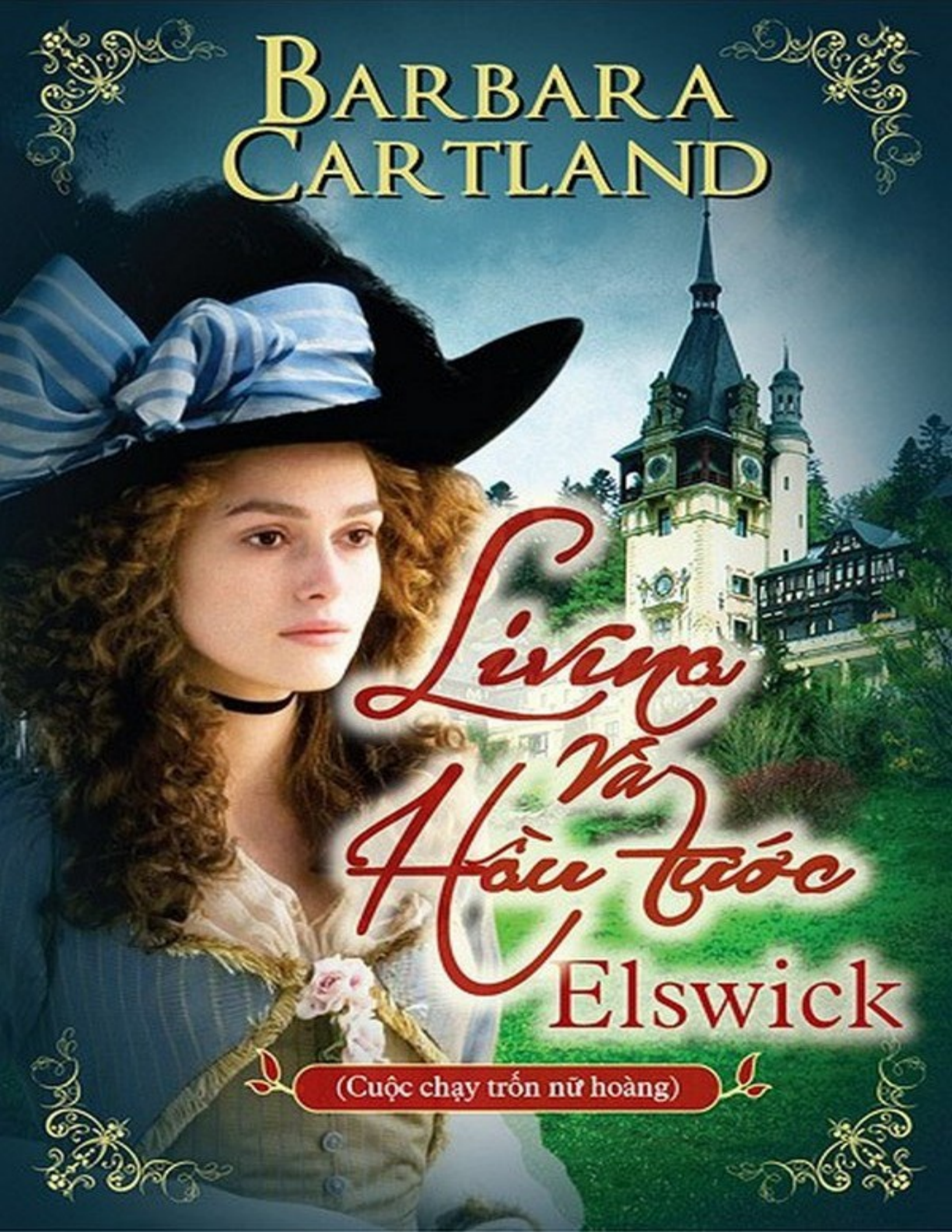

BARBARA
CARTLAND

*Living
and
Hiding
in
Elswick*

(Cuộc chạy trốn nữ hoàng)

Lavina và hầu tước Elswick – Cuộc chạy trốn nữ hoàng

Barbara Cartland

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

<u>CHƯƠNG MỘT</u>	
<u>CHƯƠNG HAI</u>	
<u>CHƯƠNG BA</u>	
<u>CHƯƠNG BỐN</u>	
<u>CHƯƠNG NĂM</u>	
<u>CHƯƠNG SÁU</u>	
<u>CHƯƠNG BẢY</u>	
<u>CHƯƠNG TÁM</u>	
<u>CHƯƠNG CHÍN</u>	
<u>CHƯƠNG MƯỜI</u>	

Giới thiệu

Lavina và Hầu tước Elswick sẽ chiếm được trái tim của bất cứ độc giả nào đặc biệt là những người yêu thích tiểu thuyết lãng mạn phương Tây. Một câu chuyện được viết bằng giọng văn ngọt ngào song cũng không thiếu phần kịch tính và bất ngờ.

Lavina và Hầu tước kể câu chuyện về nàng Lavina. Cô gái trốn tránh một mối quan hệ bị sắp đặt trước, nương nhờ nơi một người đàn ông tưởng như vô cùng cục cằn, lạnh lùng và thô lỗ. Tuy nhiên, việc cô từ chối một định mệnh này lại dẫn cô tới một định mệnh khác - một định mệnh thực sự thuộc về cô, đó là việc tìm thấy người đàn ông của cuộc đời, Hầu tước Elswick.

Một người đàn ông cục cằn và thô lỗ, một trái tim tưởng như đã hóa đá nhưng không phải thế. Đằng sau đó là một bí mật, một bí mật được chôn sâu.

Một nàng tiểu thư vô tình bước chân vào tình yêu, yêu say đắm ngay cả chính bản thân nàng cũng không ngờ tới điều đó.

Trên miền cao nguyên bao la ấy, Lavina bắt đầu hiểu hơn về vị Hầu tước và bị anh ta cuốn hút lúc nào không hay. Phía sau cách cư xử thô lỗ kia, anh ta có một trái tim - một trái tim mà nàng có thể chinh phục được. Nhưng gần đó là căn biệt thự chốn thôn quê của Nữ hoàng, vùng Balmoral và khi Nữ hoàng đáng kính xuất hiện cùng Hoàng tử Stanislaus, họ biết rằng vẫn còn một cuộc chiến nữa. Rồi cũng chính tại nơi đây Lavina đã dần khám phá ra một bí mật kinh hoàng - những lý do thực sự khiến Hầu tước đồng ý giúp nàng. Và bí mật đó là nguy cơ tách rời nàng khỏi người đàn ông nàng yêu. Cuốn tiểu thuyết lãng mạn này sẽ kể lại hành trình nàng Lavina tìm ra sự thật gần như đáng giá bằng cả cuộc đời của người đàn ông ấy.

Sự hấp dẫn nằm ngay trong quá trình kiếm tìm và khám quá sự thật về cuộc đời một người và sự thật về tình yêu ngay chính trong trái tim mình.

“Tình yêu là công trình còn tuyệt mỹ hơn cả những núi đồi sông nước vùng Scotland.”

- Barbara Cartland -

CHƯƠNG MỘT

1

1876

Lá thư ngập tràn tình cảm ấm áp và triu mến.

Dường như đã lâu lắm rồi vợ chồng anh chưa được gặp em, Edward yêu quý. Chị dâu em thường

nói không biết đến bao giờ mới được gặp lại em. Anh cũng nghĩ thế đấy.

“Em cũng vậy,” ngài Bá tước Ringwood thì thầm, một nụ cười nở ra trên khuôn mặt hiền từ,

phóng khoáng của ngài. “Chẳng có gì hạnh phúc hơn được gặp lại gia đình thân yêu sau một

thời gian dài xa cách, mà Scotland quả là vùng đất tuyệt đẹp.”

Khi ngài nghĩ tới phong cảnh cao nguyên tráng lệ, những bức tường của phòng đọc có vẻ trở

nên tù túng, khiến ngài bỗng chốc mơ tưởng đến một khoảng không gian mệnh mông, mở

rộng.

Ngài yêu ngôi nhà nguy nga của mình ở London và cuộc sống ở nơi đây. Ngài thích địa vị của

mình trong cung điện, ở đó ngài là vị cận thần tin cẩn, gần như một người bạn của Nữ hoàng.

Ngài cũng hài lòng vì cô con gái cưng Lavina của mình luôn là người khả ái nhất dù nàng đi đến

bất cứ đâu. Xinh đẹp, ăn mặc sang trọng, thanh lịch và xuất sắc, nàng làm ngài rất đổi tự hào.

Nàng đã từ chối năm lời cầu hôn, một trong số đó là của một vị Công tước. Vị chúa tể của dòng

họ Ringwood thấy vậy cũng thầm lấy làm nhẹ nhõm. Bởi vì sau cái chết của người vợ yêu dấu

bốn năm về trước, Lavina là tất cả những gì còn lại để ngài yêu thương. Nàng là đứa con duy

nhất của ngài.

Cuộc sống của hai cha con là ở trung tâm của xã hội phồn hoa tráng lệ này, và họ không nên

thay đổi. Nhưng có gì đó trong bức thư ngài Bá tước Ringwood đang đọc, những ẩn ý gợi ra

cảnh cỏ cây, sông suối, nước non, làm gương mặt ngài thoáng vẻ dăm chiêu.

Tất nhiên là anh biết Scotland rất xa London, người anh họ Ian của ngài viết, và em còn có bốn

phận phục vụ bên cạnh Nữ hoàng đáng kính. Nhưng anh rất mong một ngày nào đó em và

Lavina, chắc hẳn bây giờ con bé đã lớn lắm rồi, sẽ cho vợ chồng anh niềm vui gặp mặt.

“Đến lúc cho con gái yêu về thăm quê nhà rồi,” ngài Bá tước Ringwood cũng đồng tình, liền

nhắc bút viết thư hồi đáp.

Nhưng đúng lúc đó cánh cửa phòng đọc mở ra và người quản gia vào thông báo.

“Thưa ngài Bá tước, Công tước Bradwell xin gặp.”

Bá tước Ringwood đứng dậy, vui mừng chào đón vị khách, đó là người bạn thân thiết nhất của

ngài.

“Chào Bertram,” ngài nói. “Đây đúng là niềm vui bất ngờ.”

Ngài Công tước rất cao to, tuy đã nhiều tuổi mà dáng người ngài vẫn thẳng đứng. Mặc dù mái

tóc đã bạc trắng nhưng ngài vẫn rất khỏe mạnh và tràn đầy sức sống, nhưng lúc này gương mặt

ngài có vẻ phiền não.

“Tôi tới để báo cho anh một việc khẩn cấp,” ông nói luôn mà chưa kịp cất lời chào.

“Hắn là chuyện gì cấp bách lắm nên anh mới tới đây giờ này,” ngài Bá tước ân cần quan sát ông bạn. “Tôi biết anh không thích dậy quá sớm mà.”

“Đúng thế,” ngài Công tước gật gù. “Nhưng sắp có chuyện chẳng lành đây, anh càng biết sớm chừng nào thì càng hành động sớm được chừng đó. Lẽ ra tôi phải tới từ đêm qua, nhưng lại vướng một bữa tiệc quan trọng không thể vắng mặt.”

“Ngồi xuống đây đã,” ngài Bá tước nói, “và nói cho tôi biết cái điều tệ hại nhất sắp xảy ra đó là gì nào.”

Giọng nói ung dung của ngài Bá tước cho thấy ngài không tin có thể có chuyện gì đó quá trầm trọng.

Ngài Công tước ngừng lại một chút rồi bắt đầu nói:

“Tối qua tôi vừa ở lâu đài Windsor, Nữ hoàng cũng có mặt ở đó. Sau bữa ăn, tất cả chúng tôi đều tản đi như thường lệ để vào phòng riêng tiếp chuyện cùng Nữ hoàng đáng kính. Tôi mong được thảo luận các tin tức địa phương nhưng rồi lại bị cắt ngang, lúc đó có một người đưa tin tới và chuyển cho Nữ hoàng một bức thư khẩn.

Người đọc lướt bức thư, rồi đột nhiên nói bằng giọng sắc lạnh.

“Lại một lá thư nữa yêu cầu ta tìm vợ cho một vị Hoàng tử xứ Balkan, đất nước của cậu ta đang bị người Nga đe dọa. Ta đã nói rất nhiều lần là ta không thể làm gì hơn nữa cho thần dân Balkan. Các người quá biết rồi đấy, ta đã phải gửi rất nhiều cô dâu Anh quốc sang cho họ vì lợi ích chung trong khối liên minh với đất nước này.”

“Quá đủ rồi,” ngài Bá tước lên tiếng. “Lần này là ai?”

“Hoàng tử Stanislaus của xứ Kadratz. Xứ đó nhỏ bé nhưng trọng yếu. Một bên là xứ Herzegovina, bên kia là xứ Albania. Hiện tại xứ Nga đang kề ngay trên cổ họ và họ mong muốn Nữ hoàng ban cho họ một cô dâu, cũng như Người đã làm rất nhiều lần trước đây.”

“Ồ, không phải bỗng dưng mà họ gọi Nữ hoàng đáng kính là ‘bà mối của Âu châu’,” ngài Bá tước nhận xét.

Ngài vừa nói vừa mồm mỉm cười, nhưng ngài Công tước đã tiếp lời ngay.

“Anh sẽ không cười được đâu, ông bạn già của tôi, khi tôi nói cho anh biết Nữ hoàng đang nghĩ tới điều gì. Anh có biết là cụ bà của Nữ hoàng có họ hàng với gia đình anh không?”

“Cái gì? Lạy Chúa tôi, đó là hàng mấy thế hệ trước rồi. Tất nhiên chúng tôi chưa bao giờ tự nhận mình là ‘thành viên của hoàng tộc’.”

“Thật không may cho anh và Lavina, bây giờ Nữ hoàng lại đang tính đến chuyện đó mất rồi.”

“Lavina sao?”

Nhắc tới cô con gái yêu là nụ cười trên môi ngài Bá tước lập tức biến mất và đôi mắt ngài ánh lên sự sợ hãi.

“Anh đang nói gì vậy hả Bertram? Đừng bảo tôi là Nữ hoàng đáng kính đang nghĩ đến chuyện gả Lavina cho Hoàng tử Stanislaus đấy nhé?”

“Người đã định như vậy rồi. Đêm qua cũng có nhiều người xì xào không đồng thuận. Một vài người từng gặp anh chàng Hoàng tử đó không có thiện cảm về hắn lắm. Họ nói đó là một kẻ nghiện rượu, lăng nhăng và hung bạo nữa. Nhưng Nữ hoàng đáng kính cự tuyệt không nghe. Ý Người đã quyết rồi.

Anh biết tính Nữ hoàng quả quyết thế nào rồi đấy. Một khi Người ra lệnh, anh nhất định phải tuân theo.

Nếu làm trái lại, anh sẽ mất vị trí của mình ở cung điện ngay, và cuộc đời anh sẽ trở nên vô cùng đau đớn, khổ sở. Từ trước tới nay tất cả những người từng cố gắng kháng cự lại Nữ hoàng đều bị xã hội ruồng bỏ.”

“Đó là một cơn ác mộng,” ngài Bá tước rên rỉ, gục đầu lên hai cánh tay. “Tôi có thể làm gì được đây? Vì Chúa, Bertram, hãy nói cho tôi biết làm thế nào để bảo vệ con gái tôi không bị ép hôn với gã kinh khủng đó, như thế nó sẽ phải chuyển tới ở một đất nước xa xôi, sống dưới sự đe dọa của chiến tranh mất thôi.”

“Tôi biết, tôi hiểu mà!” Ngài Công tước trả lời.

“Chính tôi cũng không muốn đẩy một người thân của mình tới đó. Tôi tới đây để cảnh báo trước cho anh, chắc chắn Người sẽ triệu anh tới lâu đài Windsor để đích thân nói với anh chuyện này.”

“Ôi, không thể thế được, Bertram, tôi biết làm gì bây giờ?” Ngài Bá tước cất giọng khản nài.

“Tôi chỉ có thể nghĩ tới hai khả năng. Một là phải rời khỏi đất nước này - mặc dù Nữ hoàng hoàn toàn có thể gửi cả một con tàu để mang anh trở lại, hay tìm cách nào đó để bắt con gái anh phải làm đám cưới hay đính ước, trước khi anh nhận được ‘Sắc Lệnh Hoàng Gia’.”

“Làm thế nào, lạy Chúa lòng lành, để tôi thực hiện được điều đó?” Ngài Bá tước hỏi dồn. “Lavina đã khước từ hầu hết những anh chàng đủ tư cách được lựa chọn ở London. Bây giờ con bé không thể quay lại với ai trong số đó.”

“Có một chàng trai có thể giúp anh, nếu anh ưng thuận, đó là Hầu tước Elswick. Nếu Lavina đã hứa hôn rồi, thì ngay cả Nữ hoàng cũng sẽ không thể yêu cầu con bé phá vỡ đính ước được.”

Ngài Bá tước chằm chằm nhìn ông bạn mình, vẻ rất sửng sốt.

“Anh muốn Lavina kết duyên cùng Elswick ư?” Ngài gặng hỏi, khuôn mặt vẫn không bớt vẻ kinh hoàng. “Một anh chàng khó ưa, lạnh lùng, hà khắc, trong con người cậu ta không có một chút gì dù là nhỏ xíu cái gọi là nhân tính của con người ấy hả?”

“Tất nhiên tôi không muốn con bé kết hôn với anh chàng này. Chỉ là đính ước thôi mà. Sau đó ta có thể thay đổi nó dễ dàng, khi Nữ hoàng đã tìm được ai đó khác, hoặc đã tìm được cách giải quyết tình thế cho gã Hoàng tử kia.”

“Ôi, tôi không tin vào tai mình nữa,” ngài Bá tước nói. “Ông bạn già của tôi ơi, tôi biết anh có ý tốt, và tôi rất biết ơn vì anh đã báo trước cho tôi, nhưng lẽ ra anh phải cực kỳ cẩn trọng khi nghĩ tới Elswick chứ! Anh thừa biết anh chàng đó luôn trốn tránh những câu chuyện về kết duyên hay đính ước, sau việc xảy ra lần trước.”

“Tôi biết lần đó vị hôn thê của anh chàng đã rời bỏ cậu ta ngay trước thánh đường,” ngài Công tước xác nhận, “nhưng chuyện đó xảy ra lâu lắm rồi.”

“Nhưng cậu ta sẽ không bao giờ quên được,” ngài Bá tước nói. “Cậu ta khinh ghét đàn bà. Cậu ta có một ngôi nhà ở ngoại ô chỉ cách ngôi nhà vùng thôn dã của tôi có một vài dặm hay hơn chút thôi, và quanh đó ai cũng biết cậu ta sẽ khó mà kiếm được một người nào ưng thuận sánh bước với cậu ta vào thánh đường lần nữa.”

“Nhưng cậu ta vẫn là người lý tưởng để giúp cha con anh,” Công tước đáp lại. “Đúng như anh nói đấy, cậu ta là một anh chàng thích đơn độc, cục cằn, thô lỗ, một con người bất cần đời, chẳng quan tâm gì đến xã hội xung quanh, và tôi nghĩ cậu ta rất ít để ý đến Nữ hoàng.”

Nhưng đó lại là điều thuận lợi cho chúng ta, vì như vậy nghĩa là chúng ta không phải e ngại cậu ta sẽ xúc phạm tới con bé, và như vậy thì, chúng ta cũng không phải sợ cậu ta sẽ làm những việc nhuanh đang lo lắng. Và cậu ta cũng sẽ không nói quá nhiều những lời khoa trương vô nghĩa về chuyện Lavina bị ép buộc phải kết duyên với một hoàng tử. Cậu ta chẳng để tâm tới mấy chuyện công chúa, hoàng tử đâu.”

“Anh thật sự nghĩ là Elswick sẽ đồng ý sao?”

“Cũng không có gì chắc chắn cả,” ngài Công tước thẳng thắn trả lời. “Nhưng tôi không thể nghĩ ra được ai khác có thể giúp đỡ cha con anh trong lúc này.”

“Tất cả những gì tôi muốn,” ngài Bá tước nói với giọng giận dữ, “là hạnh phúc của con gái tôi. Tôi yêu nó, và con bé là đứa con duy nhất của tôi. Làm sao nó có thể hạnh phúc nếu phải sống ở nơi man rợ đó, với một gã có tiếng là tồi tệ?”

“Tôi biết,” người bạn của ngài đồng tình với vẻ cảm thông. “Nhưng anh cũng nên hiểu rằng lúc này Nữ hoàng đáng kính của chúng ta đang ở thế rất khó xử. Vì những nguyên tắc trong ngoại giao, người không thể dứt khoát khước từ yêu cầu của vị Hoàng tử này mà không có lý do chính đáng.”

“Tôi cần một chút thời gian để nghĩ ra cách tốt nhất để đối phó với chuyện này,” ngài Bá tước nói. “Thật may mắn vì tôi vẫn còn thời gian cho tới ngày mai.”

“Sao anh lại nói thế?”

“Chẳng phải nếu đi tới lâu đài Windsor thì ngày mai tôi mới có mặt được sao, nên tôi cho rằng Nữ hoàng sẽ đợi tới lúc đó.”

“Đừng trông chờ vào suy nghĩ kiểu ấy. Tình hình rất khẩn cấp. Có thể Nữ hoàng sẽ phái một người đưa tin đến gặp anh ngay trong hôm nay. Thật ra thì, anh đã may mắn vì lá thư không tới tay Người lúc anh đang làm nhiệm vụ ở đó. Nếu anh có mặt ở lâu đài lúc ấy thì Người đã dẫn anh vào chân tường ngay lập tức rồi.”

“Ôi lạy Chúa, anh nói đúng, Bertram à. Tôi phải rời đi ngay thôi,” ngài Bá tước nói, rồi sải bước qua căn phòng để tới rung chiếc chuông bên cạnh lò sưởi.

Người quản gia xuất hiện gần như ngay lập tức.

“Thưa ngài, ngài cho gọi tôi ạ?”

“Tiểu thư và ta phải về quê ngay bây giờ,” ngài Bá tước bảo ông ta. “Bác vui lòng báo cho con bé ý định của ta, rồi sắp xếp hành lý và chuẩn bị sẵn mấy con ngựa khỏe nhất để ta lên đường trong khoảng một giờ đồng hồ nữa.”

Người quản gia có vẻ khá bối rối trước giọng nói sắc lạnh của ông chủ. Nhưng ông ta chỉ nói khẽ.

“Tôi sẽ làm ngay, thưa ngài.”

Rồi ông ta lui khỏi căn phòng.

“Đi càng xa càng tốt,” ngài Công tước nói. “Nhưng thế vẫn chưa đủ. Anh thật may mắn vì ngôi nhà ở ngoại ô của Elswick chỉ cách nhà riêng của anh vài dặm, nên anh có thể tới nhà mình rồi đến tìm cậu ta ngay. Hãy hỏi xem cậu ta có thể đính hôn cùng con gái anh không, hoặc cậu ta có biết ai đó khác có thể lực hơn trong xã hội có thể giúp được ta không. Đợi đã! Tôi biết một người - anh thấy Bá tước Ayelton thế nào?”

“Con bé đã từ chối cậu ta rồi,” ngài Bá tước lại rên rỉ. “Tính cách cậu ta khó chịu lắm. Bây giờ thì cậu ta đã tìm được một cô ả người Mỹ có khoản thừa kế kếch xù.”

“Anh chẳng còn nhiều thời gian đâu đấy,” ngài Công tước nói. “Tất cả chúng ta đều biết khi Nữ hoàng đáng kính muốn điều gì đó thì Người luôn muốn ngay tức khắc. Mà nếu có thể thì Người đã muốn điều đó vào ngày hôm kia rồi cơ đấy!”

Công tước mỉm cười khi đưa ra giả thiết hài hước ấy, nhưng ngài Bá tước có vẻ hết sức lo lắng. Bước tới bên bàn làm việc, ngài nhặt lên một xấp thư vẫn chưa kịp mở và bỏ vào túi.

Rồi ngài nhìn thấy lá thư gửi từ Scotland mà ngài đang chuẩn bị hồi đáp, đúng lúc tai họa này giáng xuống đầu ngài, và cũng đút nó vào túi. Dường như tất cả chỉ là một giấc mơ.

“Giả như Elswick từ chối” cuối cùng ngài lại lên tiếng. “Phải có người nào khác để tôi có thể cầu xin... kể cả phải quỳ xuống van nài để cứu con gái thì tôi cũng sẽ làm.”

“Tôi chẳng thể nghĩ ra ai khác,” ngài Công tước nói ngay. “Anh cũng biết rõ như tôi là tất cả bọn họ đều muốn khúm núm quỵ lụy trước Nữ hoàng đáng kính. Phần đông trong số những người chúng ta vẫn coi là bạn sẽ chẳng làm gì trong tình huống này đâu.

Và hẳn sẽ phải có ai đó thật sự có thể lực lên tiếng, như anh chàng Hầu tước chẳng hạn, nếu không thì Nữ hoàng đáng kính sẽ nhất mực yêu cầu con bé phải hủy hôn.”

Cánh cửa phòng đọc mở ra và người quản gia nói.

“Hành lý sẽ chuẩn bị xong sau nửa giờ nữa, thưa ngài. Tôi cũng đã thông báo với quý cô Lavina, và tiểu thư cũng đã sẵn sàng lên đường.”

Khi người quản gia đóng cánh cửa lại sau lưng, ngài Công tước đứng dậy khỏi chiếc tràng kỷ và nói.

“Ước gì tôi có thể giúp anh nhiều hơn, Arthur ạ. Anh luôn luôn là người bạn tốt của tôi. Nhưng một lễ đính ước với Elswick, dù không chắc chắn xảy ra, là những gì tốt nhất tôi có thể gợi ý cho anh.”

“Trời đất quỷ thần ơi!” Ngài Bá tước kêu lên. “Người ta không thể ép buộc con gái tôi vào

chuyện này. Bây giờ con bé là tất cả những gì còn lại của tôi sau cái chết của mẹ nó.”

Đúng lúc đó cánh cửa mở ra và tiểu thư Lavina bước vào. Nàng là một cô gái hết sức đáng yêu, người dong dỏng cao, khuôn mặt ưa nhìn đến nỗi từ xinh đẹp cũng chưa đủ để mô tả hết.

Khuôn mặt đẹp như hoa ấy cũng có nét mạnh mẽ và cá tính. Đôi mắt xanh biếc mở to của nàng luôn bùng sáng mỗi khi nàng tức giận hay trở nên sôi nổi, và nàng không bao giờ chịu thua trong bất kỳ cuộc đấu khẩu nào.

Có những chàng trai sẽ tránh xa vì tính cách mạnh mẽ của nàng. Nhưng những người khác lại thấy đó là điểm hấp dẫn.

Ngài Công tước thì nghĩ rằng nàng thậm chí còn xinh đẹp hơn lần gần đây nhất ông gặp nàng.

Với mái tóc dài sáng ánh lên dưới ánh mặt trời đang rọi vào từ những khung cửa sổ, nàng ngược khuôn mặt yêu kiều lên hôn cha trước khi hỏi ngài.

“Có chuyện gì vậy cha? Sao ta phải vội vàng về vùng thôn quê vậy ạ? Tối qua cha nói một hay hai tuần nữa mình cũng chưa cần đi đâu cả mà, mà tối nay ta phải dùng bữa với nhà O’Donnells nữa.”

“Ta biết,” cha nàng trả lời. “Nhưng ngài Công tước vừa mang tới cho cha con ta những thông tin không tốt lành cho lắm, và con nên trực tiếp nghe bác ấy nói thì hơn.”

Lavina quay lại nhìn Công tước.

“Bác Bertram, có chuyện gì thế ạ?”

“Bác tới để cảnh báo cho cha cháu rằng cháu đang ở trong một tình thế vô cùng nguy hiểm.”

“Cháu ạ? Đang nguy hiểm sao?” Lavina kêu lên. “Ý bác là sao?”

“Nữ hoàng đang tìm một cô dâu trong hoàng tộc để gửi tới xứ Balkan,” ngài Công tước nói. “Và người đó chính là cháu”

Lavina phá lên cười vui vẻ.

“Cháu biết là bác đang nói đùa,” nàng nói. “Cháu không thuộc hoàng tộc đâu ạ.”

“Cụ bà của Nữ hoàng đáng kính có họ với gia đình cháu, như vậy là đủ để Người coi cháu là hoàng thân quốc thích rồi.”

Lavina kêu lên đau khổ.

“Nhưng tất cả mọi người đã biết hết điều đó, thế mà từ trước đến nay chẳng ai hé răng nói gì với cháu cả.”

“Trước đây Nữ hoàng đáng kính chưa từng cần đến nhà cháu,” ngài Công tước đáp lại bằng chất giọng chua cay.

“Và người muốn cháu kết hôn... với ai vậy ạ?”

“Hoàng tử Stanislaus của xứ Kadrantz, một anh chàng có tính cách cực kỳ khó chịu, nát rượu, thô bạo và vô lương tâm. Mà hơn nữa, bác tin là hắn cũng chẳng chăm tắm rửa gì đâu.”

Lavina rùng mình.

“Cháu không thể cưới một tên lười tắm được,” nàng nói.

“Tất nhiên là không rồi,” ngài Công tước cũng đồng tình. “Nên chúng ta phải nghĩ ra một kế hoạch để cứu cháu, và cách tốt nhất cho cháu là đính hôn với một người khác. Ngay cả Nữ hoàng cũng phải tôn trọng hôn ước đã định đó, nếu vị hôn phu của cháu đủ tầm cỡ... và là người quyết đoán.”

Lavina nhăn mặt.

“Vị hôn phu của cháu ư? Vị hôn phu nào ạ?”

“Hầu tước Elswick” ngài Công tước giảng giải. “Hy vọng duy nhất của cháu là chúng ta có thể thương lượng để cậu ta giả bộ làm vị hôn phu của cháu cho tới khi Nữ hoàng tìm được cô dâu khác.”

“Hầu tước Elswick sao!” Lavina sững sốt nhắc lại. “Nhất định không được. Ai cũng được trừ hắn ta.”

“Bác biết cậu ta có tiếng là một anh chàng khó chịu” ngài Công tước bắt đầu nói.

“Danh bất hư truyền, người ta nói không sai đâu ạ.” Lavina tiếp lời.

“Con đã gặp cậu ta rồi ư, con yêu của ta?” Cha nàng hỏi, tỏ vẻ ngạc nhiên. “Con chưa bao giờ nói với cha về chuyện đó.”

“Cũng không hẳn là một cuộc gặp mặt cha ạ. Ba năm trước đây con tới nhà gia đình Bracewell vào một buổi tối. Tình cờ hắn ta cũng ghé qua đó.”

“Quả là lạ lùng!” Ngài Công tước kêu lên. “Trước đây bác chưa từng nghe nói cậu ta ghé thăm nhà ai bao giờ.”

“Tôi thấy người ta xì xào là Bá tước Bracewell còn nợ tiền cậu ta,” ngài Bá tước trầm ngâm.

“À, thế thì tôi hiểu vì sao cậu ta tới đó rồi,” ngài Công tước nhận xét. “VẬY là, cháu Lavina yêu quý, cháu nghĩ cách cư xử của Elswick thật lạnh lùng và khó chịu hả?”

“Cháu chắc chắn rằng bất kỳ ai gặp hắn cũng sẽ có chung quan điểm với cháu,” nàng kiên quyết nói.

“Nhưng như vậy không có nghĩa là chúng ta bỏ qua sự giúp đỡ của cậu ta cháu ạ,” ngài Công tước chỉ ra rất rõ ràng.

“Nhưng tại sao hắn lại muốn giúp cháu ạ? Cháu nghe nói hắn vô cùng căm ghét phụ nữ. Chắc chắn hắn sẽ không bao giờ muốn cưới cháu đúng không ạ?”

“Vấn đề không phải là cậu ta sẽ cưới cháu,” ngài Công tước trả lời. “Tất cả những gì cậu ta phải làm chỉ là chịu nói rằng cậu ta đã đính hôn với cháu. Rồi sau đó, khi mọi rắc rối qua đi, cháu sẽ cảm ơn anh chàng Hầu tước ấy vì lòng tốt của cậu ta, và cả hai đứa sẽ hủy hôn vì cả hai bên đều muốn vậy.”

Lavina áp chặt đôi bàn tay vào hai má.

“Ôi, cha ơi, cha phải cứu con. Con không muốn rời xa cha. Dự định này có thể thành công được không hả cha?”

“Chắc chắn rồi,” ngài Bá tước dứt khoát nói. “Vậy nên chúng ta phải rời đi thật nhanh, trước khi người đưa thư của Nữ hoàng đáng kính tới đây.”

Lavina bật khóc.

“Vâng ạ, thế thì cha con mình đi luôn thôi.”

Đột nhiên nàng quay sang phía Công tước, và đưa hai tay về phía ngài.

“Cảm ơn bác vì tất cả, thưa bác Bertram.”

Ngài Bá tước cũng tiến đến chỗ ông bạn và bắt tay ngài Công tước.

“Chúng tôi mãi mãi mang ơn anh,” ngài nói. “Tôi biết ơn anh ngàn lần vì đã tới thông báo cho tôi. Nếu Nữ hoàng đáng kính hỏi anh tôi đang ở đâu, có lẽ anh nên nói...”

“Bá tước yêu quý của tôi, anh bạn thân mến của tôi ời,” ngài Công tước thốt lên hoảng hốt. “Tôi nhất định sẽ không nói một lời. Nếu tôi mà để cho Người cảm nhận được rằng tôi có biết bất kỳ chuyện gì thì tôi sẽ không xứng đáng tồn tại trên cõi đời này nữa.”

Rồi ông ta nháy mắt với cả hai cha con và nói thêm.

“Tuy nhiên, tôi cũng sẽ tìm cách thông báo cho anh mọi động tĩnh của hoàng gia, khi tôi trở lại lâu đài Windsor.”

“Tôi không thể nói hết được lòng biết ơn của tôi đối với anh,” ngài Bá tước nhắc lại.

“Cháu cũng vậy, thưa bác,” Lavina cũng nói.

Nàng đặt đôi bàn tay lên vai ngài Công tước, và hôn vào má ngài.

“Nếu bác cứu cháu, cháu sẽ biết ơn bác và yêu quý bác hơn tất cả những gì cháu có thể thể hiện bằng lời nói,” nàng nói với ngài ấy.

Ngài Công tước nhìn nàng mỉm cười.

“Cha cháu từ trước tới nay luôn đối xử rất tốt với bác, và bác luôn luôn mong muốn cả hai cha con được hạnh phúc,” ngài Công tước trả lời. “Chỉ cần cháu muốn, bác có thể làm bất cứ điều gì vào bất cứ thời điểm nào.”

“Bác thật tuyệt vời,” Lavina nói và lại hôn lên má ngài Công tước lần nữa.

Rồi nàng chạy trên sảnh lớn tới mặc chiếc áo khoác mà người quản gia đang cầm sẵn trên tay. Sau đó nàng vội vã mang hành lý ra ngoài. Cha nàng cũng đi theo.

Chỉ trong giây lát họ đã bước vào chặng đầu tiên của cuộc hành trình.

“Chúng ta đã trốn thoát,” Lavina thì thào. “Nhưng chỉ trong lúc này. ôi, cha ời, chúng ta phải chạy trốn mãi mãi mất thôi. Cha phải cứu con!”

Ngài Bá tước vòng tay quanh người cô con gái nhỏ bé của mình, ôm nàng thật chặt. Khuôn mặt ngài nghiêm trang và quả quyết.

Chuyến đi từ London tới trang viên của dòng họ Ringwood ở Oxfordshire quả là dài, và Lavina

có nhiều thời gian để suy nghĩ.

Những gì nàng đã nói với cha về cuộc gặp gỡ giữa nàng và anh chàng Hầu tước Elswick là đúng, nhưng không hoàn toàn đầy đủ.

Cách đây ba năm nàng mới mười bảy tuổi, đó là thời điểm nàng chuẩn bị cho lần xuất hiện đầu tiên trước công chúng trong xã hội London. Vì nàng không còn mẹ, nên phu nhân Bracewell đã đồng ý nhận đỡ đầu nàng. Nàng tới biệt thự của gia đình Bracewell tại London thăm mẹ đỡ đầu để bà giúp nàng thêm tỏa sáng trong lễ hội của riêng mình vào đêm hôm sau.

Gia đình Bracewell tổ chức một cuộc khiêu vũ ngẫu hứng nhẹ nhàng để giúp nàng “làm quen với mọi thứ trước khi trở thành một thiếu nữ trưởng thành” như bà chủ nhà tốt bụng vẫn nói. Tất cả con cháu nhà Bracewell đều có mặt, và họ còn mời rất nhiều bạn trẻ tới góp vui, khiến cho bữa tiệc trở nên thú vị.

Vào buổi tối, khi họ đang khiêu vũ, chuông cửa bỗng reo vang, và người quản gia mở cửa đón Hầu tước Elswick vào nhà.

Lavina bị ấn tượng ngay bởi vẻ đẹp trai lãng tử và vương vất nét u sầu của anh ta. Dáng người cao ráo, làn da ngăm đen, gương mặt xương xương, vầng trán cao và những đường nét quý phái, anh ta có vẻ giống hình tượng những người anh hùng trong truyền thuyết.

Nàng chỉ kịp nhìn lướt qua anh chàng, vì lúc đó anh ta đã đi thẳng vào trong theo chỉ dẫn của chủ nhà, nhưng anh ta để lại dấu ấn không thể phai nhạt trong trái tim nàng.

Một lát sau cuộc khiêu vũ tạm dừng để các vũ công có thể đi uống chút nước chanh và lấy lại hơi thở bình thường. Lavina nhân lúc đó đi tìm quý cô trẻ trung Helen Bracewell để nói chuyện, cô ấy là bạn thân nhất của nàng.

“Anh chàng quả là đẹp trai phải không?” Helen cười khúc khích.

“Mình nghĩ chàng ta trông giống Childe Harold,” Lavina thì thào.

Nàng biết Helen sẽ hiểu lời nhận xét của nàng vì họ đã từng cùng nhau thảo thức trước câu chuyện trong thơ của Hầu tước Byron về anh chàng Childe Harold này. Anh ta bị giày vò bởi nỗi ám ảnh nên rất chán ghét cuộc sống. Trong bài thơ năm khổ ấy, Childe Harold đã đi chu du khắp thế giới, đặc biệt là các xứ sở xa xôi tuyệt đẹp để tìm kiếm lối thoát khỏi cuộc sống chán chường và u uất.

Vì đã gặp thảm kịch trong đời, anh ta cứ bị ám ảnh suốt và luôn trốn tránh trong cái vỏ bọc đẹp trai của mình. Cuộc đời cứ bày ra bao trò vui trước mắt, còn anh ta chào đón mọi thứ bằng nụ cười yếu ớt, lu mờ, đầy vẻ cam chịu, nụ cười gan góc mà khổ sở.

Cậu em trai còn đang đi học của Helen khịt khịt mũi ra chiều khinh bỉ.

“Gã đó là một thằng hề, vất mũi chưa sạch!”

Mấy cô gái tức giận, la hét ầm ĩ để xua đuổi cậu ta. Nhất là Lavina, nàng như nổi cơn thịnh nộ. Nàng tự hỏi trong cơn bực tức, tại sao người ta có thể vô cảm tới mức nói về chàng Harold hào hoa phải chịu nhiều đau khổ bằng những lời lẽ nhấn tâm như vậy?

Chàng Harold đã ám ảnh những giấc mơ của nàng hàng đêm và len lỏi vào từng suy nghĩ bộn

chờ của nàng mỗi khi tỉnh giấc. Nàng đã khẳng định chắc chắn rằng khi bước vào xã hội này nàng sẽ không thể tìm được người đàn ông nào có lối sống lãng tử như thế.

Và rồi cánh cửa lại mở ra, lần này thì “chàng Harold” đã bước vào phòng khiêu vũ tự lúc nào. Khuôn mặt anh ta nhợt nhạt, đôi mắt thâm quầng nhưng dáng người mạnh mẽ, sừng sững đi qua đám đông đang bàn tán rất khiếm nhã.

Nàng chắc chắn rằng mình có thể nhận ra những cảm xúc bị kìm nén, căng như cánh cung khi nhìn anh ta nói chuyện với phu nhân Bracewell. Và nàng thấy được cả những nỗi đau bí ẩn trong vẻ lãnh đạm của anh ta đối với các vũ công nơi đây.

Rồi, với sự sôi nổi và nồng nhiệt của lứa tuổi mười bảy, nàng chợt nghĩ rằng những trò vui như thế này không dành cho anh ta. Chúng không thể làm dịu bớt vết thương thâm kín đã thiêu rụi cuộc đời anh ta.

Nàng không biết chắc vết thương sâu thẳm ấy là gì, nhưng khi Helen thì thầm vào tai nàng rằng anh ta đã bị vị hôn thê ruồng bỏ vào đúng ngày tổ chức hôn lễ, tất cả mọi cảm nhận của nàng càng trở nên rõ nét.

Cuộc khiêu vũ lại tiếp tục. Từ lúc đó nàng cứ ngoái lại và dán mắt vào cánh cửa vì nàng nghĩ sau khi gặp ngài Bá tước Bracewell xong, chắc chắn anh ta phải trở ra qua lối này.

Nàng biết điều gì sẽ xảy ra khi anh ta xuất hiện. Chắc chắn phu nhân Bracewell sẽ mời anh ta tham gia cuộc khiêu vũ ngẫu hứng này. Anh ta sẽ đồng ý thôi, dù là bất đắc dĩ.

Rồi anh ta sẽ nhìn thấy nàng và đứng sững lại vì nhận ra một người con gái đẹp tuyệt trần vừa lướt qua anh ta. Hai người sẽ nhìn đám đông vào mắt nhau, thấy rằng cuộc gặp mặt này đúng là duyên trời định, một định mệnh không thể thay đổi.

Anh ta sẽ quên người đàn bà nhẵn tâm đã từ bỏ mình, và từ nay về sau sẽ chỉ nghĩ đến một mình Lavina mà thôi.

Ý nghĩ ấy thú vị đến nỗi đột nhiên như có một chiếc lò xo bung lên trong bước nhảy của nàng, khiến nàng cứ xoay tròn một cách chóng mặt trên sàn nhảy. Những vũ công trẻ trung khác dừng lại để nhìn nàng, trong khi bạn nhảy của nàng bước lùi lại để nàng biểu diễn một mình.

Nàng như quên đi tất cả mọi thứ xung quanh, chỉ biết đến niềm hân hoan của riêng mình, nàng xoay tít rồi mệt lử trong niềm vui sướng trào dâng. Chỉ trong giây lát khoái trá mà cả thế giới như đều thuộc về nàng, làm cho nàng say mê.

Tiếng nhạc chậm lại, rồi dừng hẳn đúng lúc nàng nhún đầu gối cúi chào thật sâu, các bạn trẻ vỗ tay ca ngợi nàng không ngớt. Khi ngẩng đầu lên, nàng đã thấy Hầu tước Elswick ngay trước mặt.

Anh ta chăm chăm nhìn nàng thật lâu, nhưng chẳng hề biểu lộ điều gì. Với sự tự tin của tuổi trẻ dạt dào, nàng tự hiểu nét biểu cảm trống rỗng của anh ta theo ý mình. Tất nhiên là anh ta đang sững sờ vì sắc đẹp và vẻ duyên dáng yêu kiều của nàng.

Bây giờ phu nhân Bracewell đang nói chuyện với anh ta, mỉm cười vui vẻ, giới thiệu qua về các bạn trẻ ở đây. Lavina lách người bước lên gần hơn một chút để anh ta có thể nhìn thấy nàng rõ hơn.

Và rồi anh ta nhún vai quay mặt đi, và ném lại những lời nói thật thậm tệ.

“Jemima thân mến, người phải tha thứ cho tôi, nhưng tôi còn nhiều việc hay ho để làm hơn là chơi đùa với bọn trẻ con.”

Với cách nhìn nhận của một người hai mươi tuổi như bây giờ, Lavina có thể thấy rằng tuy đó là những lời nói lỗ mãng, nhưng chúng vẫn còn khá là nhẹ nhàng. Vì lúc đó nàng chưa từng một lần xuất hiện trước công chúng, ít nhất là một cách chính thức, nên nàng vẫn được coi là trẻ con. Do đó lời anh ta nói không hẳn là những lời lẽ xúc phạm, mà chỉ là tuyên bố một sự thật hiển nhiên.

Nhưng với sự nhạy cảm của tuổi mười bảy, nàng thấy tan nát cả cõi lòng. Đột nhiên nàng nhận ra mình như tắt thở đến nơi, đầu tóc rối bù, hai má đỏ ửng. Nàng đã cư xử như một cô nàng lạnh chanh và bây giờ nhìn nàng đúng là như vậy.

Ôi Chúa ơi! Ôi đúng là thảm họa rồi!

Vẫn còn tệ hơn, nàng nghe thấy âm thanh của những tràng cười khúc khích đang cố nén lại phía sau lưng mình.

Giống như tất cả những người đẹp từng đổ kị với nhan sắc của nàng, các cô gái cùng tuổi nàng ngoài mặt thì tuyên bố là bạn bè nhưng trong lòng lại chứa đầy nỗi ghen ghét, bọn họ âm thầm sung sướng khi nhìn thấy niềm kiêu hãnh của nàng bị hạ thấp. Và bây giờ họ có thể cười vào mũi nàng.

Đêm đó nàng vùi đầu vào gối nức nở và thề rằng chừng nào nàng còn sống, nàng sẽ không bao giờ, không bao giờ bỏ qua cho Hầu tước Elswick.

Giờ đây, khi đang ngồi bên đồng hành lý trên đường tới cầu xin sự giúp đỡ của anh ta, nàng lại nghĩ là nàng có thể tha thứ cho anh ta. Dù phải làm bất cứ điều gì cũng còn tốt hơn là bị ép kết hôn với Hoàng tử Stanislaus.

Nhưng nàng vẫn ước giá mà đó là bất kỳ người nào khác chứ không phải Hầu tước Elswick.

CHƯƠNG HAI

Gia đình ngài Bá tước đã sinh sống ở Oxfordshire được năm trăm năm rồi.

Vào năm 1390, Hoàng đế Richard đệ nhị đã ban đất đai và tiền của cho Nam tước Ringwood. Nam tước đã cho xây một trang viên rộng rãi ở chốn đồng quê, mỗi thế hệ mới của dòng họ lại tôn tạo thêm cho cơ ngơi này ngày càng mở rộng và giá trị hơn.

Trong cuộc Nội chiến, dòng họ Ringwood luôn trung thành với hoàng gia, cuối cùng được Charles đệ nhị phong cho tước vị Bá tước.

Bây giờ biệt thự của gia đình Ringwood là một dinh thự nguy nga tráng lệ có bề ngoài bằng đá bạc uy nghi, và một công viên rộng lớn thả đầy những con công trống. Bọn chúng thường lang thang khoe dáng, phát ra những âm thanh kỳ lạ.

Lavina đã sinh ra tại đó, và nàng yêu ngôi nhà này. Từ khi nàng đủ lớn khôn để ghi nhớ mọi việc, đất đai vườn tược ở đây, rồi hồ nước là nơi nàng đã tập bơi, dường như luôn luôn giống chốn bình lai.

Giờ đây khi nghĩ đến viễn cảnh phải rời xa nơi tiên cảnh của tuổi thơ, rời xa vùng thôn quê nàng hằng yêu mến, lòng nàng lại ngập tràn nỗi sợ hãi.

Làm sao cha nàng có thể thuyết phục Hầu tước Elswick chấp thuận một cuộc đính hôn giả mạo, trong khi anh ta nổi tiếng khinh ghét phụ nữ cơ chứ?

Định kiến đó bắt nguồn từ cách anh ta bị đối xử khi còn trẻ. Thật ra thì đó là lúc anh ta chưa đầy mười tám tuổi, và thường xuyên lui tới Oxford khi say đắm một cô nàng xinh đẹp, con gái của một người mua một căn nhà trong điền trang của anh ta.

Cô gái ấy và vị Tử tước trẻ tuổi - là anh ta lúc đó - gặp mặt và phải lòng nhau khi hai người cưỡi ngựa ra ngoài dạo chơi.

Anh ta yêu cô nàng điên cuồng, và chắc chắn cô ta cũng yêu anh ta như vậy. Anh ta quyết tâm cưới cô ta làm vợ mặc dù phải đối mặt với bao thử thách từ những người xung quanh, trong đó có cả sự phản đối của cha mẹ mình.

Nhưng anh ta sẽ không nhận được gì hết trừ khi cha anh ta cho phép. Và nếu cưới cô ta thì cha anh ta sẽ cắt đứt mọi quan hệ với con trai, để mặc anh ta không một xu dính túi.

Không hề nao núng, anh ta định ngày kết hôn, chắc rằng cha mình sẽ mủi lòng. Trong chuyện này, anh ta đã hoàn toàn sai lầm.

“Điều đó không thành vấn đề,” anh ta nói với vị hôn thê. “Nghèo khó thì sao chứ, chỉ cần mình luôn yêu nhau là được.”

Nhưng hóa ra cô ả lại là kẻ ham vinh hoa phú quý. Vào cái ngày lẽ ra là ngày cưới của hai người, cô nàng đã cao chạy xa bay với một người đàn ông khác, bỏ lại chú rể của mình. Anh ta bị ruồng bỏ ngay tại bàn thờ Chúa và trở nên lỗ bịch trong mắt mọi người.

Anh ta chưa bao giờ chấp nhận được sự thật này.

“Ta căm ghét tất cả đàn bà!” Anh ta đã từng thốt lên. “Ta không tin tưởng một kẻ nào hết, và ta

thề là bọn họ sẽ không bao giờ có thể giày vò ta thêm nữa. Quá đủ rồi.”

Anh chàng trở thành người nổi tiếng trong khắp vùng thôn quê vì lòng căm ghét phụ nữ, và hầu như chỉ vui chơi với cánh mày râu trong tòa lâu đài mà anh ta được thừa hưởng sau khi người cha qua đời.

Anh ta thường xuyên ngao du qua nhiều xứ sở khác nhau, nhưng dường như không bao giờ có ý định gắn bó với nơi nào.

Trên đường đi, bằng cách này hay cách khác anh ta làm từ thiện cho một phần thế giới nơi anh ta sinh sống. Anh ta hỗ trợ nhân dân các địa phương cải thiện đời sống và là một người bạn hào phóng giúp đỡ không biết bao nhiêu người gặp rắc rối, hay những người quá nghèo khó.

Anh ta là thành viên của một vài câu lạc bộ ở London, và trở nên quen thuộc với những người hay lui tới các câu lạc bộ này. Đó cũng chính là nơi anh ta gặp gỡ những người được phục vụ Nữ hoàng, trong số đó có cả ngài Bá tước Ringwood.

Anh ta ba mươi ba tuổi, nhưng có vẻ già trước tuổi bởi những câu chuyện được mọi người truyền tai nhau như xoáy lốc quanh anh ta suốt hơn một thập kỷ qua.

“Con thực sự không thể tin là anh ta sẽ giúp cha con mình,” Lavina thở dài khi họ bàn chuyện trên đường đi.

“Anh ta có thể sẽ giúp, bởi vì anh ta sẽ không tán thành việc ai đó bị ép kết hôn với người mà họ không yêu.”

“Nhưng sự hào hiệp đó có đánh bại lòng thù ghét của anh ta với phụ nữ không cha?” Lavina hỏi. “Trái lại, anh ta có thể rất vui sướng nếu từ chối giúp đỡ một phụ nữ, và đẩy nàng vào cảnh bất hạnh.”

Nàng càng nghĩ nhiều về tình huống đó, khung cảnh xung quanh dường như càng trở nên u ám hơn.

Cuối cùng biệt thự của gia đình Ringwood cũng hiện ra trước mắt. Mọi người mang hành lý qua cổng chính vào trong sân. Lavina lại được thấy những hàng cây thân thuộc, mặt hồ nước rộng mênh mông, một đàn vịt đang tung tăng bơi lội. Thậm chí nàng có bị quần trí hay điên loạn, thì cảnh tượng đầy những dấu hiệu thân yêu của mái ấm này sẽ vẫn có thể giúp tâm hồn nàng bình yên trở lại.

Ngay khi họ vừa bước vào nhà, Lavina đã phái người quản gia đi làm nhanh vài món ăn nhẹ cho bữa trưa. Hai cha con còn phải tiếp tục lên đường tới tòa tháp của gia đình Elswick, càng sớm càng tốt.

Nàng vội vã bước lên phòng ngủ của mình, người quản gia đã đưa hành lý của nàng lên trước. Jill, cô tỳ nữ của nàng và bác Banty, thợ trang phục riêng của nàng, đã bắt tay vào việc, mở va li ra và sắp xếp hành lý vào phòng.

Bác Banty là một phụ nữ trung niên có thái độ đầy uy quyền độc đoán, niềm kiêu hãnh của bác là bất kể lúc nào - dù ngày hay đêm - bác cũng có thể chọn ngay được loại trang phục và các phụ kiện phù hợp cho bất kỳ quý bà hay quý cô nào. Lúc này đây khả năng ấy cũng thể hiện rất rõ.

“Cháu sẽ tới tòa tháp của gia đình Elswick,” Lavina nói với bác ấy, “và cháu muốn mình phải thật lộng lẫy.”

“Bộ màu hồng,” bác Banty nói ngay mà không cần suy nghĩ. Bác chỉ vào một cái va li, thoát nhìn qua nó giống hệt như những cái còn lại. “Bộ đó ở trong này.”

Trong chốc lát hai bác cháu đã lôi ra một bộ trang phục “dành cho cuộc thăm hỏi” bằng lụa tơ tằm màu hồng. Chân váy có thêu bốn đường viền ren, phía trên mỗi đường lại phủ một dải ruy băng nhưng màu tím. Phần thân váy là lớp lụa phay có kẻ sọc to bản hơn. Phần này mang gam màu hồng nhạt, được trang trí bằng những dải đăng ten màu trắng, những chiếc nơ và ruy băng bằng nhưng màu tím.

Làm việc như một chuyên gia thời trang thực thụ, bác Banty lấy ra những phụ kiện hoàn hảo, một chiếc ô nhỏ xịu có màu hồng nhạt giống hệt màu thân váy, và một cái mũ bé tí màu trắng được tô điểm bởi một dải ruy băng nhưng màu tím và mấy nụ hồng nhỏ li ti màu hồng.

Với đôi giày đi bộ bằng da dê non màu đen dễ thương nhất, bộ trang phục đã hoàn chỉnh.

Sau khi dùng xong bữa trưa, Lavina vội vã lên gác ngay để mặc bộ đồ mà bác Banty và cô tỳ nữ đã là qua và treo sẵn.

Họ cung kính giúp cô chủ mặc đồ. Khi mọi thứ hoàn tất, Lavina tự chiêm ngưỡng mình trong gương, nàng ngạc nhiên tự hỏi không biết tất cả những chuyện này có phải là một giấc mơ không. Chẳng phải việc cao chạy xa bay khỏi London vì một lời cảnh báo, và ném mình vào thế trông chờ lòng nhân từ của một người đàn ông căm thù phụ nữ là một việc khá điên rồ sao?

Nhưng rồi nàng lại hướng ánh mắt vào thiếu nữ đẹp lộng lẫy đang nhìn lại nàng từ trong gương, và nàng phải thừa nhận rằng nàng rất kiêu hãnh vì những gì nàng nhìn thấy trước mắt. Đây không còn là đứa trẻ hay nô đùa, mà là một tiểu thư cao quý thuộc tầng lớp thượng lưu trong xã hội. Vẻ rực rỡ của nàng đủ để làm bất cứ người đàn ông nào phải say mê. Nhưng làm thế nào nàng có thể lay chuyển được trái tim của Hầu tước Elswick? Có phải anh ta vô tâm như mọi người vẫn nói không?

Có tiếng mở cửa. Đó là cha nàng.

“Con chuẩn bị xong chưa, con gái yêu của ta?”

“Xong hết rồi, thưa cha,” nàng thông báo bằng giọng thật rắn rỏi, và ngẩng cao đầu khi bước ra ngoài.

Ở phía dưới, một chiếc xe ngựa đã mở cửa sẵn, hai chú ngựa trắng đang chờ họ khởi hành. Người đánh xe nhảy lên ghế ngồi rồi họ lên đường ngay, Lavina mở một chiếc ô ra để che ánh mặt trời chói chang.

Từ đây tới tòa tháp của gia đình Elswick phải xa tới mười hai dặm và trên đường đi họ phải băng qua cả vùng đồng quê rộng lớn. Mùa hè là thời điểm đẹp nhất trong năm của Vương quốc Anh, và khi cỗ xe lăn dọc những con đường mòn, Lavina lại thề rằng không gì có thể khiến nàng rời xa nơi đây, dù người ta có bắt nàng phải làm gì đi nữa.

Kể cả nàng phải chịu đựng Hầu tước Elswick.

Đột nhiên nàng ngồi thẳng dậy, nhìn chăm chú.

“Cái gì thế, con gái cưng?” Cha nàng hỏi.

“Cha nhìn đằng kia kìa,” nàng vừa nói vừa chỉ tay về phía một người đang cưỡi ngựa, cách họ khoảng một trăm thước. “Đẹp quá cha nhỉ?”

“Anh ta ư?”

“Con ngựa ạ.”

Ngựa là niềm đam mê của Lavina. Nàng dồn hết sự chú ý vào con vật kia, nó có bộ lông màu đen bóng loáng. Đây quả là con ngựa tuyệt diệu nhất mà nàng từng nhìn thấy. Làn da nó trơn mịn như vải satin. Và mặc dù rất to lớn nhưng chú ngựa chuyển động duyên dáng không khác gì một vũ công, nó dễ dàng nhảy qua các hàng rào và những con suối, thân hình vút lên mạnh mẽ và có vẻ như không cần cố gắng chút nào.

Một lúc lâu sau nàng mới chú ý tới người đàn ông, anh ta đang cưỡi mà không cần có yên ngựa, dây nịt, dây cương hay bàn đạp, chỉ bám trên bờm con vật khổng lồ và điều khiển nó nhẹ bồng. Anh ta chỉ mặc một chiếc quần ống túm và chiếc áo sơ mi không cài khuy, để lộ bộ ngực rộng, vạm vỡ.

Đầu tiên nàng nghĩ chắc hẳn anh ta là người coi ngựa, nhưng rồi có gì đó quen thuộc trong dáng dấp của mái tóc đậm màu làm trái tim nàng bắt đầu đập mạnh hơn.

“Elswick,” nàng thì thầm.

“Này con yêu... cái gì vậy?” Cha nàng gặng hỏi. “Chúa ơi, đúng rồi! Đó là Elswick.”

Lúc này chàng Hầu tước đã phóng đi rất xa, bóng anh ta càng ngày càng nhỏ hơn, hướng về phía tòa tháp của gia đình Elswick đã xuất hiện phía chân trời.

Khi họ tới gần tòa tháp, Lavina không thể không ấn tượng bởi tòa lâu đài được cha của Hầu tước tu tạo và cho xây thêm. Đó là một tòa nhà vô cùng nguy nga và tráng lệ, hơn cả biệt thự của gia đình Ringwood.

Ở trung tâm lối đi chính là ngọn tháp vĩ đại, một pháo đài có những lỗ châu mai, trên đỉnh cắm một cột cờ, đó là dấu hiệu báo cho mọi người biết Hầu tước có ở nhà hay không.

Bây giờ cột cờ trống không, nhưng khi Lavina nhìn lên thì thấy có người kéo lá cờ thẳng lên đỉnh cột. Hầu tước Elswick đã trở về.

Khi chiếc xe ngựa của hai cha con lại gần lâu đài hơn, băng qua cây cầu bắc trên dòng suối chảy ngang trước mặt, nàng không thể tránh khỏi sững sờ bởi bao nhiêu bông hoa khoe sắc rực rỡ dọc hai bên chân tường, và mái cổng được chạm khắc vô cùng tinh xảo phía trên cửa chính.

Hai chú ngựa dừng lại ngay trước cổng. Người hầu ngồi cạnh người đánh xe nhảy xuống và rung chuông.

Ngài Bá tước nói:

“Nào, con gái yêu của ta, con cứ ngồi ở đây nhé. Ta sẽ nói chuyện với Hầu tước, rồi sẽ cho gọi con vào.”

“Không, thưa cha, con nên vào cùng cha,” nàng khẳng khái. “Xét cho cùng, chuyện này liên quan đến con.”

“Tất nhiên là thế, nhưng để cậu ta chấp thuận lời thỉnh cầu của cha con ta là một việc khó khăn. Khi cầu xin cậu ta đính hôn với con thì cha phải nhún mình để nói những lời thật khiêm nhường. Con thì không nên thể hiện như thế.”

Lại một lần nữa người cha dịu dàng của nàng trở nên kiên quyết, và Lavina không còn lựa chọn nào khác là phải bằng lòng.

Khi cửa mở, người quản gia có vẻ hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy ngài Bá tước. Tuy nhiên ông ấy vẫn cho ngài biết là ông ấy sẽ đi xem liệu Hầu tước có ở nhà không.

Bóng người quản gia sừng sững đổ xuống dọc chiều dài hành lang rộng lớn theo từng bước chân chậm chạp. Một lúc sau ông ta trở lại và nói Hầu tước Elswick sẽ tiếp ngài.

Sau đó ông ta dẫn ngài đi dọc theo một loạt hành lang dường như vô tận cho tới khi ông ta đi tới mở một cánh cửa và nói to.

“Bá tước Ringwood tới, thưa Hầu tước.”

Ngài Bá tước bước vào phòng. Hầu tước đặt tờ báo đang đọc xuống.

Anh ta bước về phía ngài Bá tước.

“Ngạc nhiên quá!” Anh ta kêu lên. “Cháu cứ tưởng ngài đang ở London.”

“Đúng thế,” ngài Bá tước nói, “nhưng ta phải tới đây xin cháu giúp cho một việc. Ta đang ở trong một tình thế gay go và khó chịu nhất trong đời.”

Chàng Hầu tước mới về nhà được vài phút và vẫn còn đang mặc bộ trang phục cực kỳ không trang trọng dùng để cưỡi ngựa lúc trước. Nghe thấy quản gia báo có người ghé thăm, anh ta vội khoác tạm một cái áo ngoài để cố tỏ ra lịch thiệp. Nhưng cái áo khoác cũ rồi nên nhìn như bộ quần áo mặc để đi chăm ngựa vậy.Ồ, thật ra, đúng là thế.

Thoạt nhìn, diện mạo của Hầu tước giống hệt một chàng giữ ngựa, nhưng cảm giác đó lập tức biến mất trong giây lát. Với dáng người cao ráo và phong thái quý phái, cùng vẻ cao ngạo trên gương mặt nghiêng nghiêng, rõ ràng anh ta là con người mang tước vị vào hạng cao nhất trong vùng.

Đôi mắt đen huyền của anh ta mạnh mẽ và đầy xúc cảm, khuôn miệng rộng và luôn có vẻ như sắp nói điều gì, đôi môi lúc nào cũng căng lên, vẻ lạnh lùng thường trực trên khuôn mặt.

Bây giờ anh ta nói với cha của Lavina rất lễ độ. “Cháu luôn sẵn lòng, tất nhiên rồi. Ngài muốn uống gì ạ? Cháu đoán là ngài đã dùng bữa trưa rồi.”

“Khi về nhà ta đã ăn rồi,” ngài Bá tước đáp, “sau khi rời London với tốc độ nhanh không thể tin được.”

Chàng Hầu tước nhướng đôi lông mày lên.

“Ôi Chúa ơi, có chuyện gì thế ạ?” Anh ta hỏi. “Chắc chắn không phải là ngôi nhà của ngài gặp tai nạn gì chứ?”

“Không, ngôi nhà vẫn ổn và đàn ngựa cũng vậy, tính cho tới lúc này,” ngài Bá tước trả lời. “Nhưng ta phải tới gặp cháu vì một chuyện hoàn toàn khác. Thực ra, ta muốn cầu xin cháu giúp đỡ, và nếu cháu không thể giúp thì ta nghĩ ta sẽ quẫn trí mất.”

Những lời ngài Bá tước nói tuyệt vọng đến nỗi chàng Hầu tước phải tiếp lời.

“Để cháu lấy cho ngài chút đồ uống,” anh ta nhắc lại. “Cháu chắc chắn là rắc rối ngài đang vướng phải không đến nỗi tệ như ngài nghĩ đâu.”

“Chuyện này còn trầm trọng hơn nữa đấy,” ngài Bá tước rầu rĩ nói. “Nếu cháu không thể giúp ta thì chúng ta sẽ phải rời khỏi vương quốc này nhanh nhất có thể.”

“Chúng ta ư?”

“Con gái của ta và ta. Khi ta nghĩ rằng số mệnh của con bé đã định...” Ngài rên rỉ.

“Ôi Chúa ơi!” Chàng Hầu tước kêu lên. “Ngài đang làm gì và sao mọi thứ rối tung lên vậy?”

“Ta không còn hy vọng nào nữa,” ngài Bá tước tiếp tục nói. “Ta sẽ làm bất cứ điều gì cháu yêu cầu, chỉ cần cháu chịu giúp ta.”

“Được rồi, ngài hãy ngồi xuống và chúng ta sẽ nói chuyện với nhau, cháu và ngài.”

Ở bên ngoài, Lavina đang thơ thẩn đi lại, ngắm nhìn những bông hoa. Rồi nàng lại tựa lên cây cầu, ngó xuống mặt nước sáng chói trong ánh mặt trời đang lững lờ trôi bên dưới.

“Không biết cha đang làm gì nữa,” nàng bối rối. “Cha đi lâu quá chừng.”

Đột nhiên nàng đứng thẳng dậy.

“Ta nên cùng cha đi thật xa,” nàng nghĩ. “Làm sao Hầu tước có thể quyết định như thế được chứ? Ta đang làm gì vậy, ngoan ngoãn chờ đợi ở ngoài này trong khi hai người đàn ông lựa chọn định mệnh cho ta, mà không cho ta quyền quyết định sao?”

Một nét bực tức thoáng hiện lên bên cạnh những nét muộn phiền trên gương mặt nàng, rồi lại biến mất. Làm thế nào để Hầu tước Elswick biết rằng nàng không còn là một đứa trẻ mà anh ta đã từng khinh miệt, nếu nàng để chính mình bị xua đuổi như một... như một đứa trẻ thế này?

Lavina không phải là một cô gái trẻ tự cao tự đại, nhưng nàng biết sự thật về bản thân mình. Nàng biết rằng nàng xinh đẹp, thú nhân sắc có thể gọi là lộng lẫy. Nàng có dáng người cao ráo, mảnh dẻ, lúc nào cũng thướt tha.

Nàng biết mái tóc sẫm màu thơm dịu và đôi mắt xanh rực sáng của mình có thể khiến cho cánh đàn ông phải sững sờ. Đó là điều không thể nghi ngờ bởi nàng vẫn hay thấy họ ngây ngất trước vẻ đẹp của nàng.

Mấy ngày trước nàng vẫn thả tóc nhìn rất ngây thơ. Nhưng hôm nay nàng búi tóc lên thật kiểu cách, để lộ cái cổ cao duyên dáng.

Nàng không muốn kết duyên cùng một hoàng tử xứ khác, nhưng nàng biết mình xứng đáng làm một công nương cao quý và muốn Hầu tước nhìn thấy nàng.

Thậm chí nàng có thể khiến anh ta xem xét lại thái độ căm ghét phụ nữ của anh ta. Nàng mơ màng, và khi nghĩ tới điều đó thì một nụ cười tinh quái lại nhảy nhót trên đôi môi nàng.

Không phải là nàng thích anh ta. Những tháng ngày nàng ngưỡng mộ và xao xuyến một nhân vật chính trong thơ của Byron đã lùi xa vào dĩ vãng. Nhưng ý định khiến anh ta hối tiếc vì thái độ nhần tâm và chai sạn vẫn làm nàng thích thú, và biết đâu đấy anh ta sẽ sẵn lòng để giúp đỡ nàng hơn.

Nàng bắt đầu rải những bước chân kiên quyết về phía ngôi nhà.

Khi người quản gia mở cánh cửa, nàng nói ngay: “Bác vừa cho cha ta vào lúc trước. Làm ơn cho biết cha ta đang ở đâu?”

“Trong phòng đọc, thưa cô... ờ, phải gọi cô là...”

“Bác phải gọi là quý cô mới đúng,” Lavina cho ông ta biết luôn. “Ta là quý cô Lavina Ringwood.”

“Thưa quý cô, Hầu tước ra lệnh không được để ai làm phiền họ.”

“Mệnh lệnh đó không được áp dụng với ta,” nàng kiên quyết nói, lách qua người quản gia. “Phòng đọc ở đâu vậy?”

“Thưa quý cô...” Người quản gia nói như khấn nài.

“Phòng đọc, làm ơn chỉ cho ta nó ở đâu.”

Hiểu rằng mình đang đứng trước một quý cô rất kiên quyết, người quản gia đành đầu hàng và dẫn nàng đi qua một mê cung những hành lang để tới căn phòng lớn ở phía sau, đó là nơi cất giữ mười ngàn quyển sách được thu thập qua nhiều thế hệ.

Lavina không đợi ông ta thông báo sự có mặt của nàng, mà tự mình mở cửa. Cha nàng quay lại nhìn nàng rất đổi ngạc nhiên, còn chàng Hầu tước đang ngồi trên ghế bành thì đứng bật dậy.

Phòng đọc rất rộng, phải mất một lúc lâu nàng mới bước tới trước mặt anh ta. Trong khoảng thời gian đó nàng có thể tạo ấn tượng mạnh đối với anh ta.

Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là người đàn ông mà nàng đã nhìn thấy cưới con ngựa một cách khéo léo và liều lĩnh đến thế. Nàng để ý thấy anh ta mặc đồ giống một tay giữ ngựa hơn là một Hầu tước, chiếc áo khoác ngoài xoàng xĩnh, cổ áo sơ mi cũng bị rách toang.

Nhưng quần áo chẳng thể che giấu được thân phận, vẻ quý tộc toát ra tới tận từng đầu ngón tay anh ta. Anh ta không hề có ý nhượng bộ các tục lệ về cách ăn mặc hay thậm chí cả cách cư xử, bởi vì anh ta không cần làm như vậy.

Khi Lavina bước tới, anh ta không hề đưa tay ra. Anh ta chỉ đứng đó nhìn nàng với ánh mắt tỏ vẻ ngạc nhiên, và không thể hiện một chút gì gọi là vui mừng khi nhìn thấy nàng.

Thật ra, nàng cảm thấy anh ta không tổng khứ nàng chỉ vì sự lịch thiệp.

Nàng bước tới đứng đối diện với anh ta, nhìn thẳng vào khuôn mặt anh ta để xem anh ta có nhận ra nàng không.

Nhưng anh ta không nhận ra nàng.

Nét mặt anh ta, khi nhìn chăm chăm vào nàng, hoàn toàn trống rỗng, nếu có chút gì đó thì chỉ là sự căm giận.

“Ta là quý cô Lavina Ringwood,” nàng nói. “Thứ lỗi cho ta vì đã đường đột bước vào đây, nhưng ta cảm thấy chàng cần biết tất cả sự thật, khi cha ta đang cầu xin chàng một đặc ân lạ kỳ như thế.”

“Và nàng vào đây để cho ta biết những sự thật mới?” Anh ta hỏi với vẻ kiêu căng.

“Ta chính là sự thật, thưa chàng. Ta mới là người phải cầu xin chàng cứu giúp, ta mới là người thà chết chứ không bao giờ kết hôn với một người lạ.”

Chàng Hầu tước chăm chú nhìn nàng. Nhưng anh ta không nói gì.

Họ im lặng nhìn nhau một lúc. Rồi nàng nói:

“Ta không nói cường điệu đâu. Ta thà chết còn hơn là kết hôn với một người đàn ông mà ta chưa từng gặp mặt... lại còn bị đồn thổi là chẳng hay tấm giặt nữa chứ.”

Chàng Hầu tước nhăn mặt.

“Trong thế giới này có những điều còn tệ hại hơn cả một anh chàng lười tắm đấy.”

“Chàng sẽ không nói thế nếu chàng là người phải kết duyên cùng anh ta” Lavina kiên quyết nói. “Hơn nữa, ta sẽ phải rời bỏ tất cả mọi thứ đã trở nên thân thuộc mà ta hằng yêu mến từ lúc được sinh ra trên cõi đời này, và phải sống cô đơn ở một đất nước mà ta chưa từng đặt chân tới, với một người đàn ông chẳng hề yêu thương ta mà chỉ coi ta như một thứ vũ khí để chống chọi với người Nga.”

Nàng ngừng lại để ngăn tiếng nức nở vừa trào lên trong cổ họng.

Nhưng lúc ấy cả chàng Hầu tước và ngài Bá tước đều đứng im không nói lời nào. Cả hai người đàn ông có vẻ sửng sốt vì nàng xen vào quá đột ngột.

“Ta biết cha con ta đang cầu xin chàng một việc quá lớn,” nàng tiếp tục, “nhưng ta không biết phải làm cách nào khác để thoát khỏi mệnh lệnh của hoàng gia.”

Chàng Hầu tước nheo mắt nhìn nàng chăm chú.

“Nàng có chắc là đã cân nhắc về đề nghị này một cách cẩn trọng?” Anh ta hỏi.

“Có gì để mà suy nghĩ nữa đây? Ta không biết anh chàng đó.”

“Nàng biết anh ta là một hoàng tử, người trị vì một vương quốc, mặc dù vương quốc đó không thật rộng lớn. Xứ Balkan nhỏ bé thực sự rất tuyệt, và nếu trở thành vợ của anh ta thì nàng sẽ có được tất cả những món trang sức, châu báu mà bất kỳ người phụ nữ nào cũng thèm muốn, chưa kể vô số người hầu kẻ hạ lúc nào cũng sẵn sàng phục vụ nàng, tôn vinh nàng.”

Lavina há hốc miệng. Nàng khó mà tin nổi mình đang nghe thấy những điều như thế.

“Ý nghĩ có một cuộc sống xa hoa đến vậy không hấp dẫn nàng ư?”

“Tất nhiên là không,” nàng giận dữ trả lời.

“Vậy thì nàng rất khác biệt so với hầu hết phụ nữ, những kẻ cứ nhìn thấy đồ trang sức là hoa

mắt lên,” chàng Hầu tước buông lời cay độc.

“Ta không quan tâm tới mấy thứ phù phiếm đó,” nàng cũng cúi kính đáp lại. “Khi ta kết hôn với một người thì cuộc nhân duyên đó phải xuất phát từ tình yêu, và ta không cho phép bản thân mình bị bán rẻ cho một người xa lạ, dù anh ta có thể cho ta bao nhiêu đồ trang sức đi chăng nữa.”

“Đúng là những nguyên tắc vàng của một quý cô,” anh ta nhếch mép cười khinh bỉ, “nhưng chúng sẽ tồn tại được bao lâu? Hãy đợi cho tới khi mấy nguyên tắc đó bị kim cương che lấp - vương miện gắn kim cương, trâm cài dát kim cương, chuỗi hạt kim cương, vòng xuyên, nhẫn, giày có khóa bằng kim cương nữa...”

Đột nhiên chàng Hầu tước dừng lại. Giọng anh ta lạc đi và trở nên điên cuồng đến lạ lùng. Anh ta thở mạnh như thể đang bị một cảm xúc mãnh liệt nào đó giày vò, dần vật bấy lâu. Đường như anh ta bắt đầu nhận biết được hai vị khách đang nhìn chằm chằm vào mình, vậy nên anh ta quay đi và ghì chặt những ngón tay xuống mặt bàn, dồn hết sức nặng của cơ thể xuống đó.

Một lúc sau anh ta đứng thẳng người lên và quay lại đối mặt với hai cha con. Anh ta đã lấy lại bình tĩnh song khuôn mặt thì tái xanh tái xám.

“Thứ lỗi cho ta.” Anh ta lên tiếng rất miễn cưỡng. “Đôi khi ta không còn là mình nữa. Hôm nay không phải ngày phù hợp để ta bày tỏ thiện ý...”

“Nhưng ta chỉ còn duy nhất ngày hôm nay thôi,” Lavina bật khóc. “Chỉ cần chàng giúp ta thì ta hứa, không, ta thề, ta sẽ không làm phiền chàng chút nào hết. Ta sẽ không đòi hỏi chàng bất kỳ điều gì, chỉ cần chàng giả bộ như chúng ta đã đính hôn cho tới khi mối nguy từ người Nga qua đi. Rồi chúng ta có thể lại như người không quen biết, chắc chắn là chàng muốn vậy rồi, và chàng sẽ không bao giờ phải gặp lại ta nữa.”

Khi chàng Hầu tước chưa trả lời, nàng vẫn liều lĩnh nhắc lại.

“Ta thề với chàng bằng tất cả những gì thiêng liêng nhất mà ta hằng sùng kính, rằng sau khi ta được an toàn thì ta sẽ rời xa chàng và không bao giờ cầu xin chàng thêm điều gì nữa.”

Bây giờ thì anh ta đang nhìn nàng, một nụ cười lạnh lẽo thoáng lướt qua đôi môi.

“Nàng có biết nàng đang đề nghị điều gì không? Chúng ta đính hôn, cứ như vậy trong một thời gian và rồi... sẽ thế nào?”

“Sẽ thế nào là sao, chúng ta sẽ tuyên bố rằng chúng ta thấy mình không hợp nhau,” nàng nói ngay. “Rất dễ dàng, cuộc hứa hôn bị hủy bỏ và...”

Rồi nàng nhìn vào đôi mắt ngập tràn sự đau đớn và đắng cay đang nhìn lại nàng, và hiểu ngay nàng vừa phạm phải điều gì đó.

Tất nhiên nàng biết người đàn ông này đã bị người tình bỏ rơi ngay trước bàn thờ Chúa, anh ta đã trở thành trò cười cho thiên hạ. Anh ta lại là người duy nhất có thể giúp nàng bằng một cuộc đính hôn giả mạo.

Khi nhìn gương mặt ấy, nàng thấy mọi hy vọng có thể tới với nàng đều đã tiêu tan. Và nàng bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng.

Giả như anh ta nói gì đó. Sự câm lặng của anh ta đã vượt quá giới hạn chịu đựng của tất cả những người đang đứng trong căn phòng.

Cuối cùng chàng Hầu tước cũng lên tiếng, thật nặng nề, cứ như thể việc cất lời là cả một nỗ lực lớn lao đối với anh ta.

“Thưa quý cô Lavina, ta rất tiếc khi được nghe kể về tình huống khó xử của nàng, nhưng ta thật sự không biết có thể làm được gì cho nàng. Điều mà nàng đề nghị quả thật không thể nào xảy ra được. Sẽ chẳng có ai tin đâu. Hầu hết mọi người đều biết ta không phải con người của cộng đồng, vậy ta có thể gặp nhau ở đâu để mà quen biết được?”

“Chắc chắn đó không phải là lý do thật sự, phải không thưa chàng? Nói đúng ra là chàng rất ít khi xuất hiện trước chúng dân, nhưng đôi khi chàng vẫn đi đây đi đó. Bá tước và phu nhân Bracewell chẳng hạn, họ đều là bạn của gia đình ta và gia đình chàng, và ta tin chàng là người quen thân của họ.”

Bây giờ anh ta có thể hỏi nàng làm thế nào mà nàng biết mối quan hệ này và nàng sẽ nhắc cho anh ta nhớ là ba năm trước đây anh ta đã từng tới nhà Bracewell ở London. Rồi anh ta sẽ nhận ra nàng. Nhưng anh ta chỉ nhún vai.

“Lâu rồi ta không ghé thăm gia đình Bracewell. Ta không thể nào gặp nhau ở đó được.”

“Không phải là dạo gần đây, mà là...”

“Nếu không phải là mới đây, thì là khi nào? Chúng ta đã gặp nhau từ bao giờ? Và tìm hiểu nhau như thế nào? Hay là cả hai ta đều thăm thương trộm nhớ nhau hàng năm trời?”

Giọng nói phiền muộn, lạnh lùng của anh ta làm Lavina siết chặt hai bàn tay, những đầu móng tay như muốn đâm nát lòng bàn tay nàng. Nàng thấy thật khó khăn để giữ được bình tĩnh, cơn giận dữ như muốn bùng nổ từ người nàng.

“Sự thật là chúng ta đã chạm trán ở nhà Bracewell...”

Anh ta nhăn trán.

“Chúng ta đã gặp nhau ư? Nàng không nhầm đấy chứ?”

Lavina phải tự nhắc nhở mình rằng nàng là một quý cô thì mới không đưa tay lên tát anh ta một cái.

“Làm ơn đừng phí hoài thời gian để cố gắng nhớ ra ta, thưa Hầu tước Elswick,” nàng nói hết nỗi lòng mình. “Ta đảm bảo với chàng ta chưa từng có một chút ý niệm nào về chàng, và tất nhiên ta chưa từng tương tư chàng.”

“Ta rất yên lòng khi nghe vậy, thưa quý cô. Vậy thì bây giờ ta chẳng còn gì để nói với nhau thêm nữa.”

Anh ta quay người lại, bỏ mặc những người khách phía sau lưng mà bước ngang qua căn phòng tới bên cửa sổ, nhìn ra ngoài vườn.

Tất cả những gì hai cha con mong chờ ở anh ta là những hy vọng cuối cùng. Nhưng chuyện này đã kết thúc. Tương lai của nàng sẽ kinh khủng tới mức không ai tưởng tượng được.

CHƯƠNG BA

Lavina nhận ra nàng vừa ném đi cơ may của mình, nếu quả thật đã từng có một cơ hội cho nàng.

Giá như lúc đó nàng có thể kiềm chế cơn giận dữ và không nổi khùng lên với chàng Hầu tước Elswick. Nhưng làm thế nào một người phụ nữ có thể giữ bình tĩnh với một anh chàng không ai chịu đựng được như anh ta?

Nàng đi về phía cha mình và ngồi xuống bên cạnh ngài trên chiếc tràng kỷ. Ngài vòng tay ôm lấy cô con gái đáng thương để nàng dựa đầu lên vai ngài.

“Con rất can đảm, con gái yêu của ta.” Ngài Bá tước nói thật nhỏ để chỉ mình nàng nghe thấy.

“Con không thể làm thế, cha ơi.” Lavina đáp lại. “Con không thể kết hôn với tên Hoàng tử đó được. Nhưng chẳng còn hy vọng anh chàng này sẽ giúp chúng ta. Ta nên đi thì tốt hơn, và cố gắng nghĩ ra cách gì khác.”

Hai cha con đứng lên, và ngài Bá tước nói với vẻ rất đường hoàng.

“Ta xin lỗi vì đã làm phiền cháu, Hầu tước ạ, và ta sẽ không bao giờ làm thế nữa. Ta phải cố gắng tìm một người khác để giải quyết chuyện này. Ta không biết mọi việc sẽ thế nào, nhưng ta sẽ không bao giờ cho phép con gái ta phải tới xứ Kadrantz và kết hôn với một con quỷ.”

Chàng Hầu tước quay ngoắt lại.

“Ngài vừa nói gì vậy?” Anh ta hỏi rất nhỏ.

“Ta nói ta sẽ không bao giờ cho phép...”

“Ngài vừa nhắc tới Kadrantz.”

“Đúng vậy. Người mà con gái ta phải kết hôn là Hoàng tử Stanislaus của xứ Kadrantz, một kẻ nổi tiếng đồi bại.”

Chàng Hầu tước gật đầu.

“Những gì mọi người nói đều đúng. Hẳn là kẻ rất xấu xa.”

“Vậy thì cháu hiểu tại sao ta cương quyết bảo vệ con gái mình rồi chứ?”

“Cháu hiểu rất rõ,” chàng Hầu tước đồng ý. “Quyết định của ngài hoàn toàn đúng đắn.”

Rồi anh ta bắt đầu đi trở lại phía hai cha con. Anh ta dừng lại ở một khoảng cách đủ để quan sát hai người, rồi nói bằng giọng cục cằn.

“Ngài và quý cô tất nhiên đã mang tới cho cháu một rắc rối khủng khiếp. Cháu không thích nói dối hay thừa nhận một chuyện không có thực.”

“Chàng đã thể hiện điều đó quá rõ ràng,” Lavina điềm tĩnh nói, “và ta rất xin lỗi vì cha con ta đã bắt chàng phải chịu đựng chuyện này. Chúng ta sẽ rời đi ngay lập tức.”

“Nàng ngồi xuống đã, cô gái trẻ,” chàng Hầu tước nói, vẫn với giọng cay nghiệt. “Xin hãy cho ta nói hết đã. Như ta đã nói, ta khinh ghét sự giả dối, nhưng ta thậm chí còn căm ghét việc giả bán

một quý cô yếu đuối tới những nơi xa xôi như thể nàng chỉ là một con tốt thí hơn.”

Anh ta ngừng một chút rồi nói tiếp,

“Ta sẵn sàng đồng ý giả vờ đính hôn với nàng nếu đây là cách duy nhất để giúp nàng.”

“Nhưng...” Lavina lắp bắp, không biết chắc mình có nghe đúng không, “chàng vừa nói rằng chàng sẽ không giúp chúng ta mà.”

“Đừng bận tâm đến những gì ta nói lúc này. Hãy lắng nghe điều ta đang nói đây. Ta sẵn sàng làm theo điều nàng mong muốn.”

Cả ngài Bá tước và Lavina đều im lặng vì sửng sốt trong một lúc lâu. Rồi ngài Bá tước nói, giọng lạc hẳn đi:

“Nếu cháu thật sự có ý định như thế, ta chỉ có thể nói ‘cảm ơn’ từ sâu thẳm trái tim ta.”

Khóe mắt Lavina đầm nước. Khi nàng cất lời, hai dòng lệ chảy tràn xuống má.

“Đội ơn chàng... Ta vô cùng biết ơn chàng!” Nàng thì thầm. “Ta đã quá hoảng sợ... Chàng thực sự là người tốt bụng và ta vô cùng biết ơn chàng.”

“Được rồi,” chàng Hầu tước cộc cằn nói. “Ta không muốn nghe những lời cảm ơn, và ta cũng không phải là người tốt. Ta không bao giờ làm bất kỳ điều gì không hợp ý ta, rồi nàng sẽ sớm hiểu thôi. Và làm ơn đừng làm phiền ta vì cứ khóc lóc thế. Ta không chịu đựng được nước mắt và mấy lời kêu than của đàn bà đâu.”

“Ta không khóc lóc và than vãn,” Lavina lên giọng. “Ta chỉ đang cố gắng thể hiện thành ý với chàng thôi, để thể hiện lòng biết ơn với...”

“Rất tốt, thế thì không cần nói gì thêm nữa,” anh ta nói, có vẻ đã hết kiên nhẫn. “Làm ơn hãy giữ cảm xúc của mình để thể hiện cho những lúc không có mặt ta.”

Lavina ném cho anh ta một ánh nhìn giận dữ, nhưng chỉ thấy sự thờ ơ trên khuôn mặt anh ta, nàng đành im lặng và nuốt cục giận vào lòng.

Nếu như trước kia có ai đó bảo với nàng rằng người ta có thể nổi trận lôi đình với người đàn ông đang ban ân huệ cho mình thì nàng sẽ không tin. Nhưng bây giờ nàng lại đang ở trong tình huống đó.

“Thưa Bá tước Ringwood,” chàng Hầu tước lại tiếp tục nói. “Ngài có thể nói với Nữ hoàng đáng kính là con gái ngài đã đính hôn với cháu. Ngài có thể tùy ý nói tất cả những gì cho phù hợp cũng như liên hệ với tất cả những người ngài cần, nhưng xin ngài hãy hiểu rằng cháu không muốn bận tâm tới những việc đó.”

“Tất nhiên rồi,” ngài Bá tước hăng hái nói. “Ta sẽ làm tất cả.”

“Cháu nghĩ rằng sẽ có rất nhiều kẻ ác ý xì xào về chuyện này đấy,” chàng Hầu tước nói, giọng đầy phiền muộn. “Cũng chẳng ích gì. Nhưng hai cha con ngài nên ở lại đây một thời gian thì hơn.”

Âm điệu chói tai trong giọng nói của anh ta đã xóa mờ hết sự hào phóng của lời mời, và khiến ngài Bá tước phải từ chối ngay.

“Cháu thật tốt bụng, nhưng chúng ta không muốn làm phiền cháu.”

“Làm phiền cháu ư?” Chàng Hầu tước lặp lại, như thể anh ta không tin nổi vào tai mình. “Tất nhiên điều đó gây phiền toái cho cháu. Nhưng cháu đã có lời mời, và một khi cháu nói ra điều gì thì cháu sẽ làm, và làm hết sức mình. Cháu sẽ cho người chuẩn bị phòng cho cha con ngài, và cháu rất mong ngài lưu lại đây đêm nay.”

Anh ta quay lại, chĩa một ánh nhìn gay gắt vào Lavina.

“Dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra, nàng sẽ không phải kết hôn với tên Hoàng tử Stanislaus, bởi vì ta sẽ thực hiện tất cả những việc cần thiết để cản trở hắn. Ta xin tuyên bố với nàng như vậy.”

“Ta... ội ơn chàng,” nàng lấp bắp. Có gì đó trong ánh mắt của anh ta gần như làm nàng khiếp sợ.

“Nàng có hiểu không?” Anh ta nhắc lại. “Ta sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết. Bất cứ điều gì.”

Lúc này Lavina sững sốt không nói nên lời, thái độ của Hầu tước Elswick rất kỳ lạ. Anh ta luôn nhìn qua vai nàng về phía chân trời xa, như thể nhìn thấy thứ gì đó mà anh ta mong muốn, và vì thế anh ta không để ý gì tới nàng.

Nàng thấy nhẹ cả người khi anh ta tiếp tục nói với giọng bình thường hơn.

“Chúng ta phải thực hiện từng bước thật hợp lý, và phải chuẩn bị cho bất kỳ tình huống nào có thể xảy ra. Nữ hoàng sẽ khó chịu, chắc chắn là thế. Có thể Người cũng sẽ hoài nghi nữa.”

“Đúng vậy, ta cũng e Người sẽ nghi ngờ,” ngài Bá tước cũng đồng ý với một tiếng thở dài.

“Người sẽ phái người tới tra xét chúng ta, và báo cáo lại mọi hành động của chúng ta. Nếu hai cha con ngài tới đây và ở lại thì chuyện này sẽ có vẻ đáng tin hơn. Ngài đã nghe tin gì từ Người chưa?”

Bất ngờ anh ta bật ra câu hỏi này với ngài Bá tước.

“Người chưa có cơ hội gặp ta,” ngài trả lời. “Ta rời London nhanh quá.”

“Nếu Người không tìm thấy ngài ở tư dinh tại London thì Người sẽ gửi tin nhắn tới biệt thự nhà Ringwood. Đừng để Người tìm thấy ngài ở đó. Thực ra cách tốt nhất là giật một tin trên nhật báo The Times càng sớm càng tốt. Chúng ta có thể làm việc đó qua điện tín.”

“Ta chưa từng dùng điện tín bao giờ,” ngài Bá tước nói, ngài là người rất hay hoảng sợ trước những phát minh mới.

“Thỉnh thoảng cháu vẫn gửi điện tín, hay đúng hơn là thư ký của cháu gửi giúp cháu. Văn phòng của tờ báo địa phương có trang bị đường dây cáp có thể phát tín hiệu tới London, nên chúng ta sẽ sử dụng cách này.”

Anh ta ngồi xuống bàn và bắt đầu viết bản thông cáo. Trong lúc chờ đợi, ngài Bá tước xem qua vài quyển sách. Ngài không phải là người giàu trí tưởng tượng, và hoàn toàn chẳng biết gì về dòng xúc cảm và tâm trạng bối rối như lốc xoáy giữa Lavina và chàng Hầu tước.

Nhân lúc ngài Bá tước đang mải mê xem sách, Hầu tước Elswick đã ra hiệu cho Lavina ngồi xuống cạnh anh ta để anh ta có thể nói nhỏ với nàng.

“Ta muốn nàng hiểu rõ một điều,” anh ta nhẹ nhàng nói. “Một lát nữa thư ký của ta tới đây, ta sẽ đưa cho anh ta bản thông cáo. Một khi chúng ta gửi bản thông cáo này đi là bút sa gà chết. Nàng hiểu rõ điều đó nghĩa là gì chứ?”

“Tất nhiên,” Lavina nói.

“Ta không chắc nàng có thể hình dung hết được. Ý ta là ta không muốn mình sẽ bị biến thành một kẻ ngốc. Khi chúng ta công bố chuyện đính hôn thì nó sẽ kéo dài cho tới khi ta nói khác đi. Ta và chỉ mình ta sẽ quyết định mọi việc kết thúc khi nào và kết thúc ra sao. Rõ chưa?”

Lavina không trả lời. Cách ăn nói kiểu này khiến nàng bị tổn thương và nàng mong ước được đặt cái tên ngạo mạn này vào đúng vị trí của anh ta. Nhưng nàng không dám. Nàng cần sự giúp đỡ của anh ta biết bao.

Sau một lúc im lặng thật lâu, anh ta ngẩng đầu lên và nhìn vào mặt nàng, đầy vẻ tự phụ.

“Cứ cáu giận ta như nàng muốn,” anh ta lãnh đạm nói. “Ta không hề bận tâm tới chuyện đó đâu, nên nàng đừng ngại thể hiện điều đó với ta. Ta không phải tên ngốc, thưa quý cô. Nếu nàng muốn ta giúp thì nàng phải làm như ta nói, trong tất cả mọi tình huống. Bây giờ thì nàng cứ nguyên rửa điều đó đi hoặc là nàng phải giúp ta, nếu không ta sẽ để nàng tự đối mặt với số mệnh của nàng.”

“Ta không có lựa chọn nào khác,” nàng nói bằng giọng cay đắng tốt độ.

“Ngược lại, nàng có nhiều lựa chọn khác chứ. Nàng có thể bảo ta xuống địa ngục đi chẳng hạn.”

“Rồi kết hôn cùng gã Hoàng tử Stanislaus hả?” Nàng hỏi một cách chua chát. “Ta thà chết còn hơn.”

Chàng Hầu tước nhún vai.

“Ồ, ta không nghĩ thế. Người ta hay nói như vậy, nhưng người ta đâu có chết, nàng biết mà. Cuộc sống vẫn tiếp tục, theo cách này hay cách khác. Bây giờ nàng hứa sẽ làm những gì ta muốn, hay để ta xé nát tờ thông cáo này ra?”

“Ta hứa,” nàng nói rất nhỏ.

“Tốt lắm, vậy là chúng ta hiểu nhau rồi đấy. Nàng sẽ thấy ta là một vị hôn phu chu đáo và tận tụy nhất, và ta hy vọng nàng cũng vậy. Đây là điều rất cần thiết để chúng ta thực hiện được việc này.”

Không đợi nàng đồng ý, anh ta cầm tờ thông cáo lên và nói.

“Đó, ta nghĩ thế là ổn.”

Anh ta rung chuông và một lát sau, một thanh niên có vẻ giản dị bước vào phòng.

“Hunsbury, ta muốn người gửi một bức điện tín ngay bây giờ,” chàng Hầu tước nói. “Thông báo lễ đính hôn giữa quý cô Lavina Ringwood, con gái của Bá tước Ringwood, và Ivan, Hầu tước Elswick. Cô dâu cùng cha nàng hiện đang tới thăm điền trang của Hầu tước Elswick ở Oxfordshire.”

Hunsbury đã được rèn luyện quá tốt nên không bao giờ tỏ ra ngạc nhiên. Thái độ của anh ta rất

điềm nhiên, hành động gần như không chút do dự. Anh ta nhận lấy mảnh giấy mà chàng Hầu tước trao cho, liếc nhìn những hàng chữ trên đó rồi vội vã ra khỏi phòng.

“Bây giờ anh ta sẽ nói cho mọi người biết, và sáng mai bản thông cáo sẽ xuất hiện trên mặt báo The Times,” chàng Hầu tước nói. “Nữ hoàng sẽ đọc được tin này ngay trong bữa sáng của Người, và thế là nàng sẽ tránh được vụ thỏa thuận đầy phiền phức ấy.”

“Đúng là nhẹ cả người,” ngài Bá tước nói.

“Chúng ta chỉ còn phải hy vọng là Nữ hoàng đáng kính sẽ không liên lạc với ngài bằng điện tín thôi.”

“Người ghét những thứ như thế.” Ngài Bá tước nhận xét.

“Tốt rồi. Bây giờ nàng hãy về nhà đi, lấy những gì nàng cần, mang theo bất kỳ người hầu nào nàng thấy cần thiết, và quay lại đây thật nhanh.”

“Vậy thì ta sẽ mang theo tỳ nữ và thợ trang phục của ta,” Lavina bướng bỉnh nói với anh ta.

Nàng quả quyết rằng người đàn ông này không thích có phụ nữ trong nhà. Nàng sợ rằng không nói trước thì anh ta sẽ quy cho nàng cái tội không thành thật.

“Bất kỳ điều gì nàng muốn,” anh ta trả lời, hoàn toàn lãnh đạm.

“Ta nói tới hai người bọn họ,” nàng kiên quyết nói, “là bởi vì người ta nói chàng không để phụ nữ trong nhà mình, kể cả người hầu.”

Đột nhiên anh ta quay ngoắt lại nhìn nàng, đôi mắt mang một ánh nhìn ác ý khiến nàng phải nao núng. Rồi ánh mắt lại chuyển hướng.

“Nàng sai rồi, thưa quý cô,” anh ta nói với vẻ xa cách. “Có rất ít phụ nữ ở nhà ta vì đây là dinh thự của người độc thân, và tuy việc trông nom ngôi nhà là của bác quản gia, nhưng ông ấy không phải là người dọn dẹp hay bảo vệ. Vẫn phải có một vài tỳ nữ làm công việc quét dọn.”

“Chỉ làm công việc quét dọn thôi ư?” Nàng nói.

Nàng biết mình chẳng khôn ngoan gì khi đứng ra khiêu khích rồi chọc tức anh ta, nhưng mặc dù nàng là người được anh ta cứu vớt, nhưng anh ta lại làm nàng khó chịu hơn bất kỳ người đàn ông nào nàng đã từng gặp.

Anh ta nhìn nàng trừng trừng như thấy một cái gai trong mắt.

“Chẳng phải trong nhà nàng thì việc dọn dẹp và lau chùi là do các tỳ nữ làm sao?” Anh ta hỏi.

“À, đúng, nhưng...”

“Vậy thì ta rất bối rối không hiểu ý nàng định nói gì.”

“Điều đó không quan trọng đâu,” nàng nói, cảm thấy chán nản.

“Ta không đến nỗi là con quỷ ăn thịt người hay xuất hiện trong truyền thuyết giống như người ta truyền miệng nhau đâu, và nàng được phép tự do mang tới đây bất kỳ người hầu nữ nào nàng muốn. Chỉ cần dặn họ tránh khỏi tầm nhìn của ta là được. Bây giờ thì khẩn trương lên nào, cha nàng và nàng hãy về nhà rồi quay trở lại đây thật nhanh. Và nhớ là trước khi về đây

phải báo tin cho tất cả mọi người ở nhà nàng, đó là cách lan truyền thông tin nhanh nhất.”

Có chút gì đó thật chua xót trong giọng nói khi anh ta tiếp lời.

“Đám người hầu chẳng thích gì hơn là được bàn tán chuyện về những người chủ của mình.”

“Chúng ta sẽ đi ngay,” ngài Bá tước đồng ý.

Lavina bước tới phía trước một bước. Con giận dữ của nàng đã nguôi đi.

Giờ đây tất cả những gì nàng có thể nghĩ tới là anh ta là vị cứu tinh của nàng, kéo nàng thoát khỏi một định mệnh khủng khiếp. Nàng nói thật tha thiết.

“Đội ơn chàng! Chàng đã giúp cha ta cứu đời ta. cả hai cha con ta đều vô cùng biết ơn chàng.”

Chàng Hầu tước không nhìn nàng khi nàng nói. Nhưng khi nàng vừa dứt lời thì anh ta đã rung chiếc chuông cạnh lò sưởi. Người quản gia xuất hiện nhanh đến mức chắc chắn ông ta phải đứng chờ sẵn ngay ngoài cửa, và rõ ràng, nhìn mặt ông ta thì biết, ông ta đã nghe toàn bộ câu chuyện.

“Những người khách của ta sẽ rời đi bây giờ,” chàng Hầu tước nói, có vẻ như anh ta chẳng hề thấy đôi mắt người quản gia đột nhiên chớp mạnh. “Bác hãy dẫn họ ra xe.”

“Vâng, thưa ngài,” người quản gia nói, ông ta đứng một bên giữ cánh cửa mở.

Lavina đưa tay về phía Hầu tước, nhưng anh ta không đón lấy tay nàng. Anh ta chỉ đứng chống nạnh.

Lavina ngạc nhiên nhận ra anh ta không hề chạm vào nàng.

Rồi, như đã hiểu, nàng thu tay về và nói:

“Cảm ơn chàng! Cảm ơn chàng từ sâu thẳm trái tim ta!”

Nàng quay lại phía cha mình, và họ cùng nhau bước ra khỏi căn phòng. Nàng không nhìn lại, vì vậy nàng không hề biết Hầu tước Elswick đang nhìn nàng với những cảm xúc rất khác lạ trên khuôn mặt.

Chỉ đến khi ra tới hành lang, Lavina mới nhận ra chàng Hầu tước không hề đi theo họ. Tiền chân khách là quy tắc xã giao thông thường, và đó cũng là hành động mà một người đàn ông vẫn làm với vị hôn thê của mình.

Muốn anh ta trở thành vị hôn phu ân cần là đòi hỏi quá nhiều, nàng nghĩ.

Hay có thể đây là kiểu cư xử chu đáo của một vị hôn phu mà anh ta nghĩ chẳng!

Tin đồn lan nhanh khắp căn nhà.

Khi họ bước qua hành lang về phía cửa chính, Lavina nhận ra hàng trăm con mắt đang nhìn hai cha con nàng.

Những người hầu cố ngó ra để xem mặt cô gái đã đạt được điều dường như là không thể. Hễ nàng quay nhìn họ thì họ biến mất ngay, chỉ ló mặt ra lại lúc nàng đã đi qua.

Nhưng trong đại sảnh thì đám người hầu xếp thành hàng trên những bậc cầu thang, lộ liễu nhìn chằm chằm vào nàng. Rồi chỉ một giây trước khi bước vào xe ngựa, nàng quay lại nhìn thì

thấy khắp các khung cửa sổ toàn người là người. Tất cả bọn họ đều hướng ánh mắt tò mò về phía nàng.

Khi chiếc xe chuyển bánh, Lavina quay sang phía cha và nắm chặt tay cha trong bàn tay mình.

“Chúng ta thắng rồi, chúng ta đã thành công!” Nàng nói.

“Ta hy vọng thế và cũng tin như vậy,” ngài Bá tước trả lời. “Nhưng con yêu của ta ơi, con cũng nên biết rằng anh chàng kỳ lạ đó cũng hơi khó tính đấy.”

“Không vấn đề gì cha ạ,” Lavina trả lời. “Con có thể chịu đựng anh ta, bởi vì con biết cuối cùng con cũng sẽ thoát khỏi anh ta. Sau tất cả mọi chuyện, điều tệ nhất con biết về anh ta là anh ta đúng là một kẻ khiếm nhã. Và điều tuyệt vời nhất con biết về anh ta là anh ta sẽ làm hết sức để giúp con.”

“Tất nhiên cậu ta sẽ tự mình làm mọi thứ thật chu đáo,” ngài Bá tước đồng ý. “Ý tưởng dùng điện tín của cậu ta thật tuyệt vời. Và chuyện cậu ta dứt khoát từ chối chúng ta rồi sau đó lại đồng ý giúp cũng thật kỳ lạ.”

“Vâng, thật là kỳ lạ, sao anh ta lại thay đổi ý kiến đột ngột thế nhỉ,” Lavina trầm tư. “Thật ra, con cứ có cảm giác rằng anh ta làm việc này vì những lý do riêng tư, chứ không phải vì chúng ta.”

“Đúng vậy, ta cũng có cảm giác như thế,” cha nàng đồng thuận. “Nhưng ta không thể hình dung được cậu ta có liên quan thế nào đến việc này.”

Rồi vì là một người có trái tim lãng mạn nên ngài nói thêm:

“Ta bỗng nhớ đến một chuyện lúc ta quay đầu lại. Ta tự hỏi không biết có phải cậu ta nhìn con trêu mến hơn không, có phải cậu ta nhận ra con gái yêu của ta vô cùng xinh đẹp, và ngay lập tức phải lòng con không...”

“Kìa cha!” Nàng kêu lên đầy khinh miệt.

“Được rồi, con gái yêu, con cũng biết đó chỉ là do ta tưởng tượng thôi mà.”

“Đúng là một ý nghĩ kinh khủng. Anh ta là kẻ thô lỗ, kiêu căng, không ai chịu được...”

“Sao con có thể dùng những lời lẽ đó để nói về người đàn ông đã ban cho con một ân huệ lớn lao như thế, ta e rằng đây là những lời chỉ được dành cho kẻ thù,” cha nàng ôn tồn nhận xét.

Trong tâm trí nàng cũng thoáng hiện lên điều đó, theo kiểu cách của anh ta, chàng Hầu tước giống như một kẻ thù vậy. Nhưng nàng không muốn làm cha mình phiền muộn vì ý nghĩ ấy nên nàng trả lời.

“Đó là một chuyện hoàn toàn khác thừa cha. Con muốn anh ta là người đàn ông cuối cùng có tình cảm với con trên thế gian này. Bởi vì, anh ta cũng chẳng tốt đẹp hơn tên Hoàng tử Stanislaus là mấy.”

Người cha vỗ nhẹ vào tay nàng.

“Ừ, nếu con đã nói vậy, con gái yêu của ta.”

Khi họ vừa tới biệt thự nhà Ringwood, cả Lavina và cha nàng đều nhận ra có chuyện gì đó đã xảy ra ở đây.

Người quản gia đón hai cha con vào nhà. ông ta đang trong trạng thái hết sức lo âu.

“Thưa ngài, người đưa tin của Nữ hoàng đã gọi cửa khi ngài và tiểu thư đi vắng,” ông ta nói, vẫn giữ cho người thẳng đứng, giống hệt như người đàn ông vẫn đứng bám báo với Nữ hoàng.

“Ôi Chúa ơi!” Lavina hét lên. “Thế là tin dữ tới rồi. Con nghĩ ta chỉ còn rất ít thời gian thôi cha à.”

Trong thời khắc kinh khủng đó nàng cảm thấy mọi cố gắng của hai cha con đang tuột khỏi tầm tay.

“Đừng sợ hãi, con yêu của ta,” ngài Bá tước nói, cố gắng làm cho giọng nói vững vàng hơn những gì ngài đang cảm thấy. “Ta phải mạnh mẽ lên.”

“Nhưng rõ ràng người đàn ông này đã tới để truyền gọi cha tới gặp Nữ hoàng đáng kính. Làm sao cha có thể mạnh mẽ được khi phải mặt đối mặt với Người?”

Ngài Bá tước cũng đang tự hỏi mình như vậy, nhưng ngài vẫn bước xuống xe.

“Ta sẽ nói những gì cần phải nói,” ngài tuyên bố. “Bọn họ sẽ không bao giờ có được con đâu. Người đưa tin đâu rồi hả Denton?”

“Thưa ngài, ông ta không còn ở đây nữa,” người quản gia trình bày. “ông ta để lại một bức thư và yêu cầu tôi đưa cho ngài ngay khi ngài trở về. Thư đây thưa ngài. Ông ta nói một giờ nữa sẽ quay lại.”

Ngài Bá tước cầm lấy lá thư và đưa tay dụi mắt. Nhưng khi ngài chuẩn bị mở thì Lavina rút nhẹ lá thư khỏi tay cha.

“Thật không may vì chúng ta không gặp được người đưa tin,” nàng nói. “Làm ơn mang cho hai cha con ta chút rượu vang vào phòng đọc nhé, bác Denton!”

Nàng khoác tay cha, kéo ngài vào phòng đọc và nói bằng giọng rất nhỏ nhưng gấp gáp.

“Cha à, chúng ta phải rời khỏi đây ngay lập tức.”

“Nhưng con yêu, sao ta làm vậy được? Nếu lá thư này chưa tới thì lại là chuyện khác. Bây giờ ta đã nhận thư rồi thì ta phải phục tùng mệnh lệnh thôi.”

“Nhưng cha ơi, cha chưa nhận thư.”

“Ta nhận rồi mà. Con cũng thấy Denton...”

“Cha con ta chưa gặp bác Denton bởi vì chúng ta chưa về nhà. Chúng ta đang tới dinh thự của nhà Elswick, chàng Hầu tước đã mời cha con ta ở lại. Chúng ta chưa trở lại đây...”

“Nhưng con yêu của ta, chúng ta đã về nhà rồi.”

“Chưa mà cha, chúng ta chưa về.”

Ngài Bá tước chớp mắt đầy bối rối.

“Lạ thật, ta cứ nghĩ ta đã tới nhà rồi.”

“Cha đang tưởng tượng thôi,” Lavina nói với vẻ dứt khoát. “Thật ra cha con ta vẫn đang ở dinh thự nhà Elswick.”

Phải đối diện với tính cách mạnh mẽ hơn của cô con gái yêu, ngài Bá tước Ringwood đành chịu thua và cũng cho rằng mình vẫn đang ở dinh thự của nhà Elswick.

“Ta đã phái một người giúp việc trở lại nhà ta thông báo là hai cha con ta sẽ ở lại đó,” Lavina tiếp tục, “và người giúp việc sẽ đem đến cho ta tất cả những gì ta cần.”

“Nhưng Denton sẽ gửi lá thư cùng với những thứ đó.”

“Trong mớ hỗn độn đó, lá thư sẽ bị rơi mất,” Lavina nói, thái độ vẫn rất kiên quyết. “Lá thư sẽ chưa đến trước khi mặt trời lặn. Nữ hoàng không thể kết tội cha đã bỏ qua mệnh lệnh của Người, bởi vì cha không biết gì hết.”

“Nhưng nếu người đưa tin theo chúng ta tới tư dinh của Elswick thì sao?”

“Hầu tước có thể xử lý ông ta. Anh ta là người khó ưa nên có thể xử lý mọi chuyện. Nhưng chúng ta phải rời đi thật nhanh. Nhanh lên cha ơ, cha hãy hướng dẫn cho tùy tùng của mình đi, con sẽ đi nói với bác Banty.”

Nàng vội vàng chạy đi và làm mọi việc như vừa dự định với một quyết tâm mạnh mẽ, để lại ngài Bá tước đang phải tự tiếp thêm động lực cho mình bằng cốc rượu vang.

Đầu tiên Lavina tới các chuồng ngựa và ra lệnh người giữ ngựa mang một cỗ xe khác vòng qua cửa chính, lần này phải là một cỗ xe thật kín đáo với một đôi ngựa mới đã đóng sẵn yên cương.

Sau đó nàng tới tìm bác Denton, nở một nụ cười làm say đắm lòng người khiến cho bất kỳ người hầu nào cũng phải háo hức thực hiện mệnh lệnh của nàng.

“Bác Denton, bác là người bạn thân thiết của gia đình ta,” nàng nói, “nên ta muốn bác là người đầu tiên được biết, ta sắp công bố hôn ước với Hầu tước Elswick.”

Đôi mắt Denton mở to vì thông tin quá đổi bất ngờ này, nhưng ông ta đã được rèn luyện rất tốt để làm được điều gì đó hơn là chỉ biết mấp máy môi trước những sự việc gây kinh hoàng.

“Xin chúc mừng tiểu thư”

“Cảm ơn bác Denton. Bây giờ ta cần bác giúp một việc. Hầu tước mời cha và ta ở lại nhà anh ta một thời gian, nên coi như hai cha con ta chưa trở lại đây, và không biết gì về lá thư kia.”

Bác Denton có vẻ hoảng sợ.

“Ôi tiểu thư! Ý tiểu thư là ta đã sơ ý mà không chuyển lại lá thư của Nữ hoàng cho ngài Bá tước sao?”

“Ta biết bác chưa bao giờ sơ suất như thế,” nàng nói với giọng ngon ngọt.

“Một vết nhơ trong cuộc đời tôi,” ông ta nói, có vẻ bị xúc phạm vô cùng. “Việc này... Tôi có thể nói, tôi chưa bao giờ làm thế này hết.”

“Ta đang đòi hỏi một sự hy sinh to lớn, ta biết.”

“Rồi Nữ hoàng sẽ cho gọi tôi tới cung điện ở London vì tội làm mất lá thư phải không?”

“Ta sẽ không để Người làm thế,” Lavina hứa.

“Ồ, tôi có thể đã đưa lá thư cho người hầu cấp dưới cất giữ. Cậu ta nổi tiếng là đáng trí. Mọi chuyện cứ để tôi lo liệu, thưa tiểu thư.”

“Cảm ơn bác Denton. Và khi nào người đưa tin trở lại, xin hãy nói với ông ta là ông ta có thể tìm hai cha con ta ở dinh thự của gia đình Elswick.”

“Vâng, thưa tiểu thư.”

“Bác sẽ giải thích về cuộc hứa hôn của ta...”

“Vậy đây không phải là một bí mật ư?”

“Ồ không đâu. Bác có thể thông báo cho tất cả mọi người trong nhà, và cả người đưa tin của Nữ hoàng nữa.” Nàng hối hả rời khỏi phòng.

Thật may mắn vì cuộc viếng thăm Hầu tước cần chuẩn bị rất ít. Khi họ vừa rời London tới đây thì hầu hết quần áo của hai cha con vẫn còn nguyên đai nguyên kiện. Bác Banty sau khi nhận được chỉ dẫn của nàng chỉ khẽ gật đầu, và quả quyết với tiểu thư của mình rằng bác sẽ chuẩn bị ngay tất cả mọi thứ cần thiết.

Chiếc xe ngựa đã sẵn sàng cùng với hai chú ngựa mới rất sung sức đang đứng chờ.

Lavina và ngài Bá tước vội vã bước lên xe, tiếp tục chuyển hành trình.

Mới đầu cả hai cha con đều hướng ánh mắt lo lắng ra ngoài cửa sổ, chỉ lo người đưa tin trở lại và biết chắc ngài Bá tước đã nhận lá thư. Nhưng họ không thấy ai, và cuối cùng cả hai người mới bắt đầu cảm thấy thoải mái.

“Ta không thể tin rằng chúng ta sẽ vượt qua được chuyện này,” ngài Bá tước thì thầm.

“Chúng ta sẽ vượt qua được nếu chúng ta thật tỉnh táo,” Lavina nói với cha. “Và Hầu tước biết cách diễn thật đạt vai của mình.”

“Tại sao? Ý con là sao, con gái yêu?”

“Con đang nói về cách anh ta từ chối nói lời từ biệt với con. Thực ra, anh ta cứ để tay sau lưng như vậy còn hơn là chạm vào con.”

Người cha đáng kính của nàng gật đầu và nàng nói tiếp.

“Anh ta đề cập đến cách cư xử như một vị hôn phu tận tình...”

“Cậu ta có nói ư? Ta nhớ cậu ta không hề nói lời nào về chuyện ấy.”

“Lúc đó cha đang nhìn ngắm cái phòng đọc ấy. Anh ta nói sẽ thể hiện vai trò của mình thật thuyết phục. Thực lòng mà nói, con chẳng tin điều này lắm. Anh ta hy vọng con cũng giả bộ giống như thật.”

“Ta cũng nghĩ chỉ còn cách như vậy thôi. Ta sợ con sẽ phải chịu đựng sự chăm sóc của anh ta một thời gian khá lâu đấy.”

“Chỉ cần anh ta không cố gắng hôn con là được,” Lavina nói, vênh mặt bướng bỉnh.

“Ta chắc chắn một ý tưởng như thế không bao giờ xuất hiện trong tâm trí cậu ta đâu.”

“Vâng thưa cha,” nàng cúi kính nói. “Con cũng thế. Cha có thấy anh ta xử sự thế nào khi con ra về không? Thái độ của anh ta chỉ khiến người ta cảm thấy rằng anh ta đang bị ép buộc vào một cuộc hôn nhân với một cô nàng chẳng đáng để tâm, chứ không phải là anh ta tự nguyện gắn kết cuộc đời mình với con.”

Ngài Bá tước thở dài.

“Ta phải chấp nhận thôi, con gái cưng của ta,” ngài nói, “anh ta diễn không đạt lắm. Ta không có quyền trông mong gì hơn ở cuộc gặp gỡ này.”

CHƯƠNG BỐN

Lần trở lại biệt thự của gia đình Elswick, cha con ngài Bá tước được tiếp đón hoàn toàn khác. Rõ ràng chàng Hầu tước đã suy ngẫm về cách đối xử hết sức xa cách với “vị hôn thê” của mình. Thái độ của anh ta sẽ không thể tạo ra vẻ thân mật cần thiết, nên anh ta đã quyết định chọn cách thể hiện khác.

Anh ta đã chờ sẵn trên bậc thềm để chào đón hai cha con, đích thân anh ta đỡ tay Lavina bước xuống khỏi xe ngựa. Rồi, trước sự ngạc nhiên tốt độ của nàng, anh ta đưa bàn tay nàng lên môi, khẽ cúi đầu xuống hôn lên bàn tay ấy. Bất kỳ ai chưa biết sự thật mà nhìn thấy những cử chỉ của anh ta thế này đều chỉ thấy ở anh ta một vẻ sùng kính dành cho nàng.

Từ sau lưng anh ta, những tiếng vỗ tay hoan hô của đám người hầu vang lên rầm rộ, bọn họ đứng xếp hàng dài chào đón người phụ nữ mà họ nghĩ là sắp trở thành bà chủ mới của ngôi nhà.

“Ta không nghĩ lại được tiếp đón thế này...” Nàng lắp bắp.

“Chỉ để hợp thức hóa thôi mà. Hầu tước phu nhân của gia đình Elswick cần phải có màn chào mừng tương xứng chứ. Phu nhân sẽ cai trị bọn họ đấy.” Anh ta nhẹ nhàng nói.

“Ta... cảm ơn chàng.” Nàng rút tay lại, nhưng anh ta không thả tay nàng ra.

“Nàng phải tỏ ra thật hài lòng vì sự ân cần của ta,” anh ta nhắc nàng.

Lavina nhìn thẳng vào khuôn mặt anh ta, nở một nụ cười rạng rỡ nhất theo lời anh ta.

“Ôi chàng của ta,” nàng thốt lên, “ta vui sướng biết bao vì lại được ở bên chàng. Trái tim ta đang đập mạnh vì niềm hạnh phúc...”

“Cẩn thận nào,” anh ta thì thầm, “đừng có biểu lộ quá mức.”

“Một người phụ nữ không thể phóng đại niềm vui của cô ta trước mặt người đàn ông muốn trở thành chúa tể hay người chủ của cô ta sao?”

Ngay lập tức chiếc mặt nạ vô nghĩa trên gương mặt anh ta dường như sắp vỡ tan. Nàng nhận ra một nụ cười ngập ngừng trên mép anh ta. Nhưng rồi anh ta lại làm chủ được phản ứng của mình.

“Chúa tể hay người chủ, thực vậy ư!” Anh ta đáp lại. “Ta mừng vì nàng hiểu điều đó. Còn bây giờ, người tình yêu dấu của ta, hãy để ta giới thiệu nàng với những người hầu tới đây sẽ thuộc quyền sai bảo của nàng.”

Có tới hơn một trăm người, tất cả đều cúi đầu hoặc nhún chào khi nàng đi qua trước mặt.

“Hiện giờ ta không có nhiều gia nhân lắm,” chàng Hầu tước quan sát. “Như ta nói rồi đấy, đây là ngôi nhà của người độc thân, và bản thân ta hầu như chẳng thích trò vui nào. Rất nhiều người trong số nàng nhìn thấy ở đây làm việc ngoài vườn hoặc ở chuồng ngựa. Tất nhiên là, có Hầu tước phu nhân thì mọi thứ phải khác.”

“Tất nhiên rồi,” nàng lẩm bẩm, cảm thấy khá sững sốt.

“Đây là Perkins, quản gia, ông ấy quản lý đám người này.”

Perkins - một trong số vài người hầu đã gặp nàng trước đó - cúi đầu chào, ông ta cố che đi sự bối rối của mình trước sự việc lạ thường này.

Có một vài quản gia cấp dưới nữa, rồi vô số người hầu, tất cả đều trang điểm và đeo tóc giả, ai cũng cúi đầu trước mặt nàng. Tiếp theo nữa là những người giúp việc cho người hầu. Cuối cùng là một người Pháp có vóc dáng bệ vệ - bếp trưởng Laurant - và hai phụ bếp.

Như chàng Hầu tước đã nói, cũng có một vài tỳ nữ. Họ là những cô nàng khéo léo mặc đồ màu đen và đeo những chiếc tạp dề có viền đăng ten màu trắng rất mờ nhạt. Và còn có vài tỳ nữ phụ trách việc nấu nướng và rửa bát. Nhưng không nghi ngờ gì, những người hầu nam đông hơn rất nhiều.

“Và bây giờ, xin cho ta niềm vinh hạnh được chào mừng nàng vào ngôi nhà mới,” chàng Hầu tước nói một cách lịch thiệp, anh ta cầm lấy tay nàng và rước nàng qua cửa chính.

Khi họ vừa bước vào trong, Lavina nói ngay.

“Ta phải nói với chàng chuyện này.”

“Có chuyện gì thế?”

“Đúng vậy, có một tin rất tệ. Nữ hoàng đã viết thư cho cha ta.”

“Thư nói gì?”

“Ta không biết, ta không cho phép cha mở thư.”

“Nàng không cho phép...?”

“Bức thư sẽ mang đến tai họa,” nàng hấp tấp nói, không để anh ta kịp ngắt lời. “Một khi cha ta đã đọc lá thư đó thì ông sẽ phải tuân theo mọi mệnh lệnh viết trong thư. Còn bây giờ, có thể coi như cha ta chưa nhận được thư.”

“Ta nghĩ nàng vừa nói cha nàng đã nhận rồi.”

“Lá thư đã tới nhà ta, nhưng cha con ta thì chưa.”

Anh ta nhăn mặt.

“Chưa gì cơ?”

“Về tới nhà ta.”

“Thưa quý cô Lavina, nàng phải tha lỗi vì trí thông minh có hạn của ta, nhưng ta cứ đinh ninh là nàng đã về qua nhà rồi chứ, và nếu cha con nàng chưa về thì ta không thể hiểu được làm thế nào mà nàng biết lá thư đã tới đó.”

“Tất nhiên là chúng ta đã về nhà.”

Chàng Hầu tước đưa tay lên trán.

“Có thể chúng ta bắt đầu cuộc nói chuyện này sai hướng rồi,” anh ta uể oải nói. “Ta thường có thói quen nói mọi chuyện cho rõ đầu đuôi, nhưng rõ ràng nàng đã có kế hoạch khác.”

Lavina giậm chân.

“Ta mong chàng đừng nói mấy lời vô nghĩa ấy nữa. Ý của ta quá rõ ràng.”

“Không, thật không may, với ta thì không. Tóm lại lá thư này đã tới hay chưa?”

“Rồi, người đưa tin mang tới khi cha con ta còn đang ở đây cùng chàng, và lá thư đang đợi sẵn ở nhà khi cha con ta quay về. Nhưng cha không thể nhận thư, nên ta đã đưa lại cho quản gia và chúng ta rời đi ngay lập tức. Khi người đưa tin của Nữ hoàng quay lại thì quản gia của nhà ta sẽ thông báo cho ông ta là cha con ta chưa hề về qua nhà, và ông ta phải tiếp tục lên đường để chuyển lá thư tới đây.”

“Ông ta tìm thấy chúng ta ở đâu thì tất cả chúng ta cũng sẽ cùng nhau chào đón ông ấy,” chàng Hầu tước nói, đôi mắt anh ta bừng lên quả quyết. “Tốt lắm! Giờ thì ta đã hiểu được cái mớ giải thích lộn xộn của nàng, ta rất hãnh diện vì nàng.”

Nếu anh ta có ý muốn xoa dịu Lavina bằng những từ ngữ này thì anh ta quá sai lầm. Tất nhiên nghe những lời tán dương thì thật là dễ chịu, nhưng sao anh ta dám tỏ vẻ kẻ cả như thế chứ! Anh ta không nghĩ là nàng sẽ để tâm đến chuyện anh ta có hãnh diện về nàng thật hay không sao?

“Tỳ nữ và thợ trang phục mà nàng đã nói với ta lúc trước đâu rồi?” Chàng Hầu tước hỏi.

“Họ sẽ tới ngay đây. Vì gấp rút quá nên hai cha con ta đã đi trước.”

“Vậy thì một tỳ nữ của ta sẽ dẫn nàng tới phòng ở. Nàng ở chỗ dành cho bà chủ đấy”

Ngay sau đó Lavina mới vỡ lẽ ra rằng cái mà anh ta gọi là một “phòng ở” thật ra là một phòng lớn nguy nga như cung điện. Căn phòng nằm ở một góc của biệt thự, có hai cửa sổ lớn ở hai bên, tràn ngập ánh đèn.

Tất cả đồ đạc trong phòng đều là những đồ cổ rất quý giá, được giữ gìn cẩn thận.

Nổi bật trong căn phòng là một chiếc giường rất rộng, bằng bốn bức hoành phi treo tường. Trên giường trải tấm ga dệt bằng lụa tơ tằm màu mật ong. Thành giường làm bằng vàng ròng được chạm trổ rất kỳ công.

Phía trên chiếc lò sưởi là một tấm gương lớn đặt trong cái khung màu vàng xen lẫn màu kem to vừa bằng chiếc giường. Trần nhà cũng rất hợp với mọi đồ vật trong phòng. Lavina nhìn chỗ nào cũng toàn thấy màu vàng, từ dàn đèn đến từng chiếc ghế.

Căn phòng quả là tráng lệ. Rõ ràng gia đình này đòi hỏi Hầu tước phu nhân của Elswick phải sống thật kiểu cách.

Người tỳ nữ dẫn nàng đi xem một vòng, chỉ cho nàng thấy một phòng tắm riêng, và một cánh cửa dẫn vào phòng thay đồ.

Các cửa sổ trong phòng đều rất lớn. Một trong số đó nhìn ra ngoài lối vào. Và Lavina đã nhìn thấy chiếc xe ngựa mang những người hầu của nàng tới, theo sau là một xe ngựa chất đầy hành lý.

“Cảm ơn Chúa,” nàng thì thầm.

Trong lòng nàng cảm thấy thanh thản hơn những gì nàng có thể nói ra. Từ bây giờ nàng có thể tận dụng vũ khí có sức mạnh vô cùng ghê gớm của mình trong tình huống kỳ lạ nhất mà nàng từng trải qua. Đó là sắc đẹp của nàng, sức quyến rũ của nàng, vẻ lộng lẫy của nàng.

Với tất cả những gì nàng có, nàng hoàn toàn có thể đối mặt với Hầu tước. Và anh ta sẽ không thể nào vượt qua nàng. Nàng tự hứa với mình như vậy.

Bác Banty bước vào phòng của Lavina rất kiểu cách như một quý bà thực thụ. Bác mặc bộ quần áo may bằng vải chéo go màu đen, trên đầu đội một chiếc mũ rơm màu đen có đính nhiều chiếc nơ cùng màu. Bác bước từng bước kiêu kỳ lên những bậc cầu thang rộng lớn, rồi đi dọc theo hành lang để tới căn phòng của cô chủ nhỏ.

Jill - tỳ nữ riêng của Lavina - đi rón rén phía sau như một cô-bé-đang-chờ-được-gọi-vào.

Phía sau lưng họ từng đám người hầu lữ lượt khuôn hành lý, có người vượt lên phía trước tới đặt đồ trên nền nhà, cho tới khi bị một giọng nói oai nghiêm chặn lại.

“Không cần làm thế!”

“Bác Banty yêu quý, có chuyện gì vậy?” Lavina hỏi.

“Tiểu thư không thể ngủ ở đây được. Thật là hổ thẹn. Tôi chưa từng nghe tới nơi nào như thế này.”

Nàng liếc nhanh về phía những người hầu nam, họ đang sững sốt nhìn nàng chăm chú.

“Mọi người đang làm gì vậy? Đặt hết đồ xuống đi, và ai đó đi báo với cậu chủ của các người là ta muốn gặp cậu ta ngay bây giờ, không được chậm trễ.”

Cả đám người tròn mắt ngạc nhiên, họ nhìn nhau và băn khoăn không biết người nào có đủ dũng cảm để tới báo tin cho chàng Hầu tước rằng một người phụ nữ cho gọi anh ta cứ như thể anh ta là một người hầu cấp dưới vậy.

Thật may mắn cho tất cả mọi người, đúng lúc đó chàng Hầu tước đã có mặt tự lúc nào. Chỉ trong vài giây đồng hồ, tất cả đám người hầu đã biến mất hết.

“Ta tới để thực hiện mọi yêu cầu của nàng,” anh ta nói với Lavina thật nhã nhặn. “Nhưng ta thấy người hầu của nàng đã tới, vậy thì mọi chuyện tốt rồi.”

“Rõ ràng chẳng có chuyện gì tốt cả,” bà Banty nói và trừng trừng nhìn anh ta. “Trong đời mình chưa khi nào tôi choáng váng như lúc này.”

Lavina nín thở, đây đúng là một tai họa.

Chàng Hầu tước sẽ không bao giờ tha thứ cho thái độ và những lời nói như thế này, dù là một phụ nữ hay một người hầu.

Nhưng thay vì nổi cơn thịnh nộ thì anh ta lại chăm chú nhìn bác Banty thật hòa nhã.

“Ta có thể hỏi ta đã làm sai điều gì không?” Anh ta lên tiếng.

“Căn phòng này hoàn toàn không phù hợp với tiểu thư Lavina.”

“Đây là căn phòng dành cho bà chủ của ngôi nhà này. Ý ta muốn nói đây là vinh hạnh của nàng ấy.”

“Nhưng tiểu thư của chúng tôi chưa phải là bà chủ của ngôi nhà này, do đó việc tiểu thư ở trong một phòng ngủ thông với phòng của Hầu tước sẽ gây ra nhiều tai tiếng.”

“Thật ra không phải vậy đâu,” chàng Hầu tước nói, anh ta vẫn rất ngạc nhiên.

“Phòng này thông với phòng thay đồ,” bác Banty nói, mở cánh cửa ra, và chỉ vào một cánh cửa khác ở góc sâu của phòng thay đồ.

“Cánh cửa phía xa kia nằm trong phòng của ngài,” bà lớn tiếng nói.

“Ồ đúng rồi,” anh ta đồng ý, “nhưng bác sẽ thấy rằng có hai chiếc giường trong phòng thay đồ, và ta cho rằng bác sẽ dùng một cái, còn cô tỳ nữ sẽ dùng cái còn lại. Ta biết nếu ta có cố gắng lén đi qua căn phòng này với mục đích bôi nhọ danh dự của quý cô Lavina thì chắc chắn bác sẽ ngăn cản ta. Hơn nữa, cánh cửa dẫn tới phòng ta đã bị khóa lại rồi.”

Nhưng bác Banty vẫn cực kỳ nghiêm nghị, và thái độ của bác không hề dịu đi.

“Tôi chắc chắn là ngài có chìa khóa mở cửa.”

“Vậy thì ta rất vui lòng được giao lại chìa khóa cho bác.”

“Làm sao tôi biết ngài không có một chiếc chìa khóa khác?”

“Rất tốt,” chàng Hầu tước nói. “Ta sẽ đưa cho bác một khẩu súng lục, và nếu bác thấy ta lén lút lén vào phòng thay đồ, bác có quyền bắn ta.”

Bác Banty tỏ vẻ giận dữ.

“Bác Banty yêu quý,” Lavina nài nỉ, “xin bác hãy thôi đi. Anh ta chỉ nói vui vậy thôi.”

“Ngài nghĩ ngài là ai chứ?” bác Banty tuyên bố. “Ngài cho rằng tôi sẽ không bắn ngài ư!”

Thật đáng kinh ngạc, Hầu tước Elswick mím chặt đôi môi.

“Ngược lại,” anh ta nói. “Ta cũng nhận thấy là bác dám làm thế lắm. Nhưng nếu bác đồng ý với sự dàn xếp của ta, ta sẽ cho gọi một tay thợ mộc trong vùng tới làm một vài cái chốt trên cánh cửa thông sang phòng ta. Khi bác đã cài then cửa, quý cô Lavina sẽ tuyệt đối an toàn trước những ý đồ xấu xa của ta.”

Bác Banty chùng xuống, có vẻ tán thành với thỏa thuận này của chàng Hầu tước. Rồi bác trở lại với công việc của mình, mở hết các rương đựng quần áo của Lavina ra.

“Thưa chàng, ta rất xin lỗi,” Lavina cuống quýt nói, nàng bối rối, lo lắng bảo vệ người thợ trang phục của mình trước cơn phẫn nộ của chàng Hầu tước, “bác Banty luôn muốn bảo vệ ta...”

“Đừng làm thế,” anh ta nói, đưa tay lên xoa trán, “nàng đừng xin lỗi hộ bác Banty, dù chỉ là trong ý nghĩ. Không đời nào ta bỏ lỡ cơ hội gặp mặt bác ấy đâu.” “Nhưng cách bác ấy nói với chàng...”

“Nhắc ta nhớ đến bác vú già của ta. Ta nên yêu mến vú nhiều hơn. Bây giờ ta phải giục người làm ngay mấy cái then cửa đã. Nếu bác ấy quay lại mà thấy mọi việc chưa xong xuôi, thì đời ta

coi như xong đấy.”

“À, nhưng chàng vẫn chưa đưa súng lục cho bác ấy mà,” Lavina nhắc anh ta, nàng bật cười thích thú.

“Ta cảm thấy chắc chắn bác ấy có giấu riêng một khẩu ở đâu đó rồi.”

Anh ta vội vàng đi ra, để lại Lavina vẫn đứng đó nhìn theo. Nàng băn khoăn vì ở người đàn ông này ẩn chứa hai bộ mặt hoàn toàn khác nhau.

Khi ngài Bá tước tới chỗ con gái để đưa nàng xuống nhà dùng bữa tối, ngài phải tròn mắt trầm trồ thán phục.

“Nhìn con thật tuyệt, con yêu của ta,” ngài nói.

“Hẳn nhiên rồi!” Bác Banty thốt lên. Bác hẳn có đủ lý lẽ để hài lòng với thành quả công việc của mình.

Màu vàng trong căn phòng sang trọng thôi thúc bác chọn cho cô chủ nhỏ bộ váy satin màu vàng thướt tha, có viền đăng ten màu hoa oải hương. Phủ bên ngoài là một lớp váy giả ngắn cũng bằng satin màu hoa oải hương. Còn phía dưới vạt váy vàng là một lớp váy lót dài bằng lụa trắng có viền ren bằng nơ màu trắng.

Phía sau tà váy trải dài xuống gót nàng có thêu hình hoa bướm màu vàng và tím. Cổ váy khoét sâu nhưng không hề khiếm nhã mà chỉ vừa đủ để khoe mặt dây chuyền bằng kim cương xinh xắn. Đôi giày mềm bằng satin màu hoa oải hương và đôi găng tay màu trắng khiến bộ trang phục của nàng quá hoàn hảo.

“Nhìn con gái ta thế này, người hoàn toàn xứng đáng được khen ngợi,” ngài Bá tước nói, ngài luôn cực kỳ lịch thiệp với bác Banty, bởi vì ngài nể sợ bác ấy.

“Tôi rất cảm ơn, thưa ngài.” Người thợ trang phục đón nhận lời khen tặng ân cần của ngài, rồi nhẹ nhàng đi ra.

Ngài Bá tước thì thầm đầy thích thú khi bước lùi ra sau để ngắm con gái yêu một lần nữa.

“Dưới kia sẽ chẳng có cô gái nào đẹp bằng con được.”

“Cha à, nhưng ở đó có còn quý cô nào nữa đâu,” nàng nói và bật cười.

“Ồ, thế mà lại có đấy. Hầu tước đã mời một vài người khách địa phương tới. Có cả cha xứ, Thị trưởng, cùng các phu nhân, và ta tin sẽ có cả những người ít quyền lực hơn đang sống trong vùng này nữa.”

Lavina há hốc miệng.

“Con cứ nghĩ anh ta sẽ không bao giờ mở tiệc chiêu đãi thế này.”

“Có vẻ như đây là một dịp ngoại lệ.”

“Lại còn đưa họ hàng tới gặp mặt con nữa...”

“Ồ, cậu ta làm vậy cũng là hợp lý thôi, đúng như mục đích của chúng ta.”

“Hoặc là ý đồ của anh ta,” Lavina nghĩ. Nhưng nàng không nói gì.

Có tiếng gõ cửa. Jill ra mở cửa, và dẫn Hầu tước vào.

Anh ta mặc bộ lễ phục buổi tối màu đen rất bảnh bao, với một chiếc áo sơ mi bằng vải thêu màu trắng bóng nổi bật, trên cổ áo có cài một viên kim cương.

Lavina phải tự nhắc mình không được nhìn chăm chăm vào anh ta. Một ý nghĩ lướt qua tâm trí nàng rằng nàng chưa từng nhìn thấy người đàn ông nào điển trai như thế.

Anh ta cúi xuống rất cung kính với nàng.

“Ta có lời khen tặng dành cho nàng,” anh ta nói. “Hẳn là bất cứ người đàn ông nào cũng kiêu hãnh nếu được sánh bước cùng cô dâu như nàng.”

“Ta rất vui vì chàng cảm thấy ta là niềm tự hào của chàng,” Lavina đáp lại với vẻ lịch thiệp không kém.

“Chỉ còn thiếu một thứ duy nhất nữa thôi là ngoại hình của nàng sẽ thật hoàn hảo,” anh ta nói. “Nàng chấp thuận đeo những thứ này chứ?”

Rồi nàng nhìn thấy anh ta lấy ra một cái hộp màu đen rất to và mở ra. Bên trong là một bộ nữ trang đẹp hơn tất cả những món đồ trang điểm mà nàng từng thấy.

Một chuỗi vòng cổ, một cái vương miện, một chiếc vòng tay, một đôi khuyên tai và hai chiếc ghim hoa để cài áo, tất cả đều bằng ngọc lục bảo huyền thoại, đặt trong khay vàng.

“Đây là bộ ngọc lục bảo của gia đình Elswick,” chàng Hầu tước giải thích. “Bất cứ ai nhìn thấy nàng đeo những thứ này sẽ đều phải tin vào tính xác thực của cuộc đính hôn.”

Anh ta khẽ quay lại để cho bác Banty xem bộ nữ trang.

“Ta nên coi trọng ý kiến của bác,” anh ta nói thật lễ độ.

“Rất đẹp và phù hợp,” bác Banty khẳng định.

“Theo bác thì tối nay tiểu thư nên đeo những gì?”

Bác Banty xem xét.

“Vòng cổ, vương miện và khuyên tai,” bác nói.

“Chiếc vòng tay thì sao?”

“Thêm nữa là quá nhiều,” bác quả quyết tuyên bố.

“Vậy thì tùy bác lựa chọn.”

Anh ta lùi lại để bác Banty có thể đeo trang sức cho nàng. Khi mấy món đồ châu báu đó đã được đặt vào đúng vị trí, Lavina biết rằng trông nàng chưa bao giờ lộng lẫy đến thế. Nhìn nàng rất giống một Hầu tước phu nhân.

“Hôm nay vài người họ hàng của ta cũng sẽ tới,” chàng Hầu tước thông báo. “Tất nhiên họ sẽ nhận ra những đồ trang sức này. Nếu người đưa tin của Nữ hoàng tới thì ta đảm bảo là ông ta cũng sẽ hiểu được hàm ý đó, và... ồ, tất cả những người còn lại nữa.”

“Tất cả những người còn lại?” Lavina thắc mắc.

“Ta đang hy vọng báo chí địa phương sẽ có một bài miêu tả kỹ về buổi tối nay. Ta đã bảo Hunsbury để lại ám hiệu riêng khi đi gửi bức điện tín, và anh ta sẽ tình cờ để lộ tin tức để mọi người truyền miệng cho nhau. Nếu có ai đó cố gắng lén vào bữa tiệc từ cửa sau, ta đã bảo người gác cổng cứ cho họ vào.”

Không nghi ngờ gì nữa. Lavina phải công nhận Hầu tước diễn vai của anh ta quá đạt.

Ngay trước khi họ bước ra, ngài Bá tước thì thầm với con gái, “Hai con đi với nhau rất đẹp đôi, con gái yêu ạ.”

Và nàng cũng thì thầm trả lời, “Cha à, cha lại hoang tưởng rồi đó.”

“Con đã nói vậy thì cứ cho là đúng đi.”

Nàng khoác tay Hầu tước bước xuống dùng bữa tối. Anh ta giới thiệu nàng với các quan chức địa phương và họ hàng. Có sáu người trong số họ, tất cả đều lớn tuổi và rất xúc động khi được mời tới biệt thự của gia đình Elswick.

Phu nhân của Thị trưởng đã kể cho Lavina nghe về lòng tốt của Hầu tước Elswick dành cho mọi người.

“Rất nhiều người phải chịu ơn cậu ấy. Cậu ấy giúp bọn họ dựng nhà cửa và trả hầu hết các hóa đơn,” bà ấy giải bày. “Có thể cậu ấy không kể cho cháu nghe những chuyện này, vì cậu ấy không muốn mọi người biết những hành động tốt đẹp của mình.”

“Cháu bắt đầu hiểu chuyện đó rồi ạ,” Lavina thì thầm.

Tất nhiên nàng biết lòng tốt của anh ta cũng có hai mặt.

Để đáp lại sự hào phóng của anh ta, anh ta đòi hỏi những người họ hàng của mình phải luôn sẵn sàng khi anh ta cần đến. Nhưng nàng cũng không thể phủ nhận tất cả bọn họ đều có vẻ thực lòng yêu mến anh ta, và nói chuyện với anh ta không chút sợ hãi.

Có một quý bà đi một mình tới cắt ngang câu chuyện của Hầu tước để trình bày rất lâu và cặn kẽ về vài vấn đề trong gia đình bà. Anh ta lắng nghe hết sức chăm chú, rồi hứa sẽ cho vài người tới để xem xét mọi chuyện và không hề - dù chỉ một lần thôi - tỏ ra thiếu kiên nhẫn.

Lavina thậm chí còn tò mò về người đàn ông này hơn là gã Hoàng tử mà nàng chính thức bị ép duyên.

Trong bữa tối nàng phải ngồi cạnh anh ta, và nhận được vô vàn hành động chăm sóc ân cần cũng như những lời âu yếm. Nàng đoán là ngay buổi sáng ngày mai thôi thông tin sẽ lan đi rất xa và rộng rãi, và sau đó hai cha con nàng sẽ an toàn hơn một chút.

Còn bây giờ, tất cả mọi chuyện vẫn rất lạ lùng.

Ngài Bá tước đang tự mình làm quen với mọi người, ngài đã phát hiện ra hai người họ hàng thân thích là Thị trưởng và phu nhân. Họ đều là những thủy thủ đầy mê say, còn ngài Bá tước có một chiếc du thuyền đang thả neo tại Tilbury. Và dường như chẳng có gì tuyệt hơn là được dạo chơi trên biển bằng chiếc du thuyền đó, nên cả ba người đã sớm chìm sâu vào cuộc thảo luận đầy háo hức.

“Ta vừa cho Nàng tiên cá đi đại tu toàn bộ,” ngài nói, “và tất nhiên rồi, cả trang hoàng lại nữa.”

“Nàng tiên cá,” một quý bà cũng là họ hàng trăm trờ. “Quả là một cái tên đáng yêu!”

“Như thường lệ thì chúng tôi sẽ đi du thuyền trên biển vào mùa hè này,” ngài Bá tước giải thích, “nhưng tất nhiên bây giờ tất cả các kế hoạch cũ có thể bị hoãn lại.”

“Một cuộc dạo chơi trên biển quả là một ý tưởng tuyệt vời,” chàng Hầu tước nói. “Chúng ta nên xem xét về chuyện đó.”

Cuộc trò chuyện chuyển sang những chủ đề khác. Phu nhân của cha xứ muốn biết về Nữ hoàng. Ngài Bá tước lại không thích thảo luận về một chủ đề đang làm ngài chìm trong sợ hãi, nhưng ngài bắt buộc phải góp vài lời vô hại về Nữ hoàng đáng kính.

“Ngài hộ tống Nữ hoàng đi dạo chơi rồi phải không?” Ngài Thị trưởng hỏi.

“Ta đã từng tới Osborne, trên hòn đảo của Nữ hoàng đáng kính để phục vụ Người,” ngài trả lời. “Nhưng Người rất ít khi dạo chơi, Người chỉ tới Osborne thôi, và Balmoral ở Scotland nữa.”

“Scotland là một vùng đất tuyệt đẹp,” cha xứ lên tiếng với vẻ ngưỡng mộ.

Ngài Bá tước kể rằng ngài có một người anh họ sống ở Scotland, gần thị trấn Ballater. Và ngài nói về vẻ đẹp của Scotland trong một lúc lâu.

Cuối cùng Hầu tước tiến tới.

Nhưng anh ta chưa kịp nói gì thì người quản gia bước vào và thì thầm gì đó vào tai cậu chủ. Lavina chỉ nghe thấy anh ta nói, “Cho ông ta vào đây.”

Khi người quản gia trở ra, chàng Hầu tước nói với ngài Bá tước Ringwood.

“Người đưa tin của Nữ hoàng tới tìm ngài.”

Ngài Bá tước lùi lại sợ hãi và có vẻ không thể cất nên lời.

Lavina nghĩ rất nhanh rồi nói, “Ta không hiểu ông ta muốn gì.”

“Có thể ngài được triệu đến để phục vụ Nữ hoàng đáng kính vì những vấn đề quan trọng của đất nước,” phu nhân của cha xứ nín thở nói.

“Ồ phải,” ngài Bá tước uể oải nói.

“Và hẳn là chuyện phải rất khẩn cấp,” quý bà đó tiếp lời, “thì ông ta mới tới tận đây vào lúc đêm khuya thế này.”

“Chắc chắn là thế rồi,” ngài Bá tước cố gắng lên tiếng.

“Có thể đó là một vấn đề liên quan đến lợi ích quốc gia,” bà ta kết luận chắc nịch.

Điều bà ta phỏng đoán gần với sự thật đến nỗi ngài Bá tước ném về phía bà ta một ánh nhìn khiếp sợ. Cha xứ nhận ra ngay những gì ẩn trong đôi mắt ấy, bèn thì thầm vào tai bà vợ rằng mấy lời này chỉ nên nói giữa hai vợ chồng họ với nhau thôi.

Cả Lavina và cha nàng đều nhận ra ngài Richard Peyton khi ông ta bước vào phòng. Ngài Bá tước vẫn gọi ông ta là “cây gậy màu xanh xám của người đàn ông”, cũng không hẳn là quá hài hước.

Chàng Hầu tước chào đón ông ta thật ân cần.

“Ngài đến vừa đúng lúc dự bữa tiệc với cô dâu của ta,” anh ta nói. “Lavina, em yêu,” anh ta cầm tay nàng, dìu nàng đi cùng mình. “Đã từng có người đàn ông nào may mắn thế này chưa?”

Anh ta trao cho ông Richard một ly rượu mà một người hầu vừa rót đầy.

“Hãy uống vì quý cô Lavina Ringwood, Hầu tước phu nhân tương lai của gia đình Elswick.”

Tình huống này đẩy Peyton vào thế khó xử. Cũng như tất cả mọi người đang phục vụ cho Nữ hoàng đáng kính, ông ta biết tại sao Người lại yêu cầu sự hiện diện của Bá tước Ringwood. Vì ông ta giống như là một người bạn chí thân của Người, ông ta cũng biết rằng Người sẽ “sẵn sàng nổ tung” khi biết tin về cuộc đính ước này.

Nhưng ông ta lại không đủ dũng cảm để khước từ ly rượu mừng. Vậy nên ông ta uống hết ly sâm banh rồi cầu nguyện rằng người đứng đầu hoàng gia sẽ không bao giờ biết chuyện này, nếu không Người sẽ lấy mạng ông mất thôi.

Những lần nâng ly sau đó, rồi những cuộc trò chuyện, đã buộc ông ta phải trì hoãn mục đích chuyển đi cho tới khi tất cả mọi người đã rời khỏi bàn ăn và sửa soạn sang phòng khách.

Nhưng khi ông định tới gần ngài Bá tước thì ngài Ferris bước vào đã ngăn ông lại. Ngài Ferris là một đại diện của tờ báo địa phương, ông ta được chàng Hầu tước chào đón rất thân mật.

Tình hình còn tệ hơn nữa vì Hầu tước nói chuyện với ngài Ferris thật lâu, thậm chí còn giới thiệu vị hôn thê của mình. Richard rùng mình khi nghĩ tới cái tin tức sắp xuất hiện trên báo chí.

Ngài Jack Ferris - người chủ và cũng là tổng biên tập của tờ báo địa phương - khó có thể tin vào vận may của mình. Việc được phép bước vào tòa tháp của gia đình Elswick nằm ngoài mong đợi của ông ta, mặc dù trong ngày hôm nay ông ta đã nhận được lời gợi ý rõ ràng.

Bây giờ chàng Hầu tước và quý cô Lavina chào đón ông rất niềm nở.

“Mời ngài ra sân cùng chúng ta,” chàng Hầu tước lên tiếng. “Màn bắn pháo hoa sắp bắt đầu.”

“Pháo hoa ư?” Lavina lặp lại.

“Vì thanh danh của nàng, người yêu của ta.”

Những cánh cửa sổ theo kiến trúc kiểu Pháp trong phòng khách đã mở rộng và tất cả khách khứa đã tập trung trên khoảng sân rộng lớn phía trước tòa tháp.

Chàng Hầu tước đưa Lavina tới đứng vào trung tâm của cầu thang lớn dẫn xuống bãi cỏ.

Bóng tối dần xuống, và bây giờ bầu trời đêm ngời sáng bởi màn trình diễn pháo hoa lấp lánh sắc màu.

Hầu hết đám người hầu đã ra vườn hết để xem bắn pháo hoa, và những tiếng “ồ”, “à” của bọn họ pha lẫn âm thanh của tiếng pháo hoa nổ.

Lavina đứng trên bậc cầu thang cao nhất, ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời, mãi mê thưởng thức vẻ đẹp rực rỡ trên đầu mình.

Nàng không nhìn thấy mọi con mắt đang đổ dồn về phía nàng. Nàng cũng không hề biết Hầu tước đã rời mắt khỏi bầu trời, quay sang nhìn nàng một lúc lâu.

Đến khi cúi đầu xuống nàng mới nhận ra đôi mắt ấy, nàng cũng nhìn lại anh ta.

Rồi trong tiếng hoan hô vang trời của đám người hầu, trước đôi mắt kinh sợ của ngài Richard và ánh nhìn như bị mê hoặc của ngài Jack Ferris, chàng Hầu tước kéo nàng lại thật gần và đặt đôi môi mình lên môi nàng.

Cuối cùng điều nàng chờ đợi từ anh ta cũng xảy ra. Và nàng cứ đứng đó vô cùng sững sờ.

Đó không phải là một nụ hôn dữ dội hay nồng nàn. Đó chỉ là một nụ hôn cho đám đông chứng kiến và dừng lại đúng mức ở ranh giới của phép lịch thiệp. Nhưng cảm giác đôi môi anh ta đặt lên môi nàng khiến người nàng mềm lả.

Đôi môi anh ta ấm áp, mạnh mẽ nhưng vẫn linh động. Đôi môi ấy mơn trớn môi nàng thật dịu dàng. Lavina thấy một luồng cảm xúc mãnh liệt lan tỏa khi nàng cảm nhận được sức mạnh của đôi bàn tay anh ta đỡ lấy nàng và thân thể rắn chắc, dẻo dai của anh ta áp vào nàng.

“Nếu nàng tỏ ra nồng nhiệt hơn một chút thì hợp lý hơn đấy,” anh ta thì thầm trước đôi môi nàng.

“Ta... ta không thể...” Nàng thì thào, mặt ửng hồng.

“Quý cô à, nàng chưa thể hiện tốt vai diễn của mình.”

“Ta... Ồ, được rồi.”

Nàng choàng tay quanh người anh ta thật dứt khoát, trình diễn một nụ hôn đáp lại. Và rồi, không hiểu sao, nàng thấy nụ hôn của mình không phải là một màn trình diễn nữa, mà là một nụ hôn thật sự.

Quá choáng váng vì chính bản thân mình, nàng lùi lại. Tất cả mọi người xung quanh đều mỉm cười, và nàng có thể nhìn thấy anh ta cũng đang mỉm cười.

Nhưng thật lạ lùng, nụ cười đó đầy ngập ngừng, như thể anh ta cũng đang ngạc nhiên lắm vậy.

“Như vậy đã đủ nồng nhiệt với chàng chưa?” Nàng hỏi một cách e dè.

“Bây giờ thì đủ rồi.”

Hai người tách nhau ra và rồi không biết vì sao lại tựa sát vào nhau. Đám người hầu mang thêm bánh mì, mở thêm sâm banh.

Ngài Jack Ferris vẫn đứng gần đó, hồi hả ghi chép. Rõ ràng ông ta đã chứng kiến mọi chuyện và sẽ tường thuật lại tất cả, vậy nên Lavina nghĩ rằng nàng nên vô cùng biết ơn Hầu tước.

Nhưng rồi nàng cứ băn khoăn tự hỏi tại sao một người đàn ông lại có thể tổ chức tất cả những thứ quá long trọng này để thực hiện mục đích mà trước đó anh ta không hề muốn.

Ngài Jack Ferris đánh bạo lại gần nàng và nói.

“Xin phép cho tôi được hỏi hai vị quen biết nhau lâu chưa?”

“Nhiều năm rồi,” Hầu tước nói không chút đắn đo. “Thật ra lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau là ở

London, tại nhà của Bá tước Bracewell, phải vậy không em yêu?”

“Đúng thế,” Lavina lập tức nói ngay, “cách đây ba năm. Có thể lần đó chưa được tính là một cuộc gặp gỡ thật sự. Nhưng đó là lần đầu tiên chúng tôi nhìn thấy nhau.”

Với vẻ mặt thích thú, ngài Ferris vội vàng chạy đi ngay để nói với toàn thể giới rằng Hầu tước Elswick và vị hôn thê của chàng từ lâu đã ấp ủ một tình yêu bí mật.

Ngài Richard quan sát tất cả chuyện này với con mắt sợ hãi, và tự hỏi không biết khi nào ông có thể chuyển lá thư tới tay người nhận đây. Cuối cùng ông ta cố gắng tiếp cận ngài Bá tước. Lúc này ngài Bá tước đã đủ thời gian để bình tĩnh trở lại, ngài gạt phăng sự bối rối để mỉm cười và đặt lá thư sang một bên rồi nói.

“Làm một ly đã nào, anh bạn yêu quý của ta.”

“Thưa Bá tước Ringwood, bây giờ việc quan trọng nhất là đọc lá thư này. Nữ hoàng đáng kính khẩn cấp yêu cầu sự hiện diện của ngài vào ngày mai tại cung điện Windsor.”

Ngài Bá tước miễn cưỡng mở lá thư ra đọc, đó đúng là một lệnh triệu tập khẩn cấp “để bàn về một vấn đề liên quan đến lợi ích quốc gia”.

Nhưng rồi chàng Hầu tước nhòm qua vai ngài và nói.

“Ngài không thể làm thế. Chúng ta sẽ bắt đầu cuộc dạo chơi trên biển sau bữa tiệc mà.”

Quay sang ngài Richard, anh ta giải thích, “Ngài Bá tước Ringwood và tiểu thư Lavina đã mời ta tham gia chuyến du ngoạn trên con thuyền của gia đình, và chúng ta sẽ lên đường ngay sau bữa tiệc này. Vậy nên ngài Bá tước không thể chấp nhận lời mời tốt đẹp của Nữ hoàng được.”

“Đó không phải một lời mời,” ngài Richard hốt hoảng nói. “Đó là lệnh triệu tập.”

“Là gì cũng vậy thôi, ngài Bá tước Ringwood không thể có mặt được vì chúng tôi sẽ ra biển vào sáng sớm mai.”

Chàng Hầu tước vỗ lưng ngài Richard và nói với thái độ thân mật khiến người khác phải khiếp sợ.

“Nữ hoàng đáng kính sẽ phải đợi tới khi ngài Bá tước trở về. Không có chuyện gì hệ trọng đâu.”

Ngài Richard không thể nói gì thêm. Đôi mắt ngài gần như sắp lồi ra ngoài.

“Mời ngài dùng thêm đồ uống,” chàng Hầu tước nói. “Ta đã cho người chuẩn bị phòng nghỉ cho ngài.”

Ngài Richard muốn từ chối ngay rằng ngài phải trở lại lâu đài Windsor, nhưng lại nghĩ rằng nếu ở lại đây một đêm thì ngài sẽ có cơ hội thuyết phục Bá tước Ringwood thực hiện nghĩa vụ, vậy là ngài lại chấp thuận ở lại.

Ngay sau đó bữa tiệc kết thúc. Mọi người kéo nhau ra về qua cửa chính, còn ngài Richard lui về phòng nghỉ mà chẳng vui vẻ gì.

“Chúng ta hãy vào phòng đọc một lát,” chàng Hầu tước nói với cả hai cha con nàng.

Sau khi đã đóng cửa lại cẩn thận, anh ta nói, “Chúng ta phải quyết định ngay một kế hoạch

hành động.”

“Chẳng ích gì đâu,” ngài Bá tước rên rỉ. “Chúng ta có thể làm được gì nữa chứ? Ngày mai ông ta sẽ không chịu đi nếu không có ta đâu.”

“Ông ta sẽ không thể làm thế nếu ngài đã rời đi rồi,” chàng Hầu tước chỉ rõ. “Chúng ta đã bảo với ông ta là chúng ta sẽ tham gia chuyến du thuyền của ngài, và đó là việc chúng ta phải làm.”

“Nhưng chúng ta sẽ đi đâu?” Lavina hỏi.

“Thông thường thì ngài sẽ đi đâu?”

“Địa Trung Hải.”

“Nhưng ta nghĩ chúng ta không nên tới đó,” ngài Bá tước lo lắng nói. “Quá gần xứ Balkan.”

“Cháu đồng ý,” chàng Hầu tước nói. “Vậy thì chúng ta có thể tới Scotland chẳng? Cháu nhớ đã từng nghe ngài kể là có gia đình ở đó, gần thị trấn Ballater. Đó là điểm đến hợp lý đấy.”

“Nhưng chẳng phải thị trấn Ballater cũng gần Balmoral ư?” Lavina nhắc cha và Hầu tước. “Và mùa hè nào Nữ hoàng cũng tới đó.”

“Nhưng những mùa khác thì không đâu,” ngài Bá tước nói. “Tới mùa hè thì ta đã rời khỏi Scotland rồi. Đúng là giải pháp hoàn hảo, trừ phi... Ôi Chúa ơi. Hẳn là lúc này thuyền trưởng của ta chưa sẵn sàng đâu.”

“Cứ để cháu lo liệu,” chàng Hầu tước nói. “Cứ định như vậy đi, ngày mai chúng ta sẽ đi, càng sớm càng tốt.”

CHƯƠNG NĂM

Chàng Hầu tước đã dự định điều gì là anh ta thực hiện rất chu đáo, hay ít nhất cũng phải Hunsbury làm thay.

Ngài Bá tước thấy mình tỉnh dậy lúc một giờ sáng, Hunsbury đang ở bên cạnh đợi “chỉ dẫn cho bức điện tín” của ngài.

Ngài vẫn chưa biết mình sẽ gửi điện tín đi đâu nên cứ nhìn chăm chăm vào anh ta.

“Bưu điện địa phương sẽ gửi điện tín tới bưu điện cảng Tilbury, bưu điện ở đó sẽ chuyển điện tín tới cho thuyền trưởng của ngài, vậy là anh ta biết ngay ngài sẽ đi đâu.”

“Ôi Chúa ơi!” Ngài Bá tước kêu lên. “Đúng là điều kỳ diệu của khoa học hiện đại. Không biết sắp tới các nhà khoa học còn nghĩ ra được những gì nữa.”

Hầu tước và Lavina tới dùng bữa sáng rất sớm cùng ngài Bá tước. Nhìn qua cửa sổ, họ có thể thấy đoàn người hầu khuân vác những hòm đồ đạc và một chiếc xe ngựa vừa chạy tới.

“Cháu nghĩ đã đến lúc chúng ta có thể đi rồi,” chàng Hầu tước nói, anh ta không uống cà phê nữa.

“Nhưng còn ngài Richard thì sao?” Ngài Bá tước hỏi. “Chắc chắn ta phải báo với ông ta trước khi lên đường chứ?”

“Ngài biết không, cháu nghĩ ngài không nên làm thế thì tốt hơn,” chàng Hầu tước thì thầm.

“Cháu đã để lại một bức thư và dặn người chuyển cho ông ta khi ông ta tỉnh giấc, trong thư cháu xin ông ta thứ lỗi vì đã vội vã đưa ngài đi.”

“Nếu thế thì chúng ta hãy đi ngay thôi,” ngài Bá tước kiên quyết nói.

Chiếc xe ngựa đưa họ tới ga xe lửa, từ đó họ lên tàu tới Tilbury.

“Con không thể tin được mọi chuyện đang diễn ra thế này,” Lavina nói khi đoàn tàu bắt đầu chuyển bánh.

Chàng Hầu tước đã ra ngoài hành lang, để hai cha con ngồi lại nói chuyện với nhau.

“Mọi chuyện có vẻ ngoài sức tưởng tượng,” ngài Bá tước đồng tình. “Cách đây hai ngày cha con ta vẫn còn chưa dám tin anh ta lại đồng ý chuyện này. Vậy mà bây giờ, chúng ta đã ở đây, đang tới bờ biển rồi. Ta rất hy vọng biển lặng để chuyến du hành của chúng ta có thể xuất phát luôn.”

“Con cũng mong như thế. Mặc dù thật ra con rất dễ say sóng.”

“Con bị say sóng từ lúc ba tuổi. Lúc đó ta đưa con lên du thuyền, và con chạy hết khoang này qua khoang khác. Tất nhiên đám thủy thủ rất nuông chiều con, vì ai cũng nghĩ con thật đáng yêu.”

“Đúng là thế mà,” Lavina mỉm cười và trả lời.

“Tất nhiên là con thật dễ thương, và thậm chí càng ngày càng duyên dáng hơn. Ta không biết ta có thể làm được việc gì không nếu không có con.”

Lavina biết cha đang nghĩ gì, bởi giọng ngài chột chùng xuống buồn bã.

“Cha lại nhớ mẹ rồi,” nàng nhẹ nhàng nói, “và hẳn là khi mẹ qua đời cha phải đau buồn lắm.”

Ngài Bá tước gật đầu.

“Ta yêu mẹ con từ lần đầu tiên nhìn thấy bà ấy, và rồi dần dần bà ấy cũng trao trái tim mình cho ta. Phải mất một khoảng thời gian và chút khéo léo ta mới chinh phục được bà ấy, nhưng khi đã yêu ta rồi thì bà ấy trao tất cả trái tim và tâm hồn mình cho ta. Chúng ta cực kỳ hạnh phúc. Con có nhớ không?”

“Tất nhiên là con rất nhớ. Đó là lý do tại sao khi còn nhỏ con cũng rất hạnh phúc. Ngôi nhà dường như không bao giờ còn như cũ nữa từ khi mẹ qua đời, và con vẫn nhớ mẹ nhiều lắm, dù mẹ ra đi đã bốn năm rồi.”

“Ta cũng nhớ mẹ con,” ngài Bá tước nói. “Nếu con rời bỏ ta thì ta sẽ nhớ bà ấy nhiều hơn nữa. Căn nhà sẽ tăm tối và cô đơn biết bao nếu không có con ở đó.”

“Nhưng cha ơi, cha đang nói gì vậy? Có phải con kết hôn thật đâu? Cuối cùng thì cuộc ‘đính ước’ này cũng sẽ kết thúc, và cha con mình sẽ lại sống cùng nhau như trước kia.”

“Ta không biết mọi việc có được suôn sẻ như thế không. Giả như Nữ hoàng không thể tìm ra được cô dâu khác thay thế con thì sao?”

“Con hy vọng Người không tìm được. Sao con có thể mong đợi một cô gái khác phải chịu số mệnh mà con không muốn chính mình gặp phải cơ chứ? Người sẽ phải tìm ra một cách khác mà không cần ép buộc một kẻ đáng thương kết hôn giống như bán một cái đầu gia súc vậy.”

“Tất nhiên là con nghĩ đúng. Ta chỉ muốn nói là Người có thể gây áp lực vào một thời điểm khác, thế thì con sẽ khó mà phá bỏ hôn ước. Thậm chí có thể con sẽ phải làm một đám cưới giả nữa đấy.”

Lavina bật cười.

“Đừng sợ cha ơi. Hầu tước Elswick sẽ tự thấy ý tưởng đó kinh khủng như bản thân con nghĩ ấy chứ.”

Bây giờ con tàu đã chạy chậm lại. Trên tàu đỡ ồn ào hơn rất nhiều. Giọng của Lavina vang lên lạnh lạnh.

Hầu tước Elswick đang đứng phía ngoài hành lang cũng phải nghe thấy tiếng nàng. Và vì không có ai nhìn thấy anh ta, nên anh ta tự cho phép mình đứng đó cười một mình.

Không gì làm ngài Bá tước Ringwood ngạc nhiên bằng lúc tới cảng Tilbury. Tay thuyền trưởng trên chiếc du thuyền của ngài đã sẵn sàng lên đường. Hẳn là anh ta đã nhận được bức điện tín.

Thật ra con tàu của ngài chạy bằng động cơ hơi nước. Tuy ngài chỉ gọi nó là du thuyền thôi nhưng nhìn nó vô cùng sang trọng.

Lavina rất vui vì cha nàng đã cho sơn lại toàn bộ phía trong con thuyền. Lần này là màu xanh nhạt.

Anh thuyền trưởng nồng nhiệt chào đón mọi người. Anh ta bảo ngài Bá tước rằng anh ta rất hài lòng với đoàn thủy thủ, và những động cơ mới được tu sửa lại.

Như một vị khách danh dự, Hầu tước được ở trong khoang điều khiển. Ngay sau khi sắp xếp chỗ cho mọi người và đưa hết hành lý lên boong tàu, thuyền trưởng cho nhổ neo ngay.

Con tàu chậm chậm rời bến, Lavina nhìn thấy bờ biển lùi xa dần. Một lúc sau chàng Hầu tước tới đứng bên cạnh nàng.

“Bây giờ nàng đã thấy dễ chịu hơn chưa?” Anh ta hỏi.

“Ồ, ta thấy ổn rồi. Bọn họ sẽ không thể đuổi kịp chúng ta. Họ biết tìm chúng ta ở nơi nào cơ chứ? Quản gia của chàng sẽ không nói cho bất kỳ ai.”

“Ta đã dặn ông ta nói rằng chúng ta đang tới Địa Trung Hải. Mặt khác...”

Anh ta hướng mắt về phía xa xăm.

“Không phải là ta đang nhìn thấy một con tàu hải quân trang bị đầy súng ống đuổi theo chúng ta đấy chứ?”

“Cái gì?” Nàng thét lên. “ôi không, làm ơn đừng... Đâu?”

“Không có đâu, nàng thật ngốc. Ta chỉ đùa thôi.”

Nàng đưa cả hai tay lên che miệng và cố nén tiếng nức nở.

“Chàng thật độc ác,” nàng nói. “Chàng không biết ta sợ hãi...”

“Vậy thì hãy thứ lỗi cho ta. Ta không có ý làm nàng lo lắng đâu. Nhưng nàng không quên là ta đã hứa sẽ bảo vệ nàng dù bất cứ giá nào đấy chứ?”

“Ta không quên, và ta chắc chắn đó là ý định của chàng, nhưng...”

“Nhưng nàng vẫn sợ Nữ hoàng phải không? Đừng phiền lòng. Nàng có thể trở lại tìm ta để chống lại Nữ hoàng bất cứ lúc nào.”

Thế rồi, cứ như thể tỏ vẻ tử tế như vậy đã là đủ lắm rồi, anh ta trở lại thái độ cộc cằn và nói rằng anh ta sẽ tới đài chỉ huy cùng cha nàng và thuyền trưởng. Anh ta sẽ gặp nàng vào bữa tối.

Ngày hôm nay cũng sắp hết nên bữa tối là bữa ăn duy nhất trước khi họ nghỉ ngơi.

Ngay trước bữa tối, chàng Hầu tước đưa ra một điều ngạc nhiên.

“Báo The Times!” Lavina kêu lên. “Nhưng chàng đã đi mua báo lúc nào? Ta biết là chúng ta lên đường quá sớm nên họ chưa thể giao báo đến nhà chàng được.”

“Ta đã phái người ra ngoài tìm mua ngay khi chúng ta tới Tilbury,” Hầu tước Elswick nói. “Bản thông cáo đã được in rồi, cùng với một mẫu tin ngắn của ông Ferris. Chắc hẳn đêm qua đường dây điện tín đã phải hoạt động hết công suất.”

Lavina nhìn và thấy tiêu đề bài báo in đậm. Thông báo đính hôn...

“Tới lúc này thì ta dám nói rằng Nữ hoàng cũng biết tin này rồi,” chàng Hầu tước nhận xét. “Ta chắc chắn việc chúng ta bỏ trốn là hoàn toàn sáng suốt.”

“Tới lúc ta phải gặp lại Người, chắc hẳn Người đã quen với tin này,” ngài Bá tước nói, giờ đây khi đang ở ngoài khơi xa ngài cảm thấy can đảm hơn bao giờ hết.

Suốt thời gian còn lại của bữa tối, Lavina nói rất ít, và nàng thấy khá hài lòng. Nhìn cha và chàng Hầu tước nói chuyện thân mật với nhau, trong lòng nàng dâng lên một cảm giác vui vẻ.

Khi bữa ăn kết thúc, nàng bỗng thấy Hầu tước là một người đàn ông dễ thương.

Thì anh ta cũng dễ chịu mà, nàng nghĩ, đẹp trai hơn nhiều so với lúc anh ta giận dữ và tỏ ra xa cách.

Nàng nói lời chúc ngủ ngon với hai người đàn ông. Nàng muốn đi ngủ sớm. Nàng biết thế nào cha nàng cũng tới khoang của nàng để hôn chúc nàng ngủ ngon.

Thật ra, ngài Bá tước tới rất muộn làm nàng mong mãi. Khi cha tới nàng nói ngay.

“Ôi, cha, con cứ nghĩ có khi cha đã quên mất con rồi.”

“Ta đang nói chuyện với vị khách của chúng ta mà,” cha nàng trả lời. “Con sẽ ngạc nhiên khi biết cậu ta là một chuyên gia về các đất nước. Cậu ta đang kể cho ta nghe về những nơi kỳ lạ ở phương Đông mà cậu ta đã từng đi qua.”

“Vâng ạ, con rất ngạc nhiên về điều đó.”

“Ta thấy cậu ta hiểu biết rộng hơn ta nghĩ. Tất nhiên nếu cậu ta cứ ở mãi trong lâu đài rồi đối xử với phụ nữ như thể phụ nữ là lọ thuốc độc thì thật phí phạm cuộc đời.”

Lavina bật cười.

“Con chỉ hy vọng anh ta không đẩy con xuống biển vào lúc con không ngờ tới nhất thôi,” nàng nói.

“Con không nên nói về cậu ta như vậy, trong khi con đang mắc nợ cậu ta quá nhiều!” Cha nàng mỉm cười và nói tiếp. “Có thể cậu ta sẽ biết tận hưởng cuộc sống nhiều hơn và thân thiện hơn, như cậu ta nên thế, sau khi chuyến đi này kết thúc.”

“Cha à, con nghĩ là bất kỳ ai đi cùng với cha cũng sẽ cảm thấy vui vẻ. Con phải thừa nhận là con tàu chưa bao giờ đẹp và đi nhanh như lúc này.”

Cha nàng mỉm cười.

“Con nói đúng,” ngài Bá tước đồng tình, “và cậu ta rất ngưỡng mộ Nàng tiên cá.”

“Giờ thì con hiểu tại sao đột nhiên cha mướn anh ta đến vậy,” Lavina bật cười.

“Ồ, nói chung nếu tính tình của cậu ta mềm mại hơn thì cậu ta có thể nhìn cuộc đời tươi sáng hơn. Có thể cậu ta sẽ thấy phụ nữ ở Scotland thật hấp dẫn.”

Lavina lại cười khanh khách.

“Lạc quan vậy cũng chẳng ích gì đâu cha ời. Tuy nhiên con cũng đã từng nghe người ta nói con gái ở các vùng thảo nguyên rất quyến rũ.”

“Không ai xinh đẹp hơn con đâu, con yêu của ta. Nếu chàng Hầu tước ngốc nghếch không nhận ra điều đó thì chúng ta chỉ có thể hy vọng rằng cậu ta sẽ thưởng thức được món đặc sản haggis

để bù lại thôi.”

“Mà theo ta thì,” ngài nói tiếp, “ta nghĩ cậu ta đã nhận ra rồi đấy...”

“Cha ơi, cha lầm rồi. Nụ hôn chỉ là để che mắt thiên hạ thôi.”

Ngài Bá tước thở dài.

“Ta chỉ muốn nói là ta ngưỡng mộ sức chịu đựng của con biết bao, con gái yêu của ta. Và ta cũng thương con biết bao.”

“Thương con ư, là sao hả cha?” Lavina giật mình.

“Con đã từng nói với ta rằng con không thích nghĩ đến cảnh cậu ta hôn con.”

“À... À vâng, con có nói vậy nhỉ?” Nàng vừa nói vừa cố gắng nhớ lại, và tự hỏi không biết lúc đó nàng đang nghĩ gì.

“Vậy nên khi cậu ta làm vậy, ta nghĩ sự chịu đựng dũng cảm của con quả là phi thường.”

Lavina co người lại.

“Tất cả chúng ta đều phải hy sinh một cái gì đó mà cha.”

“Và con thật cao thượng.” Cha nàng vỗ vỗ bàn tay nàng. “Nhưng con có muốn cha nói chuyện với cậu ta không, để chắc chắn rằng cậu ta không làm điều gì tương tự như thế nữa?”

“Con nghĩ không cần đâu ạ, cha yêu quý,” nàng nói nhanh. “Như thế không nhã nhặn lắm phải không cha, trong khi anh ta đã làm quá nhiều điều cho cha con mình?”

“Con nói rất đúng,” ngài Bá tước trầm ngâm đồng ý. “Và nếu chuyện đó lại xảy ra lần nữa... Ồ, thì con sẽ lại phải cố gắng lên nhé.”

“Vâng, con sẽ nghe theo lời cha.”

“Chúc con ngủ ngon, con gái cưng của ta.”

Ngài Bá tước hôn chúc ngủ ngon nàng trước khi ra khỏi khoang và đóng cửa lại thật nhẹ nhàng.

Lavina cuộn mình lại dưới tấm chăn, nàng cảm thấy thật sung sướng vì con tàu đang đưa nàng băng qua đại dương để bỏ lại tất cả rắc rối phía sau.

Nàng chìm vào giấc ngủ với nụ cười đọng mãi trên môi.

Ngày hôm sau, nàng dành rất nhiều thời gian đứng bên lan can con tàu. Nàng biết rằng họ đang tới gần Aberdeen hơn, đó là bến cảng gần với Ballater nhất, nơi đó có những người họ hàng Scotland mà nàng chưa biết đang sinh sống.

Ngài Bá tước đã cho Lavina xem lá thư hai bác gửi cho cha nàng. Mặc dù trong thư viết họ có thể tới thăm Scotland bất kỳ lúc nào, nhưng nàng vẫn băn khoăn không biết họ sẽ cảm thấy thế nào nếu cha con nàng viếng thăm mà không hề báo trước.

Buổi tối hôm đó, khi bữa tối vừa kết thúc, nàng lại để cha nàng và chàng Hầu tước tự do trò chuyện với nhau, họ có vẻ rất hợp nhau.

Nhưng thay vì trở lại khoảng của mình như đêm trước, nàng đứng nhìn những ánh đèn xa tít tắp từ phía bờ biển, giờ đây họ đã tới gần bờ đến nỗi hầu như lúc nào cũng nhìn thấy được đất liền.

Cách chỗ nàng đứng độ vài thước là phòng nhạc. Mẹ Lavina cứ khẳng khẳng muốn đặt một cây đàn piano nhỏ nhỏ trong hội trường. Đó là món quà tuyệt diệu dành cho nàng.

Hồi nhỏ cô bé Lavina lúc nào cũng thích được nghe những bản nhạc mẹ nàng chơi. Cha nàng thường cầm tay nàng và dẫn nàng nhảy theo điệu nhạc.

Nàng chợt mỉm cười khi nghĩ tới những kỷ niệm hạnh phúc luôn luôn in dấu trong tâm trí nàng.

Nhắm mắt lại, nàng hồi tưởng tới âm thanh của cây đàn piano trong tâm trí, nàng tưởng tượng được nhìn thấy mẹ nàng ngồi đó, mơ màng chơi một điệu nhạc khiêu vũ. Bản nhạc đó tên là Điệu Valse cho mùa hạ, và có một đứa trẻ rất yêu thích bản nhạc này.

“Nữa đi mẹ, mẹ chơi lại đi!” Nàng đã hét lên như vậy, cứ vui thích hoan hô mãi.

Và mẹ luôn chơi bản nhạc đó cho nàng nghe mỗi lần nàng muốn.

Khi lớn hơn, Lavina học chơi violin, và lại có một nhạc cụ mới được đưa lên boong tàu cho nàng. Thật tuyệt vời, không có niềm vui nào sánh bằng niềm vui được chơi nhạc cùng người mẹ yêu dấu. Thế rồi mẹ qua đời, và niềm vui ấy cũng chết theo bà.

Đột nhiên Lavina mở mắt ra. Không phải nàng đang mơ. Sự thật là có ai đó đang chơi bản Điệu Valse cho mùa hạ bằng piano, giống hệt mẹ nàng chơi ngày trước.

Nàng rón rén đi dọc hành lang và nhẹ nhàng mở cửa phòng nhạc, bắn khoả không biết là ai mà có thể chơi hay đến thế.

Và trước sự sửng sốt của nàng, chàng Hầu tước đang ngồi đó chơi piano.

Anh ta quay lưng ra phía cửa nên không hề biết có ai đang nghe hay không.

Cho tới lúc này, nàng chưa bao giờ nghĩ rằng người đàn ông cục cằn này lại có thể chơi đàn, có lẽ cuộc sống đơn độc mà anh ta lựa chọn đã khiến anh ta tìm đến âm nhạc như một cách để làm dịu bớt nỗi cô đơn.

Nàng đứng bên khung cửa, ngập ngừng một lúc lâu.

Rồi nàng đi qua tấm thảm mà không hề gây ra tiếng động nào và ngồi xuống một trong những chiếc ghế dành cho khán giả phía dưới. Phải đến một tiếng đồng hồ, nàng vẫn ngồi đó và im lặng, lắng nghe một cách vô cùng thích thú khi anh ta chơi hàng loạt bản nhạc với đủ các cung bậc buồn có, vui có, cả ngọt ngào, u sầu cũng có.

Dường như Lavina thấy rõ được tâm hồn của anh ta trong mọi giai điệu. Bằng cách này anh ta có thể truyền đạt đến người khác tất cả cảm xúc của mình, nhưng có vẻ như chỉ có cách này mà thôi. Và nàng bắt đầu cảm thấy buồn thay cho anh ta.

Rồi nàng nhận ra anh ta lại đang chơi Điệu Valse cho mùa hạ một lần nữa. Như thể không ngăn được chính mình, nàng đứng dậy bước tới phía trước, với tay lên một cái giá không cao lắm có cất cây violin của nàng, và nhẹ nhàng kéo cây đàn ra.

Rất chậm rãi, nàng bắt đầu kéo đàn, tiếng violin êm ái hòa cùng giai điệu với bản nhạc của Hầu tước. Tiếng đàn của Hầu tước như chững lại một nhịp, nhưng rồi anh ta lại tiếp tục, không hề nhìn lên. Nàng tự hỏi không biết anh ta có đoán ra được ai đang chơi cùng anh ta không.

Khi bản nhạc kết thúc, nàng chờ đợi anh ta quay lại và nói gì đó với nàng. Nhưng anh ta vẫn ngồi yên, và nàng chợt nghĩ hay là anh ta cáu giận vì sự xâm phạm của nàng cũng nên.

Có thể anh ta đang nghĩ nếu anh ta chẳng đoán hoài đến nàng, nàng có thể tự động bỏ đi.

Rồi khi nàng đang nghĩ rằng có lẽ cách tốt nhất là bỏ ra ngoài thì Hầu tước quay lại và nhìn nàng với đôi mắt ngập tràn cảm xúc mà nàng chưa từng thấy.

“Thì ra là nàng,” anh ta nói bằng giọng nhẹ nhàng, gần như kinh ngạc. “Ta không thể tưởng tượng nổi lại có người chơi nhạc với ta hòa hợp đến thế. Ta không biết là nàng biết chơi violin.”

Lavina bật cười.

“Còn ta cũng không hề biết là chàng biết chơi piano,” nàng đáp lời.

“Ta chơi đàn từ lúc còn rất nhỏ,” chàng Hầu tước thổ lộ. “Giờ đây khi chỉ còn một mình, ta chẳng thấy một người bạn nào có thể an ủi mình bằng một chiếc piano.”

“Ta cũng cảm thấy như vậy với cây violin,” nàng nói. “Ta cũng biết chơi piano.”

“Thật sao?” Anh ta reo lên. “Nghe cha nàng kể về nàng, ta cứ nghĩ nàng là một cô gái thích các hoạt động ngoài trời, như cưỡi ngựa chẳng hạn.”

“Ta cũng thích những thứ đó,” Lavina nói, “nhưng ta thấy âm nhạc cho ta cảm xúc và niềm say mê như phi ngựa qua một hàng rào rất cao vậy.”

Chàng Hầu tước nhìn nàng với niềm thú vị mới.

“Thật là một sự so sánh hấp dẫn. Nhưng nếu vậy thì nàng là một cô gái rất đặc biệt đấy, xét trên mọi phương diện. Nếu không gặp nàng ở đây, giả sử ta không đi cùng nhau trên chuyến tàu này, ta sẽ không bao giờ nghĩ nàng biết chơi một loại nhạc cụ nào đó.”

“Ta cũng vậy, với chàng,” nàng nói. “Nhưng bây giờ thì ta đã biết tại sao chàng không cảm thấy cô đơn khi ở trong lâu đài.”

Dù chưa nói hết câu nhưng nàng cũng nhận ra ngay nàng vừa phạm một sai lầm khi nhắc tới chuyện tế nhị của anh ta. Ngay lập tức chàng Hầu tước quay đi và bắt đầu chơi một giai điệu quen thuộc khác, lần này là một bản nhạc rất nhanh.

Lavina nghĩ nó gần giống như một người đang khiêu vũ cuồng nhiệt và điên dại để ngăn anh ta hoặc cô ta nghĩ về những gì mà họ đã đánh mất hay những gì mà họ không thể có được.

Nàng lại ngập ngừng một lúc lâu.

Rồi khi đã nhận ra giai điệu này, nàng bắt đầu chơi cùng anh ta, hai dòng thanh âm hòa vào nhau ngày càng nhanh. Nàng biết rằng nàng chơi cực kỳ điệu nghệ.

Anh ta liếc nhìn nàng thật nhanh và càng chơi nhanh hơn nữa. Nàng cố gắng theo kịp anh ta, và họ cùng nhau chơi mê say. Tiếng nhạc vút lên cho tới khi giai điệu kết thúc thật hoàn hảo.

Khi âm thanh cuối cùng tan biến, anh ta nhìn nàng, đôi mắt bùng sáng đầy vui thích.

“Tài năng của nàng có thể sánh với phòng hòa nhạc Albert Hall của hoàng gia,” anh ta nói. “Có thể tới một ngày nào đó, khi chúng ta mất tất cả những gì chúng ta có thì chúng ta có thể xin chơi nhạc ở đó để kiếm sống.”

Lavina bật cười.

“Cảm ơn chàng vì lời khen ngợi.”

“Nàng hoàn toàn xứng đáng mà. Nàng chơi nhạc cực kỳ tuyệt diệu và ta chỉ có thể đoán rằng hẳn phải có một nhạc công lão luyện đã dạy nàng.”

“Thật ra, mẹ ta muốn ta chơi, để làm cha ta vui lòng,” Lavina kể với anh ta. “Ta đã yêu âm nhạc ngay từ lần đầu tiên được nghe piano. Lúc đó ta vẫn còn nằm trong nôi.”

Anh ta im lặng một lúc, rồi gật đầu đồng ý.

“Âm nhạc làm ta quên đi tất cả những đau buồn và phiền muộn,” anh ta nói. “Khi chơi đàn, ta như được sống trong một thế giới khác, một thế giới không bao giờ có sự xấu xa và bất công.”

Một lúc lâu sau Lavina chẳng biết nói gì hơn. Rồi nàng cất tiếng.

“Chàng hãy chơi cho ta nghe một trong những bản nhạc mà chàng thích nhất đi, và ta sẽ xem nó có quen thuộc để ta chơi cùng chàng được không.”

Chàng Hầu tước quay lại với chiếc piano và bắt đầu chơi một đoạn nhạc du dương, nhẹ nhàng mà đầy khắc khoải, giai điệu chậm chậm của bản nhạc này rất khó bắt nhịp theo. Rồi hai người hòa tiếng đàn vào nhau như một, nghe thật mê ly.

Khi những âm thanh cuối cùng rơi rớt vào không gian, anh ta ngẩng lên và ngơ ngẩn nhìn nàng, cứ như thể có gì đó ở nàng làm anh ta bối rối.

“Ta không nghĩ lại có thể tìm được một người chơi đàn hòa hợp với ta như vậy, một người có thể dùng nhạc cụ để cùng ta cất lên hai giai điệu như hai dòng suối chảy ra từ một nguồn.”

Lavina im lặng hồi lâu, suy nghĩ về câu trả lời dường như đã quá hiển nhiên. Anh ta đã dành quá nhiều thời gian ở một mình, rất ít khi tới thăm những gia đình khác, và không biết đâu đâu cũng có những thanh âm tuyệt diệu.

Đột nhiên anh ta có vẻ nhận ra rằng anh ta đã bộc lộ quá rõ những xúc cảm của mình qua cách anh ta nói với nàng. Nàng gần như có thể nhìn thấy rõ anh ta rụt người lại. Anh ta quay về phía cánh cửa, nói nhanh:

“Chúc ngủ ngon, ta hy vọng nàng yên giấc.”

Trước khi nàng kịp trả lời, anh ta đã ra ngoài và đóng cửa lại.

Lavina chỉ còn lại một mình. Nàng nhận thấy con tàu cũng đã dừng lại thì phải, có lẽ nó đang dừng ở một cái vịnh rất tĩnh lặng cho tới sáng mai.

“Chúc ngủ ngon,” nàng nói với căn phòng trống vắng.

Chỉ còn tiếng sóng vỗ oàm oạp vào mạn tàu, nàng bước đi lặng lẽ về khoang của mình, không

thấy một ai, cũng không ai thấy nàng.

Jill đang đợi nàng. Cô tỳ nữ giúp nàng cởi bỏ bộ quần áo xinh đẹp để thay bộ đồ ngủ bằng lụa tơ tằm rất tao nhã, rồi bắt đầu chải mái tóc dài đen nhánh của nàng.

“Tiểu thư có một buổi tối thú vị chứ ạ, thưa tiểu thư?” Cô ta hỏi.

“Ồ đúng vậy, cảm ơn em Jill ạ. Tối nay thật sự rất... rất là bất ngờ.”

Jill chưa kịp hỏi ý nàng muốn nói gì thì Lavina đã vội nói tiếp: “Em có thể đi ngủ được rồi. Ta sẽ tự chải nốt.”

Nàng ngồi một mình, chậm rãi đưa chiếc lược lên mái tóc. Nàng suy nghĩ về điều kỳ lạ mà tối nay nàng đã khám phá ra.

“Nếu ai đó kể với ta chàng là người như thế, chắc ta không thể tin được,” nàng tự nói với mình. “Ta vẫn nghĩ chàng chỉ là một người thô lỗ và cục cằn, nhưng trong con người chàng còn có một nét tính cách khác mà ta có thể chạm tới, và phần khuất lấp ấy dường như cũng đang muốn đến với ta.”

Nàng nằm lên giường và cứ nhìn chong chong vào bóng tối, lắng nghe tiếng thì thầm dịu ngọt của biển cả mênh mang. Rồi nàng chìm vào giấc ngủ. Nàng mơ, như những giấc mơ hàng đêm luôn có tiếng nhạc đang thì thầm trong trái tim - hay như mẹ nàng vẫn nói là trong tâm hồn nàng.

Ngày hôm sau họ cập bến Aberdeen. Từ đó họ tới nhà ga và bắt tàu hỏa tới thị trấn Ballater.

Đó là một vùng xa xôi hẻo lánh nhưng được đầu tư xây dựng đường sắt rất tốt vì nó nằm gần Balmoral, vùng đất trên đất nước Scotland mà Nữ hoàng Victoria và Thái tử Albert đã giành được cách đây hai mươi năm.

Trong suốt cuộc đời của Thái tử, mùa hè nào họ cũng dành thời gian tới đây. Sau khi ngài qua đời, hàng năm Nữ hoàng Victoria vẫn tiếp tục tới đây một mình.

Ở nhà ga của thị trấn Ballater, họ chất hành lý gọn thành một đống để chuyển tới nhà bác McEwuan. Lavina run lên xúc động khi nhìn thấy vùng đồng quê tuyệt đẹp của Scotland.

Đồng cỏ xanh bát ngát, những cây thạch nam cọ vào chân người đi đường, đó là những thứ rất mới mẻ và khiến nàng bồi hồi thổn thức.

Nàng cảm thấy nàng đang bước vào một thế giới mới lạ, thật may mắn vì thế giới ấy không đáng sợ cũng không đầy thách thức như đất nước miền Nam mà nàng vừa rời đi.

“Ngôi nhà đó trông thế nào?” Chàng Hầu tước hỏi.

“Người ta gọi nó là lâu đài McEwuan,” ngài Bá tước trả lời, “và nó cũng gần giống một lâu đài, nhưng không uy nghi bằng tòa tháp của gia đình cháu.”

“Thế thì may quá,” chàng Hầu tước nói ngay. “Cháu vẫn hay bị lạc đường nếu vào những nơi quá rộng lớn. Cháu hy vọng anh họ của ngài là một người điềm tĩnh, nếu không việc chúng ta đến mà không hề báo trước thế này sẽ khiến bác ấy choáng váng lắm.”

Nhưng chúng ta đã có sẵn lời mời của anh ấy rồi. Bất kỳ lúc nào tới cũng được,” ngài Bá tước

chỉ rõ. “Ta mới nhận được lời mời đó cách đây ba ngày.”

“Nhưng cha ời,” Lavina bật cười, “khi người ta nói thế, ý của họ không phải như nghĩa đen đâu ạ.”

“Nếu thế thì anh ấy không nên nói vậy mới phải,” ngài Bá tước trả lời. “Chúng ta tới thăm họ như một hành động lịch thiệp, để thông báo tin vui con đã đính hôn.

“Họ sẽ tin rằng hai ta thật sự đã đính hôn ư?” Chàng Hầu tước hỏi.

“Đó không phải là điều tốt nhất sao?” Ngài Bá tước hỏi lại.

“Tất nhiên là vậy. Càng ít người biết sự thật thì càng tốt.”

Cuối cùng họ cũng nhìn thấy ngôi nhà của gia đình McEwuan. Đó không phải là một tòa lâu đài quá hùng vĩ, nhưng nó cũng có những pháo đài và tháp nhỏ, và bề ngoài lâu đài quả là rất lãng mạn.

“Kia là anh họ ta đấy!” Ngài Bá tước đột nhiên reo lên.

Một người đàn ông cao lớn, lực lưỡng bước qua cửa chính ra ngoài và đứng nhìn họ chăm chú khi họ tiến lại gần. ông nở nụ cười rạng rỡ, và vẫy tay với họ, chẳng tỏ ra ngạc nhiên chút nào về sự có mặt đường đột của họ.

“Anh Ian!” Ngài Bá tước gọi to.

Ông Ian McEwuan vội vã bước tới và chặn ngay đầu chiếc xe ngựa khi xe vừa dừng lại.

Không chờ người đánh xe ngựa kịp nhảy xuống, ông ta kéo bật cánh cửa xe, đưa tay tóm lấy người em họ và gần như lôi mạnh ngài xuống để ôm ghì lấy ngài.

“Vây là em đã quyết định chấp nhận lời mời của anh rồi! Tuyệt quá! Ra đây đi mọi người ời! Lần này họ tới thật rồi này!”

Khi ông vừa dứt lời, lập tức có một chàng thanh niên trẻ trung chạy ra. Anh ta rất điển trai và chỉ có vẻ già dặn hơn Lavina một chút.

“Đây là con trai anh, cháu Andrew,” ông Ian nói. “Lại đây nào, Andrew. Đây là chú Edward, từ khi con còn nhỏ xú đến nay mới được gặp lại chú. Còn đây là em họ Lavina của con, con chưa từng gặp bao giờ.”

Lúc đó người đánh xe ngựa mới đỡ tay Lavina xuống, và chàng Hầu tước theo sau nàng. Rồi anh ta im lặng đứng nhìn cuộc hội ngộ đầy náo động với vẻ thích thú.

Chàng thanh niên trẻ đưa tay ra.

“Chú Edward, em Lavina, thật tuyệt vời vì cuối cùng cũng được gặp hai người.”

Rồi ngài Bá tước đột nhiên nhớ ra họ có một vị khách đi cùng nên nói.

“Em muốn anh và cháu làm quen với vị khách của em, Hầu tước Elswick, anh chàng này đã đi cùng cha con em tới Scotland. Cậu ta muốn xem nơi đây có tuyệt vời như em từng kể với cậu ta không.”

Lời nhận xét này được đón nhận rất nồng nhiệt. Hai cha con nhà McEwuan vui vẻ dẫn họ đi

qua cửa chính vào trong tòa lâu đài.

“Xin mời vào! Xin mời!” ông Ian nói với mọi người. “Anh đã mong chờ em về thăm nhà hàng năm trời nay rồi. Bây giờ thì cứ như anh vừa rơi từ trên thiên đường xuống vậy, em đã tới rồi.”

“Cha con em rất vui vì đã tới được đây,” ngài Bá tước trả lời. “Vì rời Anh quốc đột ngột quá nên em không kịp báo trước với anh là em sẽ đến.”

“Đâu cần em phải báo trước,” ông Ian nói. “Đây là Scotland cơ mà. Cánh cửa nơi đây luôn rộng mở chào đón bạn bè và những người thân trong gia đình.”

Ông Ian đưa họ lên một chiếc cầu thang. Lavina nghĩ chắc hẳn họ đang đi tới phòng khách. Bà chủ nhà đang ngồi đó chờ tiếp đón họ.

Bác gái là một phụ nữ ưa nhìn mới bước qua tuổi năm mươi. Bác có mái tóc màu đỏ và khuôn mặt luôn tươi cười.

“Đúng là một ngạc nhiên lớn,” bác nói với ngài Bá tước, “nhưng thật tuyệt vời. Chị đã cho người chuẩn bị phòng cho mọi người ngay rồi. Trong thời gian chờ đợi, chúng ta hãy dùng chút rượu vang nhé.”

Lavina nhìn quanh và nhận ra bên trong ngôi nhà rất xinh xắn, thoải mái và đẹp hơn nàng tưởng nhiều. Nàng cứ nghĩ vì ngôi nhà ở miền Bắc xa xôi nên nó sẽ phải lạnh lẽo và giản dị lắm.

Ngược lại với những gì nàng phán đoán, tất cả mọi nơi trong ngôi nhà đều tiện nghi, trên tường treo đầy những bức tranh mà nàng biết chắc là rất có giá trị. Những tấm rèm cửa và thảm chẳng kém cạnh gì mấy với những món đồ đặt trong bất cứ căn phòng khách thượng hạng nào ở Mayfair.

“Chị hy vọng ba người sẽ ở lại đây thật lâu để gặp gỡ hết bạn bè của gia đình,” bà McEwuan nói.

“Cháu muốn ngắm thật nhiều cảnh đẹp của Scotland,” Lavina nói.

“Nhưng bọn em tới đây còn vì một lý do khác nữa,” ngài Bá tước nói thêm. “Đó là thông báo cuộc đính hôn của Hầu tước Elswick và con gái em.”

Tất cả mọi người đều rất đổi vui mừng, cả nhà nâng cốc chúc mừng rồi lại nâng cốc lần nữa. Chàng Hầu tước đứng bên cạnh Lavina, đón nhận những lời chúc tụng với tâm trạng rất thoải mái, nhưng nàng băn khoăn không biết trong lòng anh ta đang cảm thấy thế nào.

Thậm chí sau buổi đêm qua, khi họ đã chơi nhạc cùng nhau và nàng cảm thấy có một mối giao cảm ngọt ngào giữa hai người, nàng vẫn chưa thật sự thấu hiểu được tâm hồn của anh ta.

Lúc đó anh ta đã lại thu mình lại. Mặc dù sáng nay anh ta tỏ vẻ khá thân mật nhưng những khoảnh khắc tuyệt diệu có thể không bao giờ trở lại nữa.

Cho tới lúc này anh ta vẫn diễn vai của mình quá hoàn hảo, lúc nào anh ta cũng tỏ ra là một vị hôn phu nhiệt tình. Nhưng khi nàng nhìn vào đôi mắt anh ta, nàng chẳng thấy gì trong đó.

CHƯƠNG SÁU

Lúc thay đồ chuẩn bị dùng bữa tối, Lavina chăm chút diện mạo của mình thật cẩn thận. Nàng muốn tạo ấn tượng hoàn hảo với những người họ hàng mới gặp của mình.

Chỉ khi bước xuống cầu thang nàng mới biết ngoài họ hàng ra còn có rất nhiều khách khứa tới dùng bữa tối cùng gia đình, cả ngày hôm đó tất cả mọi người đã cùng nhau ra ngoài câu cá.

“Em Lavina,” Andrew nói, “để anh giới thiệu bạn anh với em nhé, đây là James McVein, điền trang của cậu ấy ở ngay cạnh mảnh đất nhà ta.”

Anh chàng James phải cao tới sáu feet và như nàng được biết sau đó, anh ta phục vụ quân đội cho tới khi nhận tài sản thừa kế của cha mình. Rồi anh ta xuất ngũ và trông nom điền trang riêng rất rộng lớn.

Lúc ngồi vào bàn ăn tối, nàng chợt thấy James ngồi cạnh mình. Nàng nhận ra anh ta là một trong những anh chàng trẻ trung và điển trai nhất trong những người đàn ông mà nàng từng gặp. Và anh ta cũng là một trong những người hài hước nhất nữa.

Anh ta làm nàng cười liên hồi vì những câu chuyện xảy ra ở miền Bắc từ khi anh ta phục vụ trong quân đội và những khó khăn mà anh ta phải đối mặt sau khi trở thành ông chủ điền trang.

“Cha tôi là người Scotland và mẹ tôi là người Anh,” anh ta nói với Lavina. “Vậy nên mỗi khi phải giải quyết vấn đề gì, tôi lại tự hỏi mình xem thế nào là thấu tình đạt lý nhất hay thế nào là có lợi nhất.”

Lavina bật cười.

“Ở miền Nam thì người ta luôn luôn chọn tiền bạc,” nàng trả lời. “Tôi chắc chắn người miền Bắc cũng vậy, mặc dù tôi mong là anh sẽ yêu nước hơn những người khác.”

“Tôi nghĩ trong chúng ta ai cũng yêu nước,” người đàn ông Scotland đồng ý. “Tại cùng một thời điểm, chúng ta vừa phải cố gắng xử trí theo cảm tính, vừa phải tránh những hành động dễ chọc giận người khác như cha ông ta vẫn từng sai lầm.”

Lavina lại cười sảng khoái.

“Theo như tôi còn nhớ thì lịch sử của đất nước Scotland đầy rẫy những cuộc chiến tranh và tôi luôn cảm thấy mình nên cẩn thận phòng khi lỡ xúc phạm tới ai đó, và phải nhận lãnh hậu quả tệ hại.”

Anh chàng James mỉm cười.

“Tôi nghĩ nàng quá thận trọng đấy,” anh ta nói. “Tôi cam đoan với nàng là người Scotland yêu cái đẹp, dù đó là một bông hoa hay một người phụ nữ. Dù nàng đi tới bất kỳ nơi nào trên đất nước này, nàng cũng sẽ thấy mình được ngưỡng mộ.”

Lavina đỏ bừng mặt.

“Cảm ơn anh,” nàng nói. “Bây giờ tôi sẽ không quá sợ hãi khi nói hay làm việc gì sai nữa.”

“Scotland luôn mở rộng vòng tay chào đón nàng,” anh chàng đáp lời. “Tôi sẽ dành ngay một bữa tiệc tại nhà riêng cho tiểu thư.”

“Tôi rất vui lòng được nhận lời,” nàng nói. “Và tất nhiên là tôi sẽ đi cùng vị hôn phu của mình.”

“Vị hôn phu của nàng ư?” Anh chàng hỏi, nét mặt thất thần.

Rồi nàng nhận ra anh ta không tới đây để nghe thông báo về cuộc đính ước của nàng.

“Hãy nói với tôi điều đó không phải là sự thật đi.” Anh chàng nài nỉ. “Đó chỉ là một vị hôn phu tưởng tượng thôi.”

“Không, anh ấy ngồi ngay đằng kia, bên cạnh bác gái McEwuan, anh ấy là Hầu tước Elswick.”

Anh chàng im lặng. Rồi anh ta nói: “Sự thật này làm tôi buồn đến nỗi không thể tả bằng lời.”

Khi anh chàng nói vậy, Lavina ngược lên nhìn vào đôi mắt anh ta. Đôi mắt nhìn xoáy vào nàng như muốn giam cầm nàng vậy.

Rồi nàng đỏ mặt và quay đi, nàng cảm thấy có gì rất kỳ lạ và khác thường đã xảy ra.

Mấy ngày tiếp theo tất cả hàng xóm đều chào đón họ. Những người láng giềng hiếu khách tổ chức những bữa tối thân mật, những bữa tiệc buổi trưa, và có cả những buổi khiêu vũ. Tối nào họ cũng nhận được lời mời.

Anh chàng James mời họ tới thăm điền trang của anh ta, để anh chàng có thể cho họ xem những chú ngựa mà tất cả mọi người đều phải công nhận là sự lựa chọn tốt nhất cho những chặng đường xa hàng dặm.

Có vẻ chàng Hầu tước cũng nghĩ vậy, vì anh ta xem xét lũ ngựa rất kỹ càng với sự thán phục, và dành rất nhiều thời gian để bàn luận với anh chàng James về chúng. Không một ai chú ý rằng thỉnh thoảng chàng Hầu tước lại chăm chăm nhìn anh chàng với vẻ thù địch đến kỳ cục, không hề ăn khớp với những lời lẽ thân thiện của anh ta.

Lavina đứng từ một góc xa chăm chú quan sát hai người. Nàng thấy chỉ có Hầu tước có vẻ thoải mái, nàng chắc chắn như vậy.

Khi nàng ở một mình với ngài Bá tước, nàng không thể không thổ lộ với ngài.

“Cha biết không, con nghĩ chuyến thăm Scotland lần này quả là kế hoạch tuyệt vời cho tất cả chúng ta, nhưng đặc biệt nhất là với Hầu tước. Anh ta đang trở nên gần gũi với mọi người.”

Cha nàng cười vang.

“Ý con là sao?” Ngài Bá tước hỏi.

“Cha thừa biết ý con là gì mà,” Lavina trả lời. “Anh ta đang cười nói về lũ ngựa và đến xem hết con này đến con khác. Cũng như chúng ta, anh ta thấy lũ ngựa thật tuyệt diệu và con nghĩ anh ta gần như đã trở lại với cuộc sống bình thường.”

“Trong bữa ăn tối qua đúng là cậu ta rất vui vẻ. Cuối buổi cậu ta còn chờ các quý bà quý cô về hết rồi mới rời khỏi phòng,” ngài Bá tước nói. “Cậu ta kể cho mọi người nghe những câu

chuyện mà ta chưa từng được nghe, cậu ta còn pha trò rất nhiều nữa chứ, tất nhiên mấy câu đùa bốn đó không thể để cho các quý bà quý cô nghe được, nhưng ai cũng cảm thấy chúng cực kỳ hài hước và dí dỏm.”

Lavina mở to mắt nhìn cha.

“Hầu tước Elswick mà biết nói đùa sau lưng phụ nữ ư?” Nàng lặp lại lời cha. “Con không tin đâu cha à.”

“Con yêu của ta, tất cả những người đàn ông hào hoa đều biết nói đùa kiểu như thế” cha nàng tuyên bố chắc nịch.

“Ôi Chúa ơi! Cha cũng vậy sao?”

“Ta cũng vậy sau khi nghe Elswick nói tối qua,” ngài thừa nhận với vẻ tinh quái.

Anh chàng James chọn một chú ngựa cái còn nhỏ rất xinh xắn và mạnh mẽ cho Lavina cưỡi, và đi cùng nàng một đoạn ngắn quanh sân.

“Ngày mai chúng ta sẽ cùng nhau cưỡi ngựa nhiều hơn,” anh chàng nói. “Được không? Tôi hy vọng nàng muốn vậy.”

“Nhưng ngày mai anh không đi câu cá à?” Lavina hỏi. “Tôi chắc chắn cha tôi và Hầu tước Elswick...”

“Họ sẽ đi câu cá,” anh chàng James trả lời. “Nhưng tôi thì không.” Dòng cảm xúc trong đôi mắt anh chàng lại khiến Lavina phải quay đi chỗ khác bởi vì nàng đang đỏ bừng mặt.

“Tôi... Tôi nghĩ chắc là không được rồi,” nàng nói. Nàng ước sao mình không bị ngượng ngập trước những lời tán tỉnh của anh chàng trẻ trung, đẹp trai này.

“Được mà, nếu nàng thật sự muốn,” anh chàng nói. “Chắc chắn ‘chúa tể hay ông chủ’ của nàng sẽ không phản đối một cuộc cưỡi ngựa vô hại chứ?”

“Chúa tể hay ông chủ của tôi ư?” Nàng nhắc lại đầy kinh ngạc. “Ý anh là ai?”

“Nàng nói với tôi nàng đính hôn với Hầu tước Elswick rồi còn gì.”

“Như vậy thì anh ta là vị hôn phu của tôi, chứ không phải chúa tể hay ông chủ của tôi.”

“Chẳng phải là như nhau sao?”

“Tất nhiên là không giống nhau!” Nàng nói đầy phẫn nộ.

“Nhưng nhìn anh ta giống như vậy còn gì? Trong mắt tôi anh ta có vẻ là một loại đàn ông rất gia trưởng, độc đoán.”

“Tôi không cho phép anh ta ra lệnh hay sắp đặt cho tôi phải làm thế này, thế kia đâu,” Lavina kiên cường nói.

“Thế thì ngày mai nàng sẽ đi cưỡi ngựa cùng tôi chứ?”

“Được rồi, tôi sẽ đi.”

Anh chàng vội chop lấy bàn tay nàng và hôn lên đó.

Mặc dù trả lời rất tự tin nhưng Lavina không biết chắc chắn Hầu tước Elswick sẽ phản ứng thế nào. Vậy là tối hôm đó, ngay trước khi mọi người về phòng ngủ, nàng chúc anh ta một ngày cầu cá vui vẻ, và cho anh ta biết nàng sẽ đi cưới ngựa cùng anh chàng James McVein.

“Ta hy vọng ngày mai nàng cũng thật vui vẻ, thưa quý cô.”

“Chàng không phản đối ư?”

“Tại sao ta phải phản đối? Tất nhiên sẽ phải có một người giữ ngựa đi theo hộ tống nàng...”

“Ồ, ta...”

“Ta sẽ thừa chuyện này với bác Ian ngay bây giờ.” Anh ta mỉm cười với nàng. “Chỉ đề phòng trường hợp nàng quên thôi.”

Anh ta lập tức đi ra ngoài để nói chuyện với bác Ian, và quay trở lại thông báo rằng hai cô con gái của gia đình McEwuan cũng sẽ đi theo hộ tống nàng.

Rồi anh ta chúc nàng ngủ ngon và đi lên gác, để nàng đứng đó bồng bồng lửa giận.

Ngày hôm sau nàng và anh chàng James ra ngoài dạo chơi trên lưng ngựa, có Isabel và Geraldine McEwuan cùng với một người giữ ngựa đi cùng. Sau cái ngày cực kỳ ảm đạm đó nàng trở về nhà, nhìn nàng như muốn cãi nhau đến nơi.

Tuy nhiên nàng không thể phàn nàn với Hầu tước, bởi vì anh ta không có ở đó. Khi nàng chuẩn bị thay đồ để ăn tối thì người đàn ông hào hoa đó mới về tới nhà.

Tối nào họ cũng phải xếp thêm ghế vào bàn ăn vì hai bác luôn mời thêm vài người bạn láng giềng. Một trong số đó là người đẹp trong vùng, Eglantine McCaddy, cô ta không chỉ xinh đẹp mà còn nổi tiếng hát hay nữa.

Trong bữa tối cô ta được vinh dự ngồi cạnh Hầu tước. Anh ta đã dành cho cô ta những lời khen và sự quan tâm ngất trời, có vẻ như anh ta đã bị cô gái cuốn hút.

Lavina thấy cô gái ấy chẳng có gì đáng để anh ta ngưỡng mộ cả. Đối với nàng, “người đẹp” ấy có vẻ đã quá lứa lỡ thì và khiếm nhã, sức hấp dẫn của cô ta chẳng có nét gì bí ẩn, và tiếng cười thì quá to.

Còn người đàn ông vốn không ưa gì phụ nữ, thậm chí là ghét cay ghét đắng phái đẹp, lại đang ba hoa trước một người đàn bà khôu gọi và bất nhã trong khi vị hôn thê của anh ta cũng có mặt ở đó!

Giọng hát của cô ta cũng chẳng khá khẩm hơn mấy. Chỉ được cái giọng khỏe, nhưng ngoài điều đó ra thì không có gì nổi bật. Tại sao Hầu tước lại còn đệm đàn cho cô ta mà không thêm để ý đến Lavina thế nhỉ?

Không hiểu sao đó chính là điều làm nàng khó chịu nhất. Chuyện anh ta chơi piano vốn là bí mật của riêng hai người, hứa hẹn sự gần gũi hơn trong tương lai. Thế nhưng anh ta lại đi tiết lộ cho cả thế giới biết, vì vậy đã vô tình làm giảm giá trị của bí mật đó, và làm nàng đau đớn không chịu nổi.

Khi bài hát kết thúc thì tiếng vỗ tay vang lên như sấm, hai người trên sân khấu giả bộ tỏ vẻ khiêm tốn đón nhận sự tán thưởng như những nghệ sĩ thực thụ. Lavina chỉ muốn ném một thứ

gì đó vào một trong hai người, hoặc cả hai.

Khi bữa tiệc sắp tàn, chàng Hầu tước kéo Lavina ra một góc để nói chuyện riêng. Có một tia sáng lóe lên trong đôi mắt anh ta, đó hẳn là sự thích thú hay có thể là thứ gì đó đáng ngại hơn.

“Nàng đang giận ta đấy à?” Anh ta hỏi.

“Ta có đủ mọi lý do để... thể hiện điều đó trước mặt mọi người.”

“Ít nhất ta cũng chưa hôn vào tay cô ta, hay cố gắng lánh ra một nơi nào đó để hẹn hò vụng trộm, giống như nàng đã từng cố tình làm thế.”

“Ta chỉ đi cưới ngựa với anh chàng đó thôi,” nàng cáu kỉnh.

“Nàng chắc chắn vậy sao! Nàng thích thế chứ?”

Nàng nhìn anh ta trừng trừng.

“Nàng thấy gì ở anh chàng đó hả Lavina?”

“Anh chàng đó là một người bạn quyền rũ,” nàng nói một cách khó khăn.

“Còn ta thì không. Ta chỉ là một kẻ cộc cằn với kiểu cư xử thô lỗ. Nhưng nàng vẫn tìm đến ta nhờ cứu vớt đó thôi, bởi vì cuộc sống đã biến ta thành một thảm họa trong xã hội nên ta mới có thể có đủ sức mạnh để giúp nàng. Nàng không thể có cả hai thứ đó. Nếu nàng thật sự yêu thích anh chàng kia thì nàng hãy nói ra đi. Ta sẽ rút lui cho phải phép và để nàng ở lại với hắn.”

“Ôi không, chàng không được...”

“Nhưng ta sẽ làm thế nếu nàng cho ta một lý do. Hãy nghĩ về điều đó. Có thể một cuộc đính hôn với anh chàng đó sẽ phục vụ tốt hơn cho mục đích của nàng.”

“Ta không muốn đính hôn với anh ta,” nàng xuống giọng.

“Chỉ muốn phỉnh phờ với anh ta thôi hả? Ta biết. Hãy để ta cho nàng lời khuyên để tránh việc đó. Ta sẽ không để mình bị biến thành thẳng ngốc đâu. Nàng hiểu chứ?”

“Ta hiểu.”

“Thế thì tốt. Nếu vậy ta chúc nàng ngủ ngon.”

Anh ta bước đi trước mà không hề nhìn lại, để mặc nàng chạy vào phòng, thả mình xuống chiếc giường và đập mạnh tay vào gối cho hả giận.

Mặc dù có bao nhiêu chuyện xảy ra, nhưng tuần tiếp theo vẫn diễn ra khá là mỹ mãn. Lavina hoàn toàn bị vẻ đẹp của xứ Scotland mê hoặc. Và hầu như mỗi lần nàng choáng ngợp trước cảnh sắc nơi đây đều có Hầu tước Elswick đi bên cạnh.

Trừ những lúc hai người trái ý nhau ra, anh ta là một người bạn đồng hành tuyệt vời. Nàng thả mình vào thiên nhiên thật tự do thoải mái, nỗi sợ hãi bị gạt sang một bên. Rồi một buổi sáng, bác gái McEwuan cuống cuống chạy vào phòng khách, vẻ mặt đầy kích động.

“Có một chiếc xe ngựa ngoài kia, trên cửa xe có dấu đỏ của hoàng gia.”

Lavina như đông cứng người lại, và nàng hướng đôi mắt hoảng hốt sang nhìn cha, ngài Bá tước cũng đang thất thần.

Ngài đứng bật dậy, khuôn mặt tái nhợt nhưng có vẻ quả quyết, cả gia đình đang chờ ngài quyết định, rồi ông lan nói rất chắc chắn:

“Chắc Nữ hoàng đáng kính muốn truyền một tin mật gì đó. Chúng ta phải tiếp đón cẩn thận mới được.”

Ngài Bá tước và Lavina nắm tay nhau để trấn tĩnh lại, hai cha con bước ra ngoài hành lang để chào đón vị khách sắp xuất hiện, dù người đó là ai. Cửa xe bật mở.

“Cha ơi!” Lavina thốt lên kinh hoàng. “Nhìn xem ai kìa!”

Người đàn ông vừa xuất hiện là ngài Richard Peyton, chính là người đã bị họ lừa ở lại tòa tháp của Hầu tước. Lavina và cha nhìn nhau hoảng hốt, không hiểu ông ta sẽ làm gì.

Ngài Richard bước tới, khuôn mặt rất nghiêm trang. Ngài dừng lại và khẽ gật đầu thật nhanh.

“Ngài tới miền Bắc xa xôi này làm gì vậy hả Peyton?” Ngài Bá tước hỏi, cố gắng tỏ thái độ thật thân mật.

“Ta cùng Nữ hoàng đáng kính tới Balmoral,” người đàn ông trả lời với vẻ lạnh lùng.

“Balmoral ư?” Ngài Bá tước thốt lên. “Tới vào mùa này chẳng phải là quá sớm so với mọi năm sao? Nữ hoàng không bao giờ tới miền Bắc trước tháng tới.”

“Năm nay người đã quyết định có một ngoại lệ,” ngài Richard tuyên bố. “Người có một người khách đặc biệt rất mong muốn được nhìn thấy vẻ huy hoàng lộng lẫy của chốn tiên cảnh như Scotland.”

Lavina cảm thấy cả thế giới như bỗng đứng im. Có một hồi chuông rất lạ vang lên bên tai nàng, và đột nhiên lòng nàng dâng đầy nỗi khiếp sợ.

“Người... người khách đặc biệt nào?” Ngài Bá tước Ringwood ngập ngừng hỏi.

Ngài Richard rướn người lên trong tư thế đứng nghiêm. Rồi cất giọng thật to, ngài tuyên bố.

“Nữ hoàng đáng kính rất vui lòng được mời Bá tước Ringwood cùng con gái là quý cô Lavina Ringwood tới một buổi tiệc chiêu đãi vào tối ngày mai. Ở đó hai người sẽ được vinh dự tiếp kiến Hoàng tử Stanislaus của xứ Kadrantz.”

Có một khoảng lặng khủng khiếp sau lời tuyên bố. Sau đó ngài Richard đưa ra tấm thiệp mời.

“Nhưng... ờ...” Ngài Bá tước lắp bắp. “Không có lời mời nào khác ư, dành cho Hầu tước Elswick?”

“Nữ hoàng đáng kính không biết là Hầu tước Elswick cũng có mặt tại vùng này, do đó Người đã không đưa tên cậu ta vào danh sách khách mời.”

“Nhưng bây giờ thì Người hẳn đã biết...”

Một tiếng cười lớn ngắt lời ngài. Tất cả mọi người quay lại nhìn chàng Hầu tước đang sải bước trên hành lang, khuôn mặt anh ta sáng bừng niềm vui thích.

“Không ích gì đâu, thưa ngài Ringwood,” anh ta nói. “Những con ngựa hoang cũng sẽ không thuyết phục được Nữ hoàng thừa nhận sự có mặt của cháu vì nếu có mời cháu đến tiệc chiêu đãi thì cháu cũng không hề muốn tham dự.”

Nhìn thấy Hầu tước, ngài Richard lại đứng thẳng người lên.

“Thưa ngài, trong lần chúng ta gặp nhau gần đây nhất, ta thấy ngài đối xử với ta hết sức đê tiện.”

“Chẳng có lựa chọn nào khác. Dầu sao chẳng nữa, ngài cũng quay lại rồi đó thôi. Ta không hiểu vì sao Nữ hoàng lại biết chúng ta ở đây?”

Ngài Richard nhìn anh ta chăm chăm.

“Tất nhiên là ngài đã nói với Nữ hoàng rồi, nhưng làm sao mà ngài lại biết chúng ta ở đây?”
Chàng Hầu tước sùng sốt.

“Quản gia của ngài đã hành động mê muội như ngài dặn,” ngài Richard kiên quyết nói với Hầu tước.

“Nhưng ta cho rằng ngài đã mua chuộc được vài người khác. Ta đoán chắc thế nào cũng có người nghe trộm được câu chuyện của chúng ta qua lỗ khóa của phòng đọc vào đêm trước đó.Ồ, ta hy vọng Nữ hoàng đáng kính sẽ trao thưởng cho ngài vì điều đó, nhưng ta cũng nghi ngờ lắm. Người không thích mấy tên hót léo đâu, cũng giống như ta vậy, mặc dù Người không từ chối sự phục vụ của chúng. Bây giờ ngài có thể rời đi được rồi.”

“Ta phải đem một câu trả lời về cho Người.”

“Câu trả lời sẽ sớm đến thôi và không cần phiền đến ngài. Ngài hãy về đi.”

Nhìn thấy ánh mắt đáng sợ của chàng Hầu tước, ngài Richard vội vàng quay trở lại cỗ xe ngựa.

“Ta không thể tới bữa tiệc chiêu đãi nếu không có chàng đi cùng,” Lavina nài nỉ. “Chàng biết là Nữ hoàng sẽ làm gì mà, phải không?”

“Tất nhiên là ta biết, và nàng không phải lo là sẽ phải tới đó một mình. Nàng hoàn toàn có thể để mọi chuyện cho ta giải quyết.”

“Ít ra hãy cho ta biết chàng định làm gì chứ!”

“Nàng không cần phải biết đâu,” anh ta nói và chạm nhẹ vào người nàng. “Khi ta bảo nàng ta sẽ giải quyết mọi chuyện, nàng có thể tin chắc rằng mọi thứ sẽ ổn.”

Đôi mắt Lavina rục sáng.

“Chàng quả là người rất cậy quyền.”

“Sự thật là vậy mà. Nàng sẽ luôn luôn thấy rõ điều đó.”

“Ý ta chỉ là...”

“Ta biết rất rõ ý nàng là gì. Nàng cũng đã biết ta là người như thế nào khi chúng ta bắt đầu cuộc phiêu lưu này rồi mà. Bây giờ đã quá muộn để oán trách mọi thứ. Bá tước Ringwood, cháu muốn ghé thăm Nữ hoàng đáng kính. Cháu đề nghị ngài đi cùng cháu.”

Khuôn mặt ngài Bá tước vẫn nhợt nhạt.

“Nhưng Nữ hoàng không mong đợi tất cả chúng ta có mặt,” ngài phản đối.

“Nữ hoàng đáng kính nổi tiếng là người thích đối xử thân mật với mọi người khi tới Balmoral,” chàng Hầu tước nhẹ nhàng trả lời. “Người sẽ vui mừng khôn xiết khi có những người hàng xóm tới thăm.”

Ngài Bá tước Ringwood chỉ ước gì ngài có thể chắc chắn về điều đó, nhưng thái độ của chàng Hầu tước trẻ rất kiên quyết.

“Chỉ ít chàng cũng nên nói trước cho ta biết chàng sẽ nói gì với Người chứ,” Lavina khẳng định.

Chàng Hầu tước chăm chú nhìn nàng rồi tỏ ra hài hước.

“Ta nghĩ ta không nên nói với nàng thì hơn,” anh ta nói. “Có thể nàng sẽ nổ tung vì giận dữ mất.”

Anh ta bước đi mà không thèm nhìn lại, để mặc cho Lavina đứng nhìn theo chăm chăm.

Nửa giờ sau, một chiếc xe ngựa lên đường tới Balmoral, trên xe là ngài Bá tước và Hầu tước, cả hai người đều ăn mặc rất chỉnh tề như những quần thần sắp diện kiến hoàng gia.

Chắc phải mất hàng giờ nữa họ mới quay trở lại, và những suy nghĩ rối như tơ vò khiến nàng không thể chịu đựng nổi. Lavina giậm chân thật mạnh trên từng bậc cầu thang như thói quen cưỡi ngựa của mình. Nàng lấy một con ngựa ra và cưỡi đi thật xa.

Khi nàng quay trở lại, vẫn chưa thấy dấu hiệu gì cho thấy cha nàng và Hầu tước đã về, nên nàng lại bắt đầu đi đi lại lại, ấn chặt những đầu móng tay vào lòng bàn tay mình. Nàng như một con mồi bị tâm trạng lo âu giăng xé dữ dội. Nhưng nàng đang lo lắng cho cha mình, cho chính bản thân mình hay sợ làm phiền đến Hầu tước Elswick thì nàng cũng không nhận biết rõ ràng được nữa.

Ước gì họ về nhà thật nhanh!

Cuối cùng nàng cũng nhìn thấy chiếc xe ngựa xuất hiện phía xa xa, chiếc xe đang tiến về phía ngôi nhà của hai bác nàng. Nàng cố kìm nén sự sốt ruột, chờ cho tới khi cả hai người đàn ông bước vào trong nhà.

“Mọi chuyện đã tốt đẹp cả rồi, con gái yêu của ta,” ngài Bá tước nói và ôm chặt lấy con gái mình.

“Tối mai Hầu tước Elswick sẽ tới Balmoral cùng cha con ta.”

“Nhưng đừng nói với con gái ngài là chúng ta đã giải quyết chuyện này thế nào nhé,” chàng Hầu tước thì thầm, “cho tới khi cháu đã an toàn bên ngoài tầm ném đũa.”

Lavina kéo tay cha nàng và kéo ngài ra sân.

“Cha à, anh ta đã làm gì vậy?”

“Ồ con yêu, giá mà con có thể nhìn thấy cậu ta lúc đó! Cậu ta rất cừ, cái cách mà cậu ta dũng cảm đương đầu với Nữ hoàng ấy. Cậu ta khẳng định đòi viên thị thần phải xưng tên chúng

ta. Và khi chúng ta bước vào trong, cậu ta chào hỏi Nữ hoàng rồi nói luôn là cậu ta biết Người sẽ rất sẵn lòng chúc mừng chuyện cậu ta đã đính hôn cùng con.

Nữ hoàng đã rất kinh ngạc, nhưng rồi Người lập tức lấy lại vẻ bình thản. Thậm chí Người còn công khai tuyên bố rằng chẳng có hôn ước nào hết, vì con là một thành viên của hoàng gia nên không thể kết hôn mà không có sự ưng thuận của Người.”

“Cha à!”

“Con sẽ không bao giờ tin được cậu ta đã trả lời thế nào đâu.”

“Con tin anh ta có thể làm bất cứ chuyện gì. Anh ta đã nói gì vậy ạ?”

“Cậu ta nói, ‘Thật là vô lý!’”

Phản ứng của Lavina đúng y như những gì ngài Bá tước dự đoán. Nàng trở mắt ra nhìn và thì thầm.

“Anh ta nói ‘Thật là vô lý!’ với Nữ hoàng ư?”

“Đúng vậy. Cậu ta nói từ trước tới nay chưa từng có ai coi gia đình Ringwood là người thuộc hoàng tộc, và bây giờ mới bắt đầu xem xét chuyện đó thì đã quá muộn rồi.”

“Ôi Chúa ơi!” Lavina thốt lên, ngập tràn ngưỡng mộ. “Đúng là anh ta đã dũng cảm đương đầu với Nữ hoàng. Thật là một người đàn ông can đảm!”

“Cậu ta không hề sợ Nữ hoàng, con gái yêu ạ. Và Người cũng biết điều đó.”

“Mặc dù là thế nhưng chẳng có ai dám tỏ ra coi thường Nữ hoàng trước mặt Người cả!” Lavina nói, vô cùng kích động. “Chúng ta đã đánh giá sai về anh ta, cha nhỉ!”

‘Đúng vậy, con gái yêu ạ.’

“Con phải cảm ơn anh ta, và khẳng định với anh ta lòng biết ơn chân thành của con.

Nàng quay vội vào nhà tìm Hầu tước, nhưng tới ngưỡng cửa thì nàng dừng bước và quay nhìn lại.

“Cha à, thế anh ta nói ‘an toàn bên ngoài tầm ném đồ’ là có ý gì ạ?”

Một vẻ lo lắng thoáng hiện lên trên khuôn mặt ngài Bá tước.

“Ồ, con yêu...”

“Cha!”

“Con phải hiểu mục đích trước hết của cậu ta là bảo vệ con...”

“Cha!”

Ngài Bá tước thở dài và phó mặc bản thân cho số mệnh.

“Cậu ta nói rằng sẽ không có chuyện con tới tham dự bữa tiệc chiêu đãi ngày mai, bởi vì với tư cách là vị hôn phu của con, cậu ta sẽ không cho phép con tới đó.”

“Cho phép ư?”

“Ồ, con gái yêu của ta,” ngài Bá tước nói, ước gì mình có thể chết đi, “khi một người phụ nữ đánh hôn với một người đàn ông, điều đó đồng nghĩa với việc cậu ta sẽ có một số quyền nào đó...”

“Cho phép sao?”

Ngài Bá tước nuốt khan thật mạnh.

“Anh ta nói về những việc anh ta sẽ và sẽ không cho phép con làm sao?” Nàng hỏi dồn, vô cùng phần nộ.

“Chỉ là để bảo vệ chúng ta thôi mà, con gái yêu, để chuyển hướng sự giận dữ của Nữ hoàng sang chính bản thân cậu ta. Cậu ta nói rằng việc con tham dự một bữa tiệc chiêu đãi mà cậu ta không được mời là điều không phải lẽ. Cậu ta cũng nói cậu ta dứt khoát không cho phép con làm vậy. Ôi, Lavina, con đi đâu đấy?”

“Con phải đi xử lý tên quá quắt này,” nàng buông lại một câu.

Nàng tra hỏi một người hầu về Hầu tước và có được thông tin là anh ta đã tới chuồng ngựa.

Lavina vội vã tới đó, nhưng khi nàng vẫn còn cách lũ ngựa một quãng khá xa thì đã nhìn thấy anh ta phóng nhanh về phía những ngọn đồi. Nàng chạy đến bên chuồng ngựa.

“Ta cần con ngựa nhanh nhất của ngươi,” nàng bảo những người giữ ngựa đang vô cùng kinh ngạc.

“Hầu tước vừa lấy con ngựa nhanh nhất rồi thưa quý cô,” một người giữ ngựa nói với nàng.

“Vậy thì con nhanh nhất còn lại. Nhanh lên.”

Vài phút sau họ dắt ra một con vật rất xông xáo và cố gắng đóng yên ngựa cho nàng, trong khi con ngựa không chịu nghe lời, nó cứ thở phì phì và chồm lên đầy vẻ bất kham.

Lavina biết nó cảm thấy gì.

Cuối cùng nàng cũng được nhảy lên lưng ngựa và phi nước đại về phía xa xa, hướng theo con đường mà nàng đã nhìn thấy Hầu tước đi lúc nãy.

Sau khi cho ngựa chạy hết tốc lực được vài dặm thì nàng nhìn thấy anh ta, cách nàng một đoạn khá xa. Anh ta phi chậm lại và dừng hẳn, quay lại nhìn nàng rồi lại tiếp tục phóng đi. Nàng thúc ngựa phi nhanh hơn rồi cuối cùng cũng đuổi kịp anh ta.

Hai con ngựa chạy song song nhau, hết dặm này đến dặm khác, cho tới khi chúng đều chạy chậm lại vì đuối sức. Chàng Hầu tước chỉ về phía con suối đằng trước.

“Chúng ta cần cho hai con ngựa nghỉ để uống nước,” anh ta nói. “Hãy đáp ứng nhu cầu của chúng trước, rồi sau đó nàng có thể nói với ta nàng nghĩ gì về ta.”

Nàng đồng ý, và chỉ khi hai con vật mừng rỡ cúi đầu xuống dòng suối róc rách mát lạnh nàng mới lên tiếng:

“Khi chàng nói chàng sẽ đi khỏi tầm ném đồ, ta không nghĩ chàng lại đi xa đến thế” Lavina nói.

“Ồ, ta biết nàng sẽ cực kỳ giận dữ.”

“Cực kỳ ư? Sao chàng dám nói về những điều chàng sẽ cho phép ta làm hay không, cứ như thể ta là trẻ con vậy.”

“Không phải là trẻ con, mà là một phụ nữ đã đính hôn phải biết cách cư xử đúng mực.”

“Nhưng chàng biết điều đó không hoàn toàn đúng mà,” nàng phản đối kịch liệt.

“Chẳng phải là nàng nên cư xử cho đúng mực sao? Vì lợi ích chung của cả hai ta, ta hy vọng nàng biết là mình đã suy nghĩ sai lầm.”

“Ý ta là ta không phải là một phụ nữ đã đính hôn.”

“Lúc này thì nàng đã đính hôn. Do đó ta sẽ có một số quyền nhất định đối với cách cư xử của nàng, hẳn nàng biết về một vài quyền trong số đó rồi. Nàng được thừa kế phải không? Mẹ nàng đã để lại cho nàng đồng gia sản khổng lồ.”

“Sao mà chàng...”

“Chắc hẳn nàng không thể tưởng tượng được rằng ta ưng thuận đính hôn với nàng vì đã biết rõ nàng giàu có như thế nào.”

“Chàng không đủ thời gian để tìm hiểu việc đó,” nàng lập tức vặn lại.

“Đúng vậy, nhưng ở khắp các câu lạc bộ tại London người ta biết rõ sự giàu sang của tất cả các tiểu thư được quyền thừa kế. Ta tin rằng còn rất nhiều chỗ khác mà mấy tay săn của chỉ cần bỏ ra một khoản phí là có ngay danh sách các cô nàng giàu sụ.”

“Vậy chàng là người săn của phải không, thưa quý ông?”

“Không, thật may mắn là ta không cần phải làm những việc như thế, nhưng không phải tất cả các quý ông đều như vậy đâu. Hãy nghĩ tới nỗi thất vọng của mấy gã nghèo rớt mồng tơi khi bọn chúng cầu hôn nàng vì tiền mà lại thấy nàng tiêu tán hết đồng của nả trước đám cưới. Vậy nên để bảo vệ mấy gã đó, pháp luật đã quy định rằng những cô vợ chưa cưới không được tiêu tán tài sản của mình nếu không được vị hôn phu cho phép.”

Anh ta nói tiếp.

“Đừng nổi giận với ta, ta chỉ đơn thuần đưa ra một ví dụ minh họa thôi. Cách cư xử của nàng liên quan rất nhiều tới ta, và vì ta muốn mọi chuyện phải rõ ràng nên ta có ý định áp dụng một số quyền lực của mình đối với nàng.”

“Ta phải nói bao nhiêu lần rằng chàng không có bất kỳ quyền gì đối với ta?”

“Nàng có thể nói câu đó bao nhiêu lần cũng được. Sự thật vẫn là sự thật thôi, ta sẽ chỉ làm những gì ta muốn. Ta đã cảnh báo nàng ngay từ đầu rằng ta mong nàng cư xử cho phải phép.”

“Chàng vẫn đang nói rằng ta sẽ không được làm những gì chàng không cho phép đấy ư?”

“Đúng vậy đấy. Mà không có quý cô đoan trang nào lại ở một mình cùng một người đàn ông ở chốn biệt lập thế này. Nếu ta có ý giở trò xúc phạm đến phẩm giá của nàng thì cũng chẳng có ai giúp được nàng đâu.”

“Ta tin tưởng chàng là một quý ông quyền quý, và chàng sẽ không cậy thế mà xúc phạm đến phẩm giá của ta.”

“Nhưng sẽ thế nào nếu nàng tin lầm ta?”

Đôi mắt Hầu tước Elswick chợt lóe sáng lạ lùng.

“Giả như ta ép nàng làm một việc thiếu đứng đắn thì sao?” Anh ta hỏi.

Lavina thấy khó mà cất nổi một lời.

Dường như có gì đó rung rung trong cổ họng, và trái tim nàng bắt đầu đập loạn nhịp.

“Từ khi chúng ta đính hôn,” nàng cố gắng nói với tất cả lòng can đảm của mình, “ta đã cảm thấy rằng chàng chẳng có vẻ gì là thiếu đứng đắn cả.”

“Ý nàng là nàng đuổi theo ta đến nơi vắng vẻ này với hy vọng sẽ nhận được những hành động như thế ư? Ta thấy xấu hổ thay cho nàng!”

“Ta... ta không định nói thế...”

Đột nhiên anh ta tiến lại rất gần nàng.

“Nàng không thấy rằng mình đang làm một việc quá nguy hiểm khi một mình tới đây cùng ta ư?”

Nàng rung mình thở nhẹ. Nàng định lùi lại phía sau nhưng nhận ra mình đang đứng tựa vào một gốc cây.

“Ta... không cảm thấy... nguy hiểm...” Nàng lắp bắp.

“Nàng thật quá ngốc nghếch,” anh ta nói rồi cúi xuống đặt đôi môi mình lên môi nàng.

Nàng không trốn chạy, cho dù muốn thế thì nàng cũng không thể làm được. Đôi tay anh ta ôm chặt người nàng, kéo nàng tỳ mạnh vào người anh ta, trong khi môi anh ta mơn trớn môi nàng với mục đích thật xấu xa.

Sự đụng chạm đầu tiên khiến nàng đứng sững. Rồi nàng khẽ kêu lên phản đối và cố gắng đẩy anh ta ra, nhưng anh ta lập tức siết chặt thêm vòng tay. Con giận dữ bắt đầu bùng lên trong huyết quản của nàng như ngọn lửa.

Nhưng đột nhiên lại có một ngọn lửa khác, không phải sự phẫn nộ mà là niềm rạo rực. Ngập chìm trong ngọn lửa thứ hai, nàng vừa yếu ớt chống trả anh ta vừa kiếm tìm những nụ hôn khác. Nhưng niềm kiêu hãnh không để nàng làm vậy. Nàng vẫn giận anh ta, và nếu nàng nhượng bộ chỉ một giây thôi thì trong trận chiến giữa hai người, chiến thắng sẽ thuộc về anh ta. Trận chiến này đã bùng nổ ngay từ cơn thịnh nộ đầu tiên lúc nàng bước vào ngôi nhà của anh ta rồi.

Anh ta là người kiêu ngạo, nhưng nàng cũng thế, và nàng sẽ không để anh ta nghĩ rằng anh ta đã chiến thắng nàng một cách quá dễ dàng. Nàng không thể chịu thua như thế.

Anh ta có vẻ cảm nhận được sự kháng cự của nàng và bắt đầu lướt bờ môi say đắm hơn trên môi nàng, như thể khẳng định anh ta là người chiến thắng trong trận đấu này.

Đầu óc Lavina chao đảo. Đột nhiên nàng không còn muốn chống lại anh ta nữa, mà muốn đầu hàng, muốn trao tất cả con người nàng cho anh ta. Đôi tay nàng đã vòng quanh cổ anh ta từ lúc nào, và nàng kéo anh ta xuống gần hơn, luống cuống hôn lại anh ta như điên dại.

“Lavina...” Anh ta thì thầm.

Giọng nói của anh ta như gió thoảng gọi nàng lại từ một nơi xa thẳm. Miệng anh ta đã rời khỏi miệng nàng, và anh ta đang nhìn xuống khuôn mặt nàng, ánh mắt vẫn rất đổi ngạc nhiên.

Hơi thở nàng trở nên gấp gáp, rồi đột nhiên nàng trở lại là chính mình, choáng váng với những hành động của nàng. Sao nàng có thể cư xử một cách đáng hổ thẹn, buông thả, không hề xứng với một quý cô như thế? Anh ta đã nói rằng nàng không tỏ ra đúng mực trong hành xử. Và nàng đã chứng minh điều anh ta nói là đúng.

Nàng rút người lại, và lần này anh ta buông nàng ra. Nàng bước đi vài bước rồi đứng đó, thở mạnh.

CHƯƠNG BẢY

Một lát sau anh ta lại tới gần nàng, nhưng không cố gắng chạm vào nàng nữa. Dường như phải một lúc lâu sau đó anh ta mới cất được tiếng.

“Hãy thứ lỗi cho ta. Ta đã hành động không có chừng mực. Ta không nên lợi dụng... nghĩa là... nàng thật ngốc khi giận ta vì... vì những gì ta nói với Nữ hoàng.”

“Ta ư?” Nàng hỏi, giọng nàng như bị ai bóp nghẹt.

“Ai cũng biết Nữ hoàng đáng kính tin vào sự khuất phục của người phụ nữ...”

Lavina quay lại và ném cho anh ta một ánh nhìn chăm chăm đầy ngờ vực.

“Với điều kiện đó là những phụ nữ khác, không phải nàng,” chàng Hầu tước nhăn nhó nói thêm. “Mọi người cũng biết Nữ hoàng có nói về ‘Sự độc ác khủng khiếp của quyền phụ nữ. Người đã tự đánh lừa chính bản thân mình, tất nhiên rồi, nhưng Người nghĩ đó là thứ Người tin. Cho nên ta chỉ đơn giản dùng một lý lẽ mà Người không thể phản đối lại. Nàng không hiểu điều đó ư?’”

“Ta nghĩ là ta hiểu,” nàng miễn cưỡng nói.

“Ta biết rằng nàng không bao giờ muốn tuân theo ý kiến của ta, nhưng ta nói dối như vậy chỉ để đảm bảo sự an toàn cho nàng và cha nàng. Toàn bộ trách nhiệm chống lại Nữ hoàng đều đặt lên vai ta và ta hứa, trong cuộc chiến này, ta có thể chiến đấu tốt hơn bất kỳ ai mà cha con nàng từng biết.”

“Tất nhiên rồi, chàng nói đúng,” nàng bất đắc dĩ phải thừa nhận.

“Ta làm tất cả những việc này là vì cha nàng và nàng. Vị trí ở cung điện có ý nghĩa rất lớn đối với ngài Bá tước, và nếu cha nàng làm Nữ hoàng khó chịu, có thể ông ấy sẽ mất vị trí của mình. Để bảo vệ nàng, ông ấy sẽ sẵn sàng đánh đổi cái vị trí đó, nhưng ông ấy cũng e sợ một cuộc sống không có địa vị. Nếu ta có thể hướng sự phẫn nộ của hoàng gia về phía mình, cha nàng sẽ thoát khỏi kết cục tồi tệ ấy.”

“Chàng đúng là người tử tế,” nàng hấp tấp xen ngang, quên mất rằng mới đây nàng còn cáu giận anh ta biết bao.

“Không cần nói mấy lời vô nghĩa đó,” anh ta nói, thái độ lại trở nên lỗ mãng như thường.

“Nhưng đúng là như vậy mà, bởi chàng đã nghĩ cho cha ta và những hậu quả ông có thể phải gánh chịu. Đó không chỉ là sự tử tế, mà còn là lòng tốt ta không thể mơ tới được.”

“Nàng đang nói quá lên rồi đấy,” anh ta lạnh lùng nói. “Chẳng qua đây chỉ là cách hiệu quả nhất để xử lý mọi chuyện thôi. Nữ hoàng có nổi cơn giận thì ta cũng chẳng sợ. Bởi vì ta chẳng có nghĩa vụ gì trong cung điện nên Người chẳng thể ra lệnh cho ta. Còn với cha nàng thì khác, ông ấy là người đàn ông của những cuộc yến tiệc, ông ấy thích gặp gỡ mọi người, thích những chốn đông vui. Ta không giống ông ấy. Vậy nên nàng đừng quy cho ta mấy từ ủy mị đó. Có lòng tốt hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì đến mấy việc này đâu.”

Lavina nhìn anh ta với một nỗi buồn sâu thẳm.

“Ta không tin chàng là người như vậy,” cuối cùng nàng nói.

“Thế thì nàng chẳng biết gì hết,” anh ta thảng thừng nói.

“Tại sao chàng cứ cố giấu con người thật tốt đẹp của chàng? Nếu cả thế giới biết được chàng là một con người rộng lượng và nhạy cảm thì sẽ tệ hại lắm sao?”

“Nàng nên sáng suốt như lúc chúng ta gặp nhau lần đầu tiên,” anh ta tuyên bố. “Khi đó nàng đã rất căm thù ta. Nàng cố gắng che giấu điều đó bởi vì nàng đang cần ta giúp đỡ, nhưng nàng vẫn không thích ta. Nàng nên giữ lại sự thù địch trong nàng, và ta thành thật khuyên nàng cứ làm như vậy.”

“Thật vô nghĩa!” Nàng nói to.

Anh ta nhìn nàng chòng chọc. “Nàng nói gì vậy?”

“Ta nói ‘vô nghĩa’. Nếu chàng có thể nói thế, thì ta cũng có thể. Trong cuộc đời mình ta chưa bao giờ nghe thấy một người đàn ông nào ăn nói vô lý như thế này.”

Khóe môi nàng nở nụ cười châm biếm, gần như trêu tức anh ta.

“Vậy là chàng khuyên ta cứ thù ghét chàng ư? Sau cái cách mà chàng vừa hôn ta phải không? Đó có phải là việc chàng sắp đặt để ta cảm thấy căm thù chàng không?”

Anh ta cứ đứng đó, còn nàng sung sướng nhìn anh ta. Mặt anh ta đỏ bừng và phải một lúc lâu sau anh ta mới có thể bình tĩnh lại.

“Nàng có một giọng điệu thật sắc sảo,” cuối cùng anh ta cũng lên tiếng.

“Không phải sắc sảo,” nàng nói và ngẩng cao đầu. “Mà là nhanh nhạy. Cũng giống như sự sáng suốt của ta.”

“Vậy thật ra... nàng nghĩ là... nàng đã hiểu được những gì?”

Nàng mỉm cười, nụ cười giống hệt nụ cười của anh ta đang dành cho nàng.

“Lần khác ta sẽ nói với chàng.”

“Được rồi, vậy ta về thôi nào,” anh ta cố gắng nói. “Cả hai ta đều đã nói quá đủ những điều vô nghĩa rồi.”

Diện mạo của Lavina khi chuẩn bị đến bữa tiệc chiêu đãi ở Balmoral quả là một thành tựu trong nghệ thuật phối đồ của bác Banty. Áo choàng của nàng có một lớp lót và một sợi dây buộc dài làm bằng lụa màu kem rất hợp với phần thân váy bằng lụa mỏng, và đường viền đăng ten khá rộng.

Sau khi đã mặc đồ cho nàng xong xuôi, bác đeo cho nàng bộ ngọc lục bảo của gia đình Elswick. Chàng Hầu tước đã sử dụng hệ thống điện tín hiện đại vô cùng tuyệt diệu để dặn Hunsbury mang bộ trang sức này tới miền Bắc.

“Nếu đoán trước được tình huống này thì ta đã mang theo bộ trang sức đó rồi,” anh ta đã bảo Lavina, “nhưng qua dịp này ta cũng phải thừa nhận là những mưu kế của Nữ hoàng còn xảo quyệt hơn kế hoạch của chúng ta nhiều. Nhưng ta đã bù đắp cho thiếu sót của ta bằng một món đồ khác mà Hunsbury sẽ mang tới.”

Đó chính là một chiếc nhẫn đính hôn bằng kim cương cực kỳ tinh xảo, đây là chiếc nhẫn mà trước đây mẹ anh ta đã đeo.

Vậy là bây giờ nàng đang ngằm bắc loa nói cho cả thế giới biết rằng nàng không còn là người dành cho Hoàng tử Stanislaus nữa.

“Và nhân tiện ta nói để nàng hay,” chàng Hầu tước nói thêm. “Nên tránh xa tay Hoàng tử đó ra thì hơn.”

“Chàng biết hẳn ta ư?” Nàng hỏi ngay.

“Ta đã chạm trán hẳn trên hành trình thăm thú đó đây,” chàng Hầu tước nói với vẻ lãnh đạm. “Ta cũng chẳng tha thiết tìm hiểu thêm về hẳn. Quan điểm của ta là những quý cô muốn được hẳn ta để mắt tới thì luôn luôn phải mặc váy thật ngắn.”

“Vậy thì ta sẽ mặc cái váy ngắn nhất của ta,” Lavina bướng bỉnh nói.

Chàng Hầu tước toe toét cười vẻ tán thành.

Vợ chồng bác McEwuan đều không cảm thấy phiền lòng vì không nằm trong danh sách khách mời của Nữ hoàng. Họ chưa bao giờ liên quan tới những sự kiện của cung điện hoàng gia. Hai bác đều nồng nhiệt chúc mừng ba người một cách chân thành và đáng yêu.

Theo sắc lệnh hoàng gia, “trang phục kẻ ô vuông” đứng đầu trong danh sách lựa chọn trang phục. Ngài Bá tước Ringwood đã mượn váy truyền thống của ông anh họ. Bộ váy có vẻ không thật vừa vặn vì ngài thấp hơn anh trai, bù lại ngài có dáng người thanh nhã hơn. Nhưng ngài vẫn thờ dài và giải thích với cô con gái:

“Nếu Nữ hoàng đáng kính cứ khẳng khẳng bắt ta phải giơ đầu gối ra cho Người xem, thì ta không ngại làm thế để xoa dịu người.”

“Cha à, con nghĩ cha thực sự là một anh hùng,” Lavina thốt lên.

Nếu cha nàng quá thấp không thể mặc vừa bộ váy truyền thống thì Hầu tước lại không gặp phải vấn đề đó. Anh ta xuất hiện trong bộ váy truyền thống của thị tộc McDonald, anh ta nói có một bà cô đã kết hôn với Trưởng tộc của thị tộc đó.

“Khi người hầu nhà ta biết ta sắp tới Scotland, cậu ta cứ khẳng khẳng gói bằng được bộ này cho ta để phòng xa,” anh ta giải thích.

Anh ta có đôi chân thẳng và dài nên mặc vừa bộ váy truyền thống, và bờ vai rộng để khoác chiếc áo vét màu bia nâu thật đẹp. Lần này anh ta lại còn chải tóc theo một kiểu rất sang trọng.

Thật là đáng tiếc, Lavina nghĩ, vì anh ta không ra ngoài thường xuyên. Nếu không sẽ có rất nhiều người phải ngược nhìn vẻ điển trai của anh ta.

Nơi đây cách Balmoral khoảng năm dặm, và khi họ đi xe ngựa qua vùng đồng quê thì trời đã chuyển qua lúc chạng vạng. Thời tiết thật dịu nhẹ và cảnh vật làm mê đắm lòng người.

Lavina biết rằng trông nàng tuyệt nhất khi mặc một bộ váy lông lầy và đeo bộ ngọc lục bảo. Và sau này, bất kỳ lúc nào nhớ lại diện mạo của mình hôm nay, nàng cũng sẽ rất hài lòng. Nhưng tối nay nàng chỉ có thể nghĩ rằng Nữ hoàng đang rắp tâm bắt giữ nàng, và nàng chỉ có thể an toàn nếu có Hầu tước che chở. Anh ta đang ngồi đối diện với nàng.

Lúc này trông anh ta như có khả năng làm bất cứ chuyện gì. Ở anh ta toát ra một vẻ cao quý đầy kiêu ngạo, rất hợp với vị thế của anh ta.

Anh ta đang nhìn ra ngoài, chăm chú ngắm cảnh vật bên đường. Vậy nên nàng có thể thấy nét mặt nhìn nghiêng của anh ta, cái mũi cao cao càng làm tăng thêm vẻ quyền lực trên khuôn mặt anh ta.

Rồi anh ta quay lại mỉm cười với nàng, và đột nhiên thế giới quanh nàng như đổi khác. Trong nụ cười ấy có nét quyến rũ không ngờ, và bỗng chốc nàng cảm thấy trước mặt nàng đây chính là người đàn ông nàng đã gặp trên chiếc du thuyền đêm đó, khi họ cùng nhau bước vào thế giới của những thanh âm, và tìm thấy nhau qua âm nhạc.

Rồi chiếc xe ngựa chạy chậm dần, dừng lại trước mặt lâu đài Balmoral. Một người hầu đi tới phía trước xe để trải thảm và mở cửa.

Phía trong lâu đài Balmoral quả là choáng ngợp. Nữ hoàng Victoria yêu tất cả những gì thuộc về Scotland, kể cả những bộ váy truyền thống. Vậy nên người ta thấy họa tiết kẻ ô vuông truyền thống ở khắp nơi trong lâu đài, những tấm rèm kẻ ô vuông, những tấm khăn phủ đồ kẻ ô vuông, rồi từng bước, từng bước chân mọi người đều đi trên những tấm thảm kẻ ô vuông lớn.

Thậm chí mọi người còn ngạc nhiên hơn khi thấy những tấm biển “Không hút thuốc” treo khắp nơi. Nữ hoàng Victoria ghét mùi thuốc và rất nghiêm khắc với những người hút thuốc trong những cung điện của Người.

Rồi họ đi tới lối vào rất trang trọng của phòng tiệc. Lavina và cha nàng bước vào trước, theo sau họ là Hầu tước. Viên thị thần nói to:

“Bá tước Ringwood, tiểu thư Lavina Ringwood và Hầu tước Elswick tới.”

Nàng nhìn xuống tấm thảm trải dài tới tận phía cuối căn phòng. Đứng từ cửa nhìn về phía đó, nàng thấy Nữ hoàng dường như rất nhỏ bé. Tuy dáng người Nữ hoàng nhỏ nhắn, nhưng với Lavina, Người thật là vĩ đại, như tòa tháp bao trùm cả thế gian, đe dọa đem đến cho nàng một số mệnh tàn khốc.

Rồi nàng cảm thấy có một bàn tay chạm vào tay nàng và siết chặt lấy nó. Đó là Hầu tước, anh ta đang nhắc nhở nàng rằng anh ta đã hứa sẽ bảo vệ nàng, dù có chuyện gì xảy ra chăng nữa.

Nàng nắm bàn tay anh ta thật chặt, như nói với anh ta rằng nàng tin tưởng anh ta. Rồi nàng bước về phía trước và bắt đầu cuộc hành trình đi về phía Nữ hoàng Victoria, cũng là phía một người khác đang đứng cạnh Người.

Đó là một người đàn ông có chiều cao thấp hơn mức trung bình một chút. Anh ta có mái tóc đen huyền, mái tóc trơn bóng và râu ria xồm xoàm. Nhưng điều khiến Lavina kinh sợ là đôi môi dày trề ra, cặp mắt híp và ánh nhìn dâm dăng đầy vẻ tự mãn.

Đây là Hoàng tử Stanislaus của xứ Kadratz, người đàn ông mà Nữ hoàng đáng kính nhất quyết muốn nàng phải lấy làm chồng, không cần biết hậu quả thế nào. Trái tim nàng sẽ tan vỡ và nàng sẽ chìm sâu trong tuyệt vọng nếu như người phụ nữ nhỏ bé kiên định kia ép buộc nàng vào cuộc hôn nhân không khác gì địa ngục này.

Ngài Bá tước Ringwood kính cẩn cúi chào đấng quyền lực tối cao của mình, còn Lavina chỉ

nhún đầu gối chào Nữ hoàng.

Nữ hoàng im lặng một lúc lâu, khuôn mặt Người tỏ vẻ khinh bỉ lạnh lùng. Rồi Người lên tiếng, giọng nói rất nghiêm nghị.

“Thật vui vì cuối cùng cũng gặp được người... Bá tước Ringwood! Chúng ta rất thất vọng vì người đã không xem trọng việc tuân lệnh lời triệu tập lần trước của chúng ta về một vấn đề quan trọng của quốc gia.”

Cách Nữ hoàng phát âm những từ cuối làm dòng máu chảy trong các huyết quản của Lavina như bị đóng băng. Giọng nói của Nữ hoàng đáng kính cho nàng thấy rằng Người sẽ không từ bỏ chuyện này nếu cha con nàng không đấu tranh như một cuộc chiến thực thụ.

“Xin thứ lỗi cho thần, thưa Nữ hoàng đáng kính,” ngài Bá tước Ringwood nói. “Thần không có ý thất kính, nhưng thần đang mãi vui với việc tổ chức lễ đính hôn của con gái thần với Hầu tước Elswick. Và thần e là thần đã phải để tâm đến nhiều việc lộn xộn quá nên không kịp nhận lệnh triệu tập của Nữ hoàng.”

Khi ngài nhắc tới hôn ước, khuôn mặt Nữ hoàng càng trở nên nghiêm trang hơn bội phần, nhưng tất cả những gì Người nói chỉ là: “Không vấn đề gì. Thật may mắn là chúng ta đã kịp cứu vãn tình thế.”

“Xin chúc Người buổi tối tốt lành, thưa Nữ hoàng đáng kính.”

Giọng nói của Hầu tước Elswick vang lên, và nó như viên đạn đâm thủng quy tắc giao tiếp mà anh ta phóng thẳng tới Nữ hoàng trước khi Người kịp để ý tới anh ta. Lavina thấy các quần thần xung quanh họ đều cứng đờ người, rất ngạc nhiên và giận dữ vì sự cả gan của anh ta.

Nhưng chàng Hầu tước biết trò vui mà Nữ hoàng đang chơi, và anh ta sẽ không để Người ném mình đi xa theo cách này.

Để thu hút sự chú ý của Nữ hoàng về phía mình, anh ta nhìn thẳng vào mắt Người.

Người không nhìn lại ánh mắt chăm chăm của anh ta, mà lại hướng Lavina và cha nàng về phía người đàn ông thấp bé đứng bên cạnh Người.

“Hoàng tử Stanislaus, cho phép ta được giới thiệu hai thành viên của gia đình ta, Bá tước Ringwood cùng con gái là quý cô Lavina Ringwood. Người đã nghe ta nói về họ rồi đấy.”

Ý của Nữ hoàng đã rõ ràng, và ánh nhìn đầy ý nghĩa mà Hoàng tử dành cho Lavina cũng thật lộ liễu. Đôi mắt của hấn ta nhíu lại đầy tính toán, và hấn như đang soi xét nàng vậy. Một nụ cười chết chóc nở trên môi hấn. Lavina rùng mình.

Khi nàng nhún đầu gối chào hấn, nàng cố gắng giữ đều mình cao hơn bình thường. Chiếc váy của nàng khá ngắn, nhưng phía ngoài có chiếc áo choàng dành riêng cho tiệc tối, và nàng chắc chắn cái gã trông như ốc sên này sẽ sẫm soi tỉ mỉ vào phần mép váy của nàng chứ chẳng tỏ ra đúng đắn gì.

Khi nàng ngẩng đầu lên, gã Hoàng tử mỉm cười với nàng.

“Thật là quyến rũ,” hấn nói với cái giọng ồ ồ nặng trịch. “Quá duyên dáng. Nàng đúng là người như ta mong đợi.”

Lavina giữ cho khuôn mặt mình lạnh lùng đầy quả quyết.

“Chắc chắn chẳng có lý do gì để vị Hoàng tử cao quý như ngài mong đợi bất kỳ điều gì ở ta.”

Gã lại mỉm cười. Chỉ một con mèo đang mơ tưởng đến một miếng mỡ ngon lành mới có thể cười kiểu đó.

“Có rất nhiều nguyên do, và ta sẽ cực kỳ vinh hạnh được giải bày cùng nàng.”

Nàng nghĩ giá như cha có thể giúp được nàng, nhưng Nữ hoàng đã cắt ngang lời nói của hắn. Người đang mỉm cười, tỏ vẻ thân thiện, nhưng Lavina ngờ rằng đây chỉ là một trò bịp bợm để đẩy nàng về phía Hoàng tử Stanislaus.

Tuy nhiên còn có những người khác đang đợi diện kiến, và Nữ hoàng không thể cố gắng nổi sọi dây giúp liên kết nàng và hắn lâu hơn.

Ngài Bá tước Ringwood tiến tới gần Stanislaus, và chào đón gã bằng một ánh nhìn giận dữ tới mức làm Lavina cũng phải giật mình. Nàng chưa từng thấy người cha dịu dàng của nàng có thể dữ tợn như thế.

Stanislaus có vẻ rất bình thản.

“Thưa Bá tước Ringwood, ta phải chúc mừng ngài vì ngài có một cô con gái thật khả ái. Ngài có thể coi ta là một chuyên gia. Ở xứ Kadratz chúng ta rất biết cách đánh giá đúng những người phụ nữ xinh đẹp.”

Bộ ngực của ngài Bá tước Ringwood phập phồng giận dữ khi hắn nhắc tới con gái ngài bằng những lời thật khiếm nhã. Cũng như mỗi lần có ai nhắc tới cô con gái cưng của ngài, ngài luôn đứng thẳng người hơn.

“Hoàng tử điện hạ đã ban cho con gái ta và bản thân ta quá nhiều vinh hạnh,” ngài nói, cúi đầu thấp xuống.

Gã Stanislaus mở miệng định nói nhưng ngài Bá tước đã tiếp tục.

“Ta biết tiểu thư Lavina cũng như chính bản thân ta vô cùng vinh hạnh vì có cơ hội được gặp mặt một người đàn ông có tên tuổi vang vọng khắp các xứ như ngài.”

Stanislaus lại cố gắng đáp lời.

“Chúng ta đã nghe rất nhiều về danh tiếng của xứ Kadratz,” ngài Bá tước Ringwood nói tiếp, khẽ lên giọng. “Và việc gặp Hoàng tử điện hạ trong dịp này càng làm nhân lên niềm vui cho gia đình ta khi chúng ta đang tổ chức lễ đính hôn cho con gái ta, Lavina, với Hầu tước Elswick. Như Hoàng tử điện hạ đã thấy, Hầu tước đang ở đây cùng chúng ta.”

Ngài dừng lại vì ngài đã hết hơi vì nói dài quá.

Lavina nhìn cha với ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ.

Nụ cười của gã Stanislaus tắt ngấm, thay vào đó là một ánh nhìn đầy ác ý, và đôi mắt hắn ta như tê cóng, toàn sự chết chóc.

“Hắn nhiên rồi,” giọng nói hắn như cơn gió Bắc Cực giá buốt. “Hắn nhiên rồi.”

Bất ngờ gã quay sang chào đón người khách tiếp theo, nhưng so với chàng Hầu tước, người hẳn nhỏ bé hơn nhiều.

“Thưa Hoàng tử điện hạ,” Hầu tước nói.

Anh ta cúi đầu chào khể hết mức có thể. Rồi anh ta ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt gã Hoàng tử.

Đột nhiên Lavina có cảm giác rất khủng khiếp. Cứ như thể một trận động đất vừa làm rung chuyển căn phòng rộng lớn, làm cho cả tòa nhà lắc lư với một tiếng gầm khủng khiếp. Lửa cháy dữ dội, sấm chớp nổ âm ầm, và không khí nổ tung vì lòng thù hận.

Rồi tất cả cảnh tượng đó cũng qua đi và nàng bình tâm trở lại, nàng nhận ra mình vẫn đang đứng trong phòng tiệc rộng mênh mông của cung điện Balmoral. Tất cả mọi thứ vẫn giống như lúc này, nhưng ấn tượng về những sự việc khủng khiếp ấy mạnh mẽ đến mức làm nàng choáng váng.

“Cha,” nàng thở hổn hển.

Ngài Bá tước quay lại rất nhanh, nhưng Hầu tước Elswick còn nhanh hơn, anh ta đưa cánh tay chắc chắn đỡ lấy eo nàng và kéo nàng ra khỏi tầm với của gã Hoàng tử.

Cả hàng người náo loạn, cùng tiến lên giúp hai người. Họ thật nhân từ vì đã can không cho tên Hoàng tử theo sau.

“Có chuyện gì thế con yêu?” Ngài Bá tước hỏi.

“Con không biết, cha ơi. Con cảm thấy những thứ đó... như thể tất cả lòng căm hờn đang bao bọc quanh người con, và có ai đó đang muốn bóp nghẹt trái tim của hẳn.”

“Ta hy vọng có rất nhiều người muốn giết chết gã đó,” cha nàng nói với vẻ sáng suốt.

“Cha đúng là người tuyệt vời, cha à.”

“Cách ngài xử lý hẳn thật đáng ngưỡng mộ,” chàng Hầu tước đồng ý. “Có lẽ hẳn căm tức ngài lắm vì ngài đã không để hẳn xen vào một lời nào.”

Lần đầu tiên Lavina để ý thấy Hầu tước Elswick tái mặt, và mặc dù anh ta rất bình tĩnh nhưng vẫn có gì đó căng thẳng, thẳng thốt trong giọng nói.

Khi anh ta đỡ nàng và che chở cho nàng trong vòng tay, nàng cảm thấy rất rõ anh ta đang run lên. Nàng cố gắng nhìn vào gương mặt anh ta để tìm ra nguyên do, nhưng anh ta chỉ nhìn thẳng về phía trước và cố tình tránh ánh mắt nàng.

Nỗi khuây khỏa vì thoát khỏi Hoàng tử Stanislaus trong nàng chẳng kéo dài được lâu.

Khi đám đông tản ra, Hoàng tử Stanislaus lại bước đến tìm nàng.

“Ta vô cùng mong đợi được hộ tống nàng tới dùng bữa tối,” hẳn ta nói và cầm tay nàng. “Chúng ta sẽ có nhiều chuyện để nói với nhau.”

Chàng Hầu tước khể nhích người như thể để ép hẳn buông tay Lavina ra, nhưng nàng ngăn anh ta lại bằng một cái lắc đầu thật khể, và một nụ cười.

Nàng không muốn ngồi cạnh gã Stanislaus, nhưng nàng tự nói với mình rằng nàng không còn

là một đứa trẻ mà cứ gây ồn ào mãi. Hẳn ta làm sao có thể hại nàng ở một bữa tối đông người thế này được chứ?

Vậy là nàng cho phép gã Stanislaus đưa nàng tới chiếc bàn ăn dài hết sức tao nhã. Nàng phải ngồi cạnh hắn.

Nàng nhận thức một cách sâu sắc rằng mọi con mắt đang đổ dồn vào nàng.

Tất cả mọi người ở đây đều biết điều mà Nữ hoàng muốn, và họ cũng biết nàng có thể kiên quyết đi theo con đường riêng của mình tới mức nào.

Lavina nghĩ rằng một người phụ nữ khác có thể cảm thấy rất vinh hạnh vì được một hoàng tử quan tâm đặc biệt. Hẳn đối xử hết mình với nàng, trao cho nàng tất cả những lời có cánh như thể cả cuộc đời hắn chỉ phụ thuộc vào nàng thôi vậy.

Nhưng nàng không thể có cảm giác vui vẻ gì. Cho dù người đàn ông này không đe dọa tới tất cả những gì nàng yêu mến, thì hẳn ta cũng đã là một thảm họa đối với nàng rồi. Những lời xu nịnh của hắn không thích hợp. Tất cả những gì hắn nói chỉ như một cuộc trình diễn, mà hắn lại không có kỹ năng để khiến màn kịch của mình trở nên chân thật, vậy nên tất cả chỉ như một trò hề.

Nhưng điều tệ hại hơn cả là, ở khoảng cách này, nỗi sợ hãi lớn nhất của nàng đã được chứng thực.

Hoàng tử Stanislaus không tắm.

Hắn cố gắng che giấu mùi mồ hôi bằng nước hoa, nhưng cả hai thứ mùi trộn lẫn vào nhau tạo ra một thứ mùi mới còn kinh khủng hơn.

Hắn luôn miệng huyên thuyên về đất nước của hắn, trong khi Lavina cố gắng tránh luồng hơi thở từ miệng hắn.

Hắn nói với nàng rằng nàng sẽ vui sướng biết bao khi được tới xứ Kadrantz, nàng hẳn sẽ rất ngưỡng mộ cung điện ở đó, và mọi người sẽ rất yêu quý nàng, cũng như nàng sẽ yêu quý con người trên đất nước của hắn.

“Còn những người Nga đã nghiền nát biên giới xứ ngài ở?” Nàng hỏi hắn ta một cách duyên dáng. “Ta có phải yêu quý cả bọn họ nữa không?”

Hắn cũng thật ngốc nghếch, vì hắn đã bật cười thật vui vẻ.

“Người Nga nào? Nàng nghe những chuyện đó ở đâu vậy? Chẳng có người Nga nào ở biên giới hết.”

Thật không may cho hắn, lúc đó những cuộc trò chuyện của buổi tiệc chợt tạm lắng, vì vậy giọng hắn vang dội dọc chiếc bàn ăn.

Tất cả mọi người quay lại nhìn hắn, im lặng vì choáng váng. Tất cả những cặp mắt hết dồn vào gã Stanislaus rồi lại chuyển qua nhìn Nữ hoàng. Người đang giận dữ nhìn vị khách danh dự của mình.

Lavina lợi dụng khoảng im lặng ấy để lên tiếng thật ngọt ngào:

“Ta rất vui mừng khi nghe Hoàng tử điện hạ nói vậy. Bây giờ ta đã biết rằng chúng ta không cần phải lo lắng về ngài nữa.”

Đôi mắt của gã Stanislaus trở nên đờ đẫn và hắn nhận ra rằng hắn vừa nói hớ.

Sự im lặng dường như kéo dài mãi, không ai biết cách để phá tan bầu không khí này.

Nữ hoàng nói.

“Hoàng tử Stanislaus vừa mới có một nhận xét hài hước nhất trong ngày...”

Người nhắc lại cụm từ “nhận xét hài hước”, một lời nói ngớ ngẩn rơi xuống giữa đám khách khứa như một mảnh chì.

Dù sao thì mọi người cũng cười ầm lên.

Lavina thấy nhẹ cả người, nàng bắt gặp ánh mắt của cha nàng, và nhìn cha nháy mắt với mình. Rồi nàng đưa mắt tìm Hầu tước. Anh ta đang chăm chú nhìn nàng với một nụ cười nhẹ nhàng đầy hiếu kỳ, và khẽ lắc đầu như muốn nói, “Nói hay lắm!”

Quá hay, quá tốt ấy chứ, Lavina nghĩ. Chắc chắn nàng có thể vượt qua phần còn lại của bữa tối, phải không?

Nhưng điều tệ hơn cuối cùng đã xảy ra. Ngay khi bữa tiệc kết thúc, Nữ hoàng tuyên bố bắt đầu “một cuộc khiêu vũ ngẫu hứng”. Khi đó những người hầu đã nhanh chân cuộn tròn những tấm thảm lại, và một nghệ sĩ ngồi vào bên cạnh chiếc đàn piano.

“Đôi khi Nữ hoàng vẫn làm thế này ở cung điện Windsor ngài Bá tước rên rỉ. “Người luôn cho rằng tất cả chúng ta sẽ nghĩ cuộc khiêu vũ này rất tuyệt vời và tự nhiên, nhưng thật ra mọi người đều ghét nhẩy nhót.”

“Thế này chẳng có gì là tự nhiên cả,” Lavina phản đối. “Thật là quá ‘ngẫu hứng’!”

“Ta e là Người không buông tha con dễ dàng thế đâu,” ngài Bá tước thở dài.

“Ồ, ít nhất thì cuộc khiêu vũ sẽ cho con cơ hội để thể hiện lòng mình rõ ràng hơn trước Nữ hoàng đáng kính,” Lavina có vẻ rất kích động.

Vậy là khi Nữ hoàng triệu nàng tới ngồi cạnh Người trên bục cao, Lavina bước lên vị trí của mình, khuôn mặt nàng vẫn tỏ ra thật kiên định.

“Người biết lý do vì sao ta cho gọi người đến rồi phải không?” Nữ hoàng nói.

“Vâng, thưa Nữ hoàng, con có biết. Người muốn con kết hôn cùng Hoàng tử Stanislaus, nhưng con rất tiếc vì con không thể thỏa mãn mong muốn của Người vì con đã đính hôn rồi.”

“Vớ vẩn!” Lời nói quá ngắn gọn thốt ra từ miệng Nữ hoàng như tảng băng lớn. “Người phải thực hiện nghĩa vụ của mình,” Người tuyên bố.

“Nhưng nghĩa vụ gì thưa Nữ hoàng?” Lavina hỏi. “Chính Người cũng đã nghe rõ Hoàng tử Stanislaus nói rằng anh ta không còn sợ người Nga nữa.”

Nữ hoàng Victoria lên giọng khinh rẻ.

“Cậu ta là một kẻ xuẩn ngốc,” Người nói.

“Vậy sao Người có thể muốn con kết hôn cùng anh ta?”

“Bởi vì trong việc này không còn cách nào khác. Dù có chắc mười phần hẳn là kẻ ngốc... thật ra, nói riêng giữa hai ta thôi, đôi khi ta thực sự nghĩ vậy... nhưng người vẫn phải thực hiện nghĩa vụ của mình.”

“Con sẽ thực hiện nghĩa vụ của mình mà,” Lavina quay lại nhìn Nữ hoàng, “nghĩa vụ với Hầu tước Elswick, người chồng sắp cưới của con.”

Đôi mắt Nữ hoàng như lóe lên lửa giận. Người không quen với việc có kẻ không tuân theo mệnh lệnh của mình.

“Tất cả chúng ta đều phải hy sinh điều gì đó,” Người nói. “Ta cũng đã phải hy sinh rất nhiều trong cuộc đời.”

“Nhưng Người được lấy người đàn ông mà Người yêu thương,” Lavina chỉ ra.

Lúc này khuôn mặt Nữ hoàng mới dịu lại.

“Đúng vậy,” Người thì thầm. “Ta may mắn hơn người.”

“Không đâu, thưa Nữ hoàng,” Lavina kiên quyết nói. “Con cũng muốn có được may mắn đó.”

Lúc này cơn giận bùng lên làm khuôn mặt của Nữ hoàng như biến dạng.

“Người yêu cậu ta ư?” Người hỏi. “Người yêu Hầu tước Elswick ư? Hãy nói cho ta biết sự thật.”

Lavina ngập ngừng một lúc, rồi nàng nói sự thật.

“Vâng, thưa Nữ hoàng, con yêu anh ấy.”

“Như một người vợ yêu người đàn ông mà cô ta mong muốn được cùng đi suốt cuộc đời chứ?”

“Vâng, thưa Nữ hoàng.”

“Hai người đã dự định về đám cưới rồi ư?”

Lavina đỏ mặt.

“Vâng, thưa Nữ hoàng.”

“Và người ước mong chia sẻ những điều thầm kín nhất, gần gũi nhất với người đàn ông này ư?”

“Vâng, thưa Nữ hoàng.”

Trong thâm tâm, Lavina đang vô cùng hoan hỉ, bây giờ chắc hẳn Nữ hoàng sẽ mỉm cười.

Nhưng rồi những hy vọng của nàng bị hất tung đi một cách tàn nhẫn khi Nữ hoàng Victoria nói:

“Vậy thì rất tiếc cho người, vì nghĩa vụ của người đã rõ ràng. Ta đã hứa với Hoàng tử Stanislaus là người sẽ kết hôn cùng cậu ta, và ta phải giữ lời hứa của mình.”

Lavina thở hổn hển vì cơn oán giận.

“Người đã hứa với anh ta mà không hề nói trước với con một lời nào sao? Người không có quyền.”

“Cô gái trẻ, hãy nhớ rằng người đang nói chuyện với ai. Như một đẳng tối cao, ta có đủ các

quyền.”

“Nhưng Người không hề có quyền hứa gả con cho một người đàn ông lười tắm rửa. Sao Người có thể muốn một điều như thế?”

“Ta không muốn như vậy, nhưng nếu đó là trách nhiệm của ta, ta nên thực hiện không chút do dự.”

“Vậy thì Người sắt đá lạnh lùng hơn con nhiều đấy. Con sẽ không làm việc này đâu.”

“Người sẽ làm như ta nói!”

“Không đâu, thưa Nữ hoàng. Con sẽ không làm thế.”

Nữ hoàng chăm chăm nhìn nàng với sự im lặng đến rợn người. Chàng Hầu tước bỗng xuất hiện ở chân bệ ngồi của hai người, cúi đầu trước vị chúa tể của anh ta, và nói.

“Thứ lỗi cho thần, thưa Nữ hoàng, có vẻ thần là một vị hôn phu khá ích kỷ, nhưng vì tiểu thư Lavina là vợ tương lai của thần nên thần không muốn cách xa nàng quá lâu.”

“Người sẽ phải chịu đựng và kiên nhẫn thêm một chút xíu nữa,” Nữ hoàng lạnh lùng tuyên bố. “Hoàng tử Stanislaus là vị khách danh dự của ta, và ta đã hứa rằng cậu ta sẽ có cơ hội khiêu vũ cùng tiểu thư Lavina.”

“Tất nhiên là được,” Lavina nói, nàng nhắc chân định đứng dậy. “Việc này sẽ cho con cơ hội để khẳng định mình với hắn ta.”

Nàng bước xuống khỏi bệ ngồi, khẽ nhún gối chào Nữ hoàng đang giận dữ. Theo nghi thức xã giao thì nàng buộc phải đợi cho tới khi Nữ hoàng cúi kính cho phép mới được rời đi, nhưng sau tất cả những chuyện mới xảy ra, nàng thấy mình can đảm hơn bao giờ hết.

Nữ hoàng Victoria không thể giận nàng hơn được nữa.

Hoàng tử Stanislaus đã chờ nàng ở dưới từ lâu, hắn dang rộng vòng tay đón nàng.

“Nàng không sao chứ?” Hầu tước hỏi.

“Không sao đâu, cảm ơn chàng,” nàng quả quyết nói. “Ta nghĩ ta sẽ xoay xở tốt thôi.”

Nàng vừa đánh bại cả Nữ hoàng. Đối với nàng lúc này, một gã hoàng tử không là gì hết.

CHƯƠNG TÁM

Lavina ngẩng cao đầu đối diện với Hoàng tử Stanislaus, nàng cho phép hắn vòng tay ôm khít lấy người nàng và đưa nàng ra sàn nhảy.

Nàng chuyển động đúng nhịp, nhưng toàn thân cứng nhắc. Nàng giữ cho người mình thẳng đờ, cho tới khi hắn ta phải lên tiếng than phiền.

“Nàng có thể thả lỏng hơn một chút không?”

“Ta đang làm nghĩa vụ của mình, thưa Hoàng tử điện hạ.”

“Ồ, hắn là thứ nghĩa vụ rất nhạt nhẽo mà tất cả mọi người ở đây đang làm,” hắn ta cáu kỉnh.

“Nghĩa vụ của ta là tất cả những gì ta bắt buộc phải làm,” nàng thờ ơ nói cho hắn biết.

Gã Stanislaus nhăn mặt, nhưng một lúc sau chẳng nói thêm gì nữa. Trong lúc đó, dù đang khiêu vũ, hắn ta cứ cố gắng ôm nàng càng lúc càng chặt hơn. Nhưng hắn càng cố gắng thì nàng càng cương quyết chống lại, không hề nhân nhượng.

“Nào, thôi nào, rồi nàng sẽ chẳng làm gì hơn được nữa đâu,” cuối cùng hắn lên tiếng dỗ ngon dỗ ngọt. “Nàng sẽ phải cố gắng đi tiếp cùng ta. Ta đang rất sẵn lòng đón nàng đi. Ta nghĩ nàng thật xinh đẹp và quyến rũ. Nàng nhất định sẽ làm vẻ vang cho ngôi vua của xứ Kadratz.”

Trong khi nàng ngậm chặt miệng và bướng bỉnh không thềm trả lời thì hắn ta vẫn tiếp tục:

“Đó là mong ước của Nữ hoàng, và nàng phải tuân lệnh Nữ hoàng của nàng, nàng biết mà.”

“Ở đất nước của ngài, tất cả mọi người đều tuân lệnh ngài ư?” Nàng hỏi.

“Tất nhiên rồi, nếu không ta sẽ cho người tra tấn chúng thật khủng khiếp.”

“Quả là một nơi thú vị!”

“Đó là xứ sở tuyệt vời nhất thế gian,” hắn ta đồng ý, hắn quá ngu ngốc nên không thể hiểu ra ý mỉa mai của nàng. “Nàng sẽ yêu xứ sở đó.”

“Ta sẽ không yêu mến gì hết, vì ta sẽ không bao giờ thấy đất nước của ngài. Thật ra ta ước ao sẽ không bao giờ gặp lại ngài nữa.”

“Vì chúng ta sẽ cưới nhau, nên điều đó rất khó xảy ra,” hắn ta nói và mỉm cười.

“Ta sẽ không kết hôn với ngài. Ta vừa nói với Nữ hoàng đáng kính như vậy rồi.”

“Còn Nữ hoàng lại nói với ta rằng nàng sẽ kết hôn cùng ta.”

“Ta nghĩ vị hôn phu của ta sẽ có vài lời để nói về điều đó,” nàng nói, nàng trở nên mạnh bạo hơn vì phát hiện ra Hầu tước đã quan sát họ cả buổi. Anh ta thường xuyên thay đổi vị trí để luôn nhìn thấy nàng.

“Ôi, đến phải treo cổ anh ta lên thôi!” Gã Stanislaus nói, có vẻ đã mất hết kiên nhẫn. “Ta chán ngấy mấy chuyện nhảm nhí về vị hôn phu của nàng rồi. Đây là lúc chúng ta nói chuyện riêng.”

Hai người đang khiêu vũ gần một loạt những khung cửa lớn được thiết kế kiểu Pháp. Các khung cửa mở sẵn nhìn ra một khoảng sân rộng. Đột nhiên gã Stanislaus siết chặt tay vào nàng và bắt

đầu xoay tít nòng về phía những khung cửa mở.

Lavina cố gắng kháng cự nhưng hấn ta quá mạnh. Nàng chỉ có thể cảm thấy tất cả mọi thứ đang tuột khỏi tầm kiểm soát của nàng, và nỗi sợ hãi trong nàng bắt đầu bùng lên.

Nhưng rồi hấn thành linh bị chặn lại, và thốt ra lời chửi rủa thô bạo.

“Cút ra chỗ khác!” Hấn cáu kỉnh.

“Không,” chàng Hầu tước nói, vẫn đứng bất động trước khung cửa.

“Ta nói cút đi.”

Chàng Hầu tước nói nhỏ chỉ đủ để ba người nghe thấy.

“Người đáng bị nện cho một trận nên thân. Nếu người không bỏ nàng ra ngay thì ta sẽ làm điều đó đấy.”

Anh ta ghé lại gần hơn, và vẫn nói thật nhỏ, với giọng đe dọa lạnh lùng đến nỗi Lavina phải rùng mình.

“Người không nghi ngờ lời ta nói đấy chứ? Người biết mọi chuyện sẽ tệ hại thế nào nếu để ta ra tay rồi đấy. Bây giờ hãy thả nàng ra trước khi người cảm thấy nắm đấm của ta.”

Gã Stanislaus không buông tay khỏi người Lavina, vì hấn đang choáng váng đến nỗi người như đông cứng lại, thế nên nàng có thể trườn ra khỏi vòng kim kẹp của gã.

Chàng Hầu tước lợi dụng thời điểm đó để choàng cánh tay chắc chắn quanh eo lưng nàng.

“Trông nàng nhợt nhạt quá, ôi tình yêu của ta,” anh ta nói, giọng anh ta vang lên sang sảng khiến mọi người xung quanh đều nghe thấy. “Ta chắc chắn nàng bị cảm nóng rồi.”

“Vâng... đúng vậy...” Nàng thở hổn hển, ngả người vào anh ta, đưa tay lên ôm đầu và lão đảo.

Nửa dìu, nửa bế nàng, chàng Hầu tước đi qua mặt Nữ hoàng, ngài Bá tước Ringwood đã nhìn thấy tất cả bèn vội vàng chạy theo sau.

“Thưa Nữ hoàng đáng kính,” anh ta nhẹ nhàng nói, “vị hôn thê của thần cảm thấy không được khỏe, với sự ung thuận độ lượng của Người, chúng thần xin phép rời đi trước khi nàng hoàn toàn kiệt sức.”

Khuôn mặt Nữ hoàng rất khó chịu và Người có vẻ sẽ viện đủ mọi lý do để từ chối lời cầu xin của Hầu tước. Nhưng Người không thể làm vậy. Người khẽ gật đầu.

Hầu tước lập tức bế nàng lên và bước ra khỏi phòng tiệc, ngài Bá tước vẫn theo sau.

Lavina níu chặt lấy người anh ta. Nàng không hề bị ngắt, nhưng nàng đủ thông minh để giả bộ như đang trong tình trạng bất tỉnh, ít nhất là cho tới khi họ vào trong xe ngựa an toàn.

“Lavina,” anh ta gọi.

Nàng nhận ra nàng vẫn đang bám chặt anh ta, đôi mắt nàng nhắm nghiền.

Nàng mở mắt ra, và thấy anh ta đang nhìn nàng với vẻ mặt cực kỳ lo lắng, rối loạn.

“Lavina,” anh ta lại gọi. “Nàng không sao chứ?”

“Không sao,” nàng nói, buông anh ta ra và thấy mừng vì bóng tối đã che đi đôi má ửng hồng của nàng.

Anh ta buông nàng ra và nàng ngồi tựa người vào chiếc ghế bọc da trong xe ngựa.

“Ta rất vui vì chuyện này đã kết thúc,” nàng nói. “Ta không thể chịu đựng hẳn ta thêm một giây nào nữa. cảm ơn chàng, cảm ơn chàng đã tới giải cứu cho ta. Ta e là việc này sẽ làm Nữ hoàng nổi trận lôi đình với chàng đấy.”

Phản ứng duy nhất của Hầu tước với những lời nàng nói chỉ là cái nhún vai.

“Ta cũng vậy, ta vô cùng biết ơn cháu...” Ngài Bá tước bây giờ mới lên tiếng, nhưng Hầu tước Elswick đã ngăn ngài lại, gần như vô lễ.

“Thưa ngài, cháu xin ngài đừng nghĩ về chuyện này.”

“Nhưng...”

“Cháu sẽ dễ chịu hơn nếu ngài không nói lại chuyện này nữa.”

Nghe giọng Hầu tước gần như tức giận.

Trong suốt khoảng thời gian còn lại của chuyến đi, anh ta không nói gì nữa, chỉ ngồi một mình ở góc xa của chiếc xe ngựa, nhìn chăm chăm vào bóng tối ngoài cửa xe.

Lavina khát khao được xích lại gần anh ta, và xin anh ta chia sẻ những cảm nhận trong lòng với nàng. Nhưng anh ta có vẻ đã rứt mình vào sâu trong một chiếc vỏ ốc ở nơi xa xăm nào đó, không cho phép nàng với tới.

Đêm đó, nàng nằm dài trên giường, nhớ lại những chuyện đã xảy ra buổi tối. Khi nàng nghĩ đến cuộc trò chuyện giữa nàng và Nữ hoàng, nàng chỉ có thể cảm thấy biết ơn vì lúc này đây nàng đang ở một mình, để bóng tối che đi đôi má như đang bốc cháy của nàng.

Nàng đã nói thẳng với Nữ hoàng rằng nàng yêu Hầu tước Elswick. Nàng đã nói trong lúc đang tức giận. Nhưng giờ đây, khi ép mình thành thật với chính bản thân mình, nàng biết đó là sự thật.

Nàng đã trao tình yêu của mình cho người đàn ông không hề yêu thương nàng.

Anh ta đã hôn nàng, nhưng vì căm giận chứ không phải vì tình yêu nồng nàn. Và anh ta không bao giờ cho nàng một tia hy vọng để tin rằng anh ta sẽ hướng những xúc cảm dịu dàng, âu yếm về phía nàng.

Anh ta đang cứu giúp nàng, nhưng là vì những lý do nào đó mà nàng không hiểu, và anh ta cũng chẳng có ý để lộ những bí mật đó cho nàng biết.

Thế mà nàng lại yêu anh ta. Và khi Nữ hoàng hỏi nàng có ý niệm về chuyện gán bó hai người bằng kết hôn hay không, nàng đã nghĩ về Hầu tước với tất cả niềm đam mê tha thiết.

Giờ đây khi nghĩ đến điều đó, nàng lại thấy ngượng ngùng. Làm sao nàng có thể có những cảm xúc như vậy với một người đàn ông không hề rung động trước nàng?

Hay anh ta cũng cảm thấy như nàng?

Nàng nhớ cái cách đôi môi anh ta nghiêng nát bờ môi nàng, nàng nhớ lúc nàng cảm nhận được thân thể anh ta run lên khi họ ôm nhau.

Như thế thì nàng có thể hy vọng chút nào không?

Cuối cùng nàng ra khỏi giường và bồn chồn đi đi lại lại trước cửa sổ, nhìn cảnh vật thắm đẫm ánh trăng ngoài khung cửa. Dưới thứ ánh sáng xanh xám nhạt nhòa lấp lánh kia, những ngọn đồi bí ẩn kéo dài ra vô tận.

Ở xứ Scotland này nàng đã nhìn thấy những góc khác nhau của con người Hầu tước, những góc khuất ấy có thể nàng không bao giờ hiểu được. Nàng đã thấy anh ta thật dịu dàng với âm nhạc, và tối nay là vẻ đặng đặng sát khí trong cơn nóng giận.

Nàng biết nàng sẽ e sợ nếu anh ta quay sắc mặt bừng bừng đó nhìn nàng. Còn gã Stanislaus thì quá khiếp đảm. Hắn đã gặp đối thủ của mình, và hắn biết điều đó.

“Ta cũng vậy,” nàng nghĩ. “Ta cũng đã gặp được một nửa của cuộc đời mình.”

Rồi một ký ức ủa về trong nàng, cha nàng đã dặn dò một điều khi nàng chập chững những bước va chạm đầu tiên với xã hội bên ngoài, và đã thành công rực rỡ.

Những chàng thanh niên trẻ trung vây quanh nàng. Một số chỉ muốn phỉnh phờ tán tỉnh nàng. Còn những người khác lại thật lòng yêu mến nàng, cảm xúc của con tim họ biểu lộ trong từng ánh mắt đắm say. Nhưng cha nàng đã nói.

“Đừng quá bận tâm đến mấy anh chàng đó, con gái yêu của ta, cũng đừng vội vã trong chuyện kết hôn. Hãy nhớ rằng con sẽ chọn một người làm chồng trong suốt cuộc đời. Hôn nhân không chỉ là một vài tuần rong chơi thưởng thức những trận quần vợt hay bơi lội, mà là sống với nhau cả cuộc đời!”

“Con không tin những người đàn ông mới gặp con lần đầu tiên đã có vẻ muốn cầu hôn con,” Lavina cũng nói.

“Vấn đề là cần có thời gian trước khi một người đàn ông quỳ xuống chân con và hỏi con có muốn làm vợ cậu ta không.”

“Thật là tuyệt vời,” Lavina thì thầm.

“Hắn là thời điểm đó sẽ rất tuyệt diệu,” cha nàng trả lời. “Nhưng con phải nhớ rằng cậu ta phải là một người đàn ông quan trọng hơn bất kỳ người nào khác, và cuối cùng sẽ là cha của những đứa con của con.”

Cha nàng dừng lại, và rồi giọng ngài chùng xuống khi ngài tiếp tục:

“Tất nhiên cuộc sống của con sẽ có những thử thách, con sẽ thuộc về cậu ấy hoàn toàn và tuyệt đối, trong mọi lúc. Đó là lý do vì sao con không nên quyết định quá nhanh.”

Lavina nhớ lúc đó nàng còn nhẹ nhàng nói với cha:

“Nhưng con sống với cha là hạnh phúc rồi, cha ạ. Ở London thật là thích nên con không muốn lo lắng về chuyện sẽ kết hôn cùng ai và phải rời khỏi nhà đâu.”

“Nhưng một ngày nào đó con sẽ muốn, khi một người đàn ông hợp với con xuất hiện và làm

con quên đi mọi thứ khác. Đơn giản là ta chỉ muốn con hiểu rằng con sẽ thay đổi cuộc đời mình, không chỉ trong một vài giây phút giống như một cuộc khiêu vũ hay một chuyến lên mặt trăng như ai đó đã từng nói, mà là thay đổi vĩnh viễn.”

Cha nàng lặng im một lát rồi nói tiếp:

“Khi con kết hôn, ta muốn con phải tìm được một người đàn ông mà con yêu và người đó cũng phải yêu con. Chỉ khi nào hạnh phúc riêng của con phụ thuộc vào trái tim cậu ta, thì cậu ta sẽ thấy ở con một người phụ nữ hoàn hảo nhất, đáng yêu nhất và tuyệt vời nhất mà cậu ta từng gặp. Chỉ cần cả hai con đều cảm thấy như thế thì hai con sẽ có được hạnh phúc giống như ta và mẹ con.”

Lavina không bao giờ quên chuyện đó. Bây giờ câu chuyện trong miền ký ức lại trở về trong tâm trí nàng khi nàng đứng bên cửa sổ tràn ngập ánh trăng, và nghĩ về người đàn ông đã khiến nàng quên đi mọi thứ khác trên đời.

“Tất nhiên anh ta không nghĩ mình là người hoàn hảo nhất, đáng yêu nhất và tuyệt vời nhất, như cha đã nói,” nàng nghĩ.

“Thật ra, anh ta không thật sự là một nửa của mình,” nàng nghĩ tiếp, gần như phát cáu. “Anh ta không phải là người phù hợp, xét trên mọi phương diện. Vậy tại sao mình không thể ngừng yêu anh ta? Tại sao anh ta lại khiến mình quên hết tất cả những anh chàng quyến rũ, dễ thương và chỉ nghĩ về anh ta mà thôi? Tại sao?”

Nàng cứ tự hỏi trước ánh trăng, nhưng ánh trăng lạnh lùng chỉ lặng im, chẳng trả lời cho nàng.

Ngày hôm sau, Hầu tước Elswick tiếp tục mang thái độ căng thẳng giống như tối hôm trước. Đôi lúc, khi anh ta nhìn Lavina, nàng nghĩ nàng phát hiện ra một nét gì đó gần như tàn bạo trong đôi mắt anh ta.

Nhưng anh ta từ chối để nàng lại một mình, thậm chí anh ta còn từ bỏ cả cơ hội đi câu cá để giam mình trong căn phòng trong khi các quý cô ngồi may vá.

Điều này làm Lavina hết sức kinh ngạc, vì nàng chắc chắn anh ta cảm thấy nơi này như cái trại dành cho những bệnh nhân tâm thần.

“Hãy cẩn thận, đừng ra khỏi nhà,” anh ta nói.

“Chàng không nghĩ là...?”

“Ta nghĩ hẳn sẽ đến hỏi thăm nàng, đúng vậy. Và bà chủ phải từ chối tiếp và nói rằng nàng không có ở đây.”

Với bác gái McEwuan thì anh ta thao thao kể câu chuyện khôi hài về cơn giận của tay Hoàng tử khi tìm cách qua mặt anh ta vào tối hôm trước.

Bác gái vô cùng thích thú, và dễ dàng chấp thuận bảo vệ vị khách của mình.

Quá chuẩn xác, nửa giờ sau thì gã Stanislaus tới.

Lavina nhìn thấy hẳn ta từ ô cửa sổ và chạy như tên bắn vào trong nhà, thỉnh linh nàng bắt gặp

ngay chàng Hầu tước.

“Hắn ta tới rồi.”

“Đừng lo lắng, bác gái McEwuan sẽ bảo với hắn rằng nàng đang nghỉ ngơi sau cơn kích động tối qua. Tất cả những gì nàng cần làm là đừng lọt vào tầm mắt hắn.”

Ở dưới nhà, bác gái McEwuan vui vẻ thực hiện vai trò của mình như Hầu tước đã dặn. Niềm vui được chào đón gã Hoàng tử của bác nhanh chóng bị thái độ chướng tai gai mắt và cái thứ mùi sấp thơm thoang thoảng tỏa ra từ người hắn dập tắt.

Hắn ở lại một giờ đồng hồ, ai gợi ý mời hắn về cũng bị hắn từ chối. Cuối cùng, hắn có vẻ chấp nhận rằng hắn đang làm một việc vô ích, và cúi kính ra về.

Lavina nấp sau tấm rèm cửa bằng ren nhìn hắn rời đi.

Nàng rùng mình và đưa tay lên ôm mặt, tự hỏi nếu cả cuộc đời này nàng bị người ta bám theo như vậy thì sẽ ra sao, và Hầu tước sẽ còn che chở cho nàng bao lâu nữa đây!

“Tốt rồi, hắn ta đi rồi,” giọng của Hầu tước cất lên.

“Hắn ta có đi luôn không?” Nàng hỏi mà giọng như bị bóp nghẹt. “Đến bao giờ ta mới thoát khỏi hắn?”

Bây giờ, nàng nghĩ, nếu một người đàn ông thích nàng, anh ta có thể nói rằng anh ta sẽ cưới nàng, và như vậy sẽ bảo vệ nàng an toàn.

Nhưng chỉ có sự im lặng kéo dài mãi. Cuối cùng anh ta nói:

“Chúng ta chỉ cần kiên nhẫn hơn hắn là được. Chúng ta sẽ kéo dài cuộc đính ước này cho tới khi hắn ta chịu thua.”

Lòng nàng như chết đi một nửa. Nàng không còn chút hy vọng nào hết. Anh ta không hề muốn có nàng. Nàng như người mất trí, đưa đôi tay lên ôm lấy khuôn mặt.

Rồi nàng cảm thấy Hầu tước Elswick xoay người nàng lại để đối diện với anh ta, và kéo tay nàng xuống. Những gì mà anh ta nhìn thấy khiến anh ta chết lặng, anh ta cứ nhìn nàng mà trong lòng hết sức ngỡ ngàng.

Anh ta vẫn không nói gì hết, chỉ nâng bàn tay nàng lên và lật nó lại để đặt môi vào lòng bàn tay nàng. Hơi thở của anh ta như thiêu đốt Lavina, và một luồng điện như lửa cháy bắt đầu chạy khắp các dây thần kinh trong người nàng, từ đầu xuống trái tim, và từ đó lan tỏa đi mọi hướng cho tới khi bao trùm cả thân thể.

Nàng há hốc miệng vì kinh ngạc trước luồng xúc cảm mãnh liệt đã chiếm hữu nàng hoàn toàn, nó mạnh hơn bất kỳ điều gì nàng từng thấy trong đời.

Mặc dù dòng cảm xúc ấy làm nàng run rẩy, nhưng nó cũng làm nàng sợ hãi. Một cô gái trẻ mà lại có những đề mê thể xác thế này thì thật không phải phép chút nào. Nếu cô gái chấp thuận tình yêu của một người đàn ông thì lại khác, nhưng nàng còn chưa hề biết chắc điều gì.

“Không,” nàng nói và rút tay lại. “Chàng không được phép.”

“Tại sao ta lại không được phép?”

“Bởi vì như thế... như thế không đúng.”

“Vì nàng thấy ta thể hiện không tốt ư?”

“Chàng biết là không phải vậy mà,” nàng lí nhí.

“Vậy tại sao lại không đúng? Chúng ta đã đính hôn rồi. Nếu một người đàn ông nào đó được phép ôm nàng, thì người đó chính là ta. Thật ra, ta sẽ cực kỳ phản đối nếu thấy nàng trong vòng tay của một người đàn ông khác.”

“Nhưng chúng ta không đính ước thật,” nàng nói. “Chàng biết chuyện này là giả mạo mà.”

Anh ta không trả lời, và khi ngẩng mặt lên, nàng thấy ánh mắt anh ta đang chăm chú nhìn nàng, đông đầy cảm xúc thực sự, không hề thấy dấu hiệu của sự mỉa mai cảnh giác như mọi khi.

“Ta không biết tất cả những chuyện này sẽ phải kết thúc thế nào,” anh ta nhẹ nhàng nói.

Thứ gì đó trong giọng nói của anh ta khiến trái tim nàng đập rộn. Lúc đó nàng không thể nói gì được. Cuối cùng, khi giọng nói đã trở lại với nàng, nàng kiên quyết lên tiếng dù cảm giác như hụt hơi:

“Tất cả sẽ kết thúc khi cái gã dễ sợ kia chịu thua. Rồi ta sẽ tạ ơn chàng vì lòng bao dung vĩ đại, chúng ta sẽ trở thành bạn của nhau.”

“Bạn ư? Thực sự chúng ta sẽ thành bạn của nhau ư?”

Lại một lần nữa trong giọng nói run run kia có gì đó thật lạ lùng mách bảo nàng rằng tất cả những gì anh ta nói đều có nhiều ẩn ý.

“Tất nhiên chúng ta không bao giờ là kẻ thù của nhau,” nàng nói. “ít nhất là từ phía ta. Làm sao ta có thể là kẻ thù của chàng được chứ?”

“Đó không phải là ý của ta. Nàng biết rõ mà.”

Niềm rạo rức lại nháy nhót khắp người nàng, mách bảo nàng điều anh ta thực sự muốn nói. Làm sao nàng có thể làm bạn với một người đàn ông tạo cho nàng những cảm xúc như thế này cơ chứ, những khao khát yêu đương đang dâng tràn khắp người nàng và trái tim nàng.

Hắn là anh ta đang ám chỉ một điều gì đó thân thiết hơn giữa hai người, nhưng lại không dám nói ra một cách thẳng thắn.

“Ta không biết chàng định nói gì,” nàng nói và quay mặt đi.

Anh ta lập tức chạm vào người nàng và xoay người nàng lại để đối diện với anh ta, và lúc đó nàng thấy những xúc cảm mãnh liệt trên gương mặt anh ta. Hơi thở của anh ta trở nên luống cuống và đôi mắt anh ta sáng bùng.

“Lavina...” Anh ta nói.

“Vâng,” nàng thì thầm. “Vâng...”

Hơn lúc nào hết, nàng chắc chắn, anh ta sẽ nói với nàng về tình cảm nồng nàn của anh ta, có thể là tình yêu của anh ta. Và rồi giữa họ sẽ có một sự gắn kết tuyệt vời. Nàng sẽ thoải mái tận hưởng những cảm xúc mãnh liệt của riêng nàng mà không phải ngượng ngùng, e sợ.

Giả như anh ta nói gì đó!

Nhưng sự im lặng cứ kéo dài mãi thật nặng nề.

Nàng biết điều gì đã làm anh ta đau khổ bấy lâu.

Nàng là một phụ nữ, mà trong con mắt anh ta, phụ nữ là những kẻ không đáng tin cậy. Cho dù anh ta có yêu nàng, anh ta vẫn sẽ hoài nghi nàng, thậm chí có thể căm ghét nàng.

Và tình yêu có còn là tình yêu không nếu không vượt qua được những nghi ngờ và thù hận, và thậm chí không đủ mạnh mẽ để giúp anh ta ngỏ lời với nàng?

Và rồi anh ta buông nàng ra. Đột nhiên anh ta bước lùi lại, không nói lời nào hết.

“Nàng nói đúng,” anh ta cay nghiệt nói. “Ta không hề có ý gì. Thật ra chẳng có ý gì hết.”

Anh ta cứ tiếp tục lùi lại và cuối cùng lịch sự cúi đầu chào nàng.

“Ta cầu xin nàng tha thứ vì đã làm phiền nàng.”

Ngày hôm sau có một tin giật gân. Tin đồn lan rất nhanh trong vùng. Người ta truyền tai nhau rằng Nữ hoàng đáng kính đã rời khỏi Balmoral.

“Nữ hoàng ở đây chưa đến một tuần,” bác lan nói với ngài Bá tước Ringwood. “Người chưa bao giờ đi nhanh như thế.”

“Có thể chỉ là báo động giả thôi,” ngài Bá tước nói, không dám hy vọng quá sớm.

“Không đâu, nhiều người nhìn thấy xe ngựa của Nữ hoàng đáng kính đi tới nhà ga Ballater. Có một anh chàng đi cùng Người. Cậu ta có bộ ria màu đen to tướng.”

“Là gã Hoàng tử Lavina nói. “Hắn đi rồi. Ôi, cha ơi. Con được an toàn rồi.”

“Chỉ tạm thời thôi,” Hầu tước Elswick nói, anh ta vẫn đang ngồi nghe mọi người nói chuyện. “Ta nghĩ Nữ hoàng sẽ không từ bỏ dễ dàng thế đâu, nhưng có vẻ Nữ hoàng đã nhận ra rằng cố gắng ép buộc cha con ngài ở đây thì cũng chẳng có tác dụng gì.”

Đêm đó mọi người tổ chức một bữa liên hoan tung bừng, anh chàng James McVein nhận tổ chức để chiêu đãi mọi người.

Cả gia đình đều mặc đồ kẻ ô vuông. Đàn ông thì mặc váy truyền thống. Còn phụ nữ mặc đồ lụa màu trắng và khoác khăn quàng vai kẻ ô, đuôi khăn kéo dài xuống đến chỗ thắt lưng thì có kẹp một chiếc ghim bằng kim cương.

“Hầu tước Elswick gửi cho con cái này, con gái yêu của ta,” cha của Lavina nói, ngài mở một chiếc hộp nhỏ để lộ ra một chiếc ghim bằng kim cương rất to.

“Anh ta không cần phải phiền phức như vậy, cha à,” Lavina hờ hững nói. “Bác gái McEwuan cho con mượn một chiếc rồi.”

“Nhưng chắc chắn bác ấy sẽ hiểu nếu con...”

“Con không được khiếm nhã với hai bác dù vì bất cứ lý do gì,” Lavina nói, nàng ngẩng mặt lên thật ương ngạnh khiến cha nàng hiểu rằng có nói nữa cũng chẳng ích gì.

Khi tất cả mọi người tụ tập dưới chân cầu thang, nàng cũng đứng đợi Hầu tước để nói vài lời, nhưng khi bước qua trước mặt nàng anh ta chỉ lãnh đạm nói:

“Nàng đẹp quá, thừa tiểu thư.”

Lavina ước gì nàng có thể giải thích cho anh ta hiểu rằng anh ta đã làm nàng tổn thương biết bao khi nói những lời như vậy rồi lại quay bước đi ngay. Nàng muốn anh ta biết rằng anh ta thực sự có năng khiếu làm mất mặt nàng bởi nàng không biết làm sao để nói ra rằng nàng rất đau khổ khi anh ta không thể tin tưởng nàng.

Nhưng nàng chẳng thể nào nói được những lời đó để thanh minh cho mình nên đành tự giữ những cảm giác riêng trong lòng. Nàng đi vài bước tới khoảnh sân trong mảnh đất của anh chàng McVein với cơn giận dữ âm thầm.

Nhưng nàng không thể có thái độ cáu kỉnh trong không khí vui vẻ như thế này. Anh chàng James không tham gia nhóm nào mà tự mình tiếp đón tất cả những người hàng xóm của mình.

Ngôi nhà tràn ngập ánh đèn. Dọc các hành lang có treo đầy những lẵng hoa cảnh và các giỏ quả mọng.

Khách khứa phải lên tới gần một trăm người, nhưng gia đình đến từ lâu đài của anh trai ngài Bá tước mới là những vị khách danh dự nhất. Và với James, rõ ràng Lavina mới là vị khách đặc biệt.

Từ khi anh chàng mời nàng đi cưới ngựa và chàng Hầu tước chính thức từ chối không cho họ ở riêng bên nhau, anh chàng đã không còn công khai tỏ ra thân mật với nàng nữa, mặc dù anh ta luôn tham dự những bữa tối có mặt nàng.

Bây giờ anh chàng đang tới để chào đón nàng, vòng tay dang rộng và nụ cười rạng rỡ.

“Không một cô gái nào ở đây có thể sánh được với nàng,” anh ta nói.

“Suýt!” Nàng ra dấu im lặng, ngón tay trở đưa lên miệng. Rồi nàng nở nụ cười sắc sảo. “Nên nhớ là anh còn nhiệm vụ với những quý cô khác nữa đấy.”

Câu trả lời của anh chàng là một cái nháy mắt.

“Xin chào McVein.”

Chàng Hầu tước đưa tay về phía vị chủ nhà, ôn tồn chào hỏi anh chàng, rồi tới bà mẹ của anh chàng.

Chiếc bàn ăn là một kiệt tác toàn hoa là hoa và những đồ sứ cực kỳ tinh tế, được thắp sáng bằng những ngọn nến lung linh. James mỉm cười dẫn Lavina tới một chiếc ghế bên cạnh anh chàng.

Khi họ dùng bữa, một người thối sáo đi vòng quanh bàn ăn, dùng một chiếc kèn túi thổi những giai điệu vui nhộn. Tuy nhiên Lavina vẫn có thể ngồi lắng nghe James huyền thuyên mãi, anh chàng toàn nói đùa.

Hôm nay anh chàng ăn nói khá có duyên và Lavina cười suốt. Những lời ngưỡng mộ không ngần ngại thốt ra từ miệng ông chủ nhà hài hước như niềm an ủi cho tâm hồn đang rỉ máu của nàng, và nàng gần như quên mất chuyện ăn uống.

Tuy nhiên đồ ăn rất ngon và rượu cũng vậy. Đã lâu lắm rồi Lavina chưa từng thích một bữa tiệc nào đến thế.

Rồi James đứng lên, giơ cao cốc rượu đầy, và những tiếng chúc sức khỏe vang dội cả căn phòng. Đúng là một cuộc vui ngất trời và khi các quý cô rời khỏi phòng ăn, Lavina cảm thấy nàng đang hy vọng những người đàn ông dừng nán lại quá lâu.

Hai mươi phút sau họ dẫn gia đình Lavina tới phòng khiêu vũ, ở đó có một ban nhạc đã chờ sẵn.

Ngay sau đó mọi người đều thấy rõ Lavina là hoa khôi của sàn nhảy. Tất cả những chàng trai ở đây đều muốn khiêu vũ cùng nàng, và không tiếc những lời ngợi ca dành cho nàng.

Nàng nhảy với hết người này đến người khác, nghe tất cả mọi người tán tụng mình, cho tới khi nàng nhận ra nàng đang đắm chìm trong điệu valse dịu dàng cùng chàng Hầu tước.

“Nàng có chắc là nàng có thể dành cho ta một điệu nhảy không?” Anh ta hỏi đầy mỉa mai.

Nàng phải thừa nhận với chính mình rằng nàng đã xa lánh anh ta, bởi vì nàng không muốn cảm nhận vòng tay anh ta ôm quanh người nàng trong điệu valse lãng mạn thế này, nhưng nàng lại quá kiêu hãnh nên không thể để anh ta nghi ngờ điều đó.

“Chàng thiếu gì bạn nhảy,” nàng nói với anh ta trong khi duyên dáng lướt trên sàn. “Đừng mong ta thương hại chàng như hoa treo góc tường.”

“Ta không mong thế, nhưng như trước đây ta từng nói với nàng, ta mong nàng cư xử cho đúng mực.”

“Còn ta không tin là ta đã vi phạm khuôn phép,” nàng tìm cách khiêu khích. “Đây là phòng khiêu vũ thừa chàng, và thậm chí một phụ nữ đã đính hôn rồi vẫn được phép phỉnh phờ một chút, có sao đâu.”

“Không được, nếu nàng đã đính hôn với ta,” anh ta lên giọng rất kiên quyết.

“Nhưng ta đâu có đính hôn với chàng,” nàng thì thầm chỉ đủ để mình anh ta nghe thấy.

Khuôn mặt anh ta tối sầm lại và nàng đột nhiên nhận ra rằng người đàn ông này căm ghét bất kỳ người phụ nữ nào nói bóng gió trước mặt anh ta dù chỉ một giây.

“Đúng vậy, nàng không phải là vị hôn thê của ta,” anh ta buông giọng thật chua cay. “Nàng có muốn ta tuyên bố điều đó ngay trong bữa tiệc này không?”

“Không,” nàng đáp ngay lập tức.

“Nàng chắc chắn chứ? Hẳn là quý ông James McVein sẽ quá đổi sung sướng khi tổng được ta ra khỏi con đường lớn của gã.”

Nàng không thể tin nổi anh ta lại quá đáng như vậy. Anh ta đã phản ứng thô bạo rồi lại còn tự cho phép mình thích thú, hả hê đến thế.

Sao anh ta không thể nhận ra rằng nàng chỉ phỉnh phờ những người đàn ông khác vì trái tim nàng đang nhức nhối bởi anh ta hờ hững với nàng chứ!

“Ta không quan tâm tới anh chàng James đó,” nàng nói, cơn giận dữ giờ đây lại đang lớn dần trong nàng.

“Nàng làm ta ngạc nhiên quá đấy, thưa quý cô. Suốt cả tối nay nàng cặp kè với anh ta mà bây giờ lại nói vậy ư?”

“Sao chàng dám! Ta không cặp kè với anh ta.”

“Ta nói tối nay mà. Ta cũng nói luôn cho nàng biết, nếu nàng biến ta thành tên ngốc lần nữa, ta sẽ bước ngay ra khỏi ngôi nhà này và để mặc cho nàng tự xoay xở mọi việc.”

“Chàng đang xử sự thật khó ưa.”

“Nàng có hứa là sẽ tôn trọng mọi mong muốn của ta không?”

“Chàng là tên bạo chúa...”

“Nàng sẽ hứa với ta, hay để ta rời khỏi sàn khiêu vũ?”

Lavina tự kéo mình ra khỏi vòng tay Hầu tước.

“Để ta chấm dứt mọi phiền phức cho chàng,” nàng vỗ mạnh vào người anh ta rồi bỏ đi.

Thật không may... hay cũng có thể là may mắn... vừa đúng lúc đó thì nhạc dừng, nên chỉ một vài người thấy điệu bộ của nàng và không ai để ý gì nữa.

Sau đó nàng tới chỗ cha nàng, sẵn sàng cự tuyệt Hầu tước nếu anh ta còn tới gần nàng.

Nhưng nàng không thấy anh ta đâu nữa, và khi họ chuẩn bị rời buổi khiêu vũ thì bác gái McEwuan nói rằng Hầu tước Elswick đã để lại lời xin lỗi và trở về nhà từ sớm.

Hầu tước Elswick đã rời đi vào rạng sáng hôm sau, nên Lavina không có cơ hội để dàn hòa với anh ta. Buổi sáng đó với nàng chỉ là nỗi đau khổ, cho tới khi một người hầu trao cho nàng một lá thư.

Nàng vội vàng mở thư. Nét chữ trong thư rất to, rõ ràng và mạnh mẽ.

Hãy thứ lỗi cho ta, và mau đến với ta. Ta có rất nhiều điều muốn nói với nàng, chỉ với nàng mà thôi. Hãy tìm tới căn nhà bên cạnh dòng suối chảy ngang qua khu rừng. Ta đang chờ nàng ở đó. Nhanh lên nhé, người yêu dấu của ta.

Ivan.

“Ivan!” Nàng đọc tên anh ta lên như tự nói với chính mình. Hầu tước chưa bao giờ bảo nàng gọi anh ta bằng tên thánh, mặc dù mọi người đều nghĩ hai người đã đính hôn.

Nhưng bây giờ anh ta lại yêu cầu nàng tha thứ, và dùng tên anh ta như một dấu hiệu thân tình. Anh ta gọi nàng là người yêu dấu, và chọn một địa điểm tách biệt mà không ai có thể làm phiền họ, bởi vì anh ta nóng lòng được ở riêng với nàng.

Trái tim nàng chan chứa niềm vui.

Nàng chạy như bay lên phòng mình và vội vã thay bộ đồ cưới ngựa, rồi lại chạy xuống thật nhanh và hướng tới phía chuồng ngựa.

Chỉ vài phút sau nàng đã lên đường, một mình. Lần này hẳn là Ivan không mong nàng mang

theo người giữ ngựa rồi.

Chỉ nửa giờ đồng hồ phi ngựa nàng đã tới bìa rừng và đi xuyên qua nó. Dòng suối và căn nhà đã ở ngay trước mặt. Và ở đó, ngay phía ngoài căn nhà, có một con ngựa bị buộc vào một gốc cây.

Nàng cũng buộc con ngựa của mình bên cạnh nó và đẩy cửa bước vào.

“Là ta đây!” Nàng kêu lên. “Là ta đây, người yêu dấu của ta!”

Cánh cửa đóng sầm lại sau lưng nàng.

Nàng đi vòng quanh, mỉm cười để cố kìm nén niềm vui sướng.

Rồi nụ cười của nàng vụt tắt, và thay vào đó là ánh mắt khiếp sợ.

Đang đứng đó, liếc nhìn nàng thật dâm dăng, là gã Hoàng tử Stanislaus.

CHƯƠNG CHÍN

“Là người ư!” Nàng hét lên ghê tởm. “Người đang làm gì ở đây?”

“Ta đã thuê căn nhà này. Ta nghĩ đây là một chỗ lý tưởng để chúng ta gặp nhau. Nàng quá sốt sắng đấy, nhận được thư của ta là nàng tới đây ngay.”

“Thư của người à? Nhưng...”

Nàng dừng lại. Cái sự thật gớm ghiếc đang dần sáng tỏ với nàng.

“Tất nhiên rồi, là thư của ta. Còn cách nào khác để ta mời nàng tới đây được chứ?”

“Người viết lá thư đó không thể là người,” nàng nói, giọng như sắp hụt hơi. “Bức thư mở đầu là ‘Hãy thứ lỗi cho ta’. Người không thể nào biết ta và chàng đã cãi nhau.”

Stanislaus bật cười thật lạ lùng và không nói gì, điệu cười làm nàng rung mình ớn lạnh.

“Tiểu thư yêu dấu của ta, bây giờ nàng nói thì ta mới biết nàng và Hầu tước xích mích với nhau. Nhưng ta đã học được một điều về phụ nữ trong nhiều năm vui thú theo đuổi các cô nàng, đó là: Tất cả các cô gái luôn nghĩ người yêu của mình đã sai. Các cô em vẫn luôn luôn hờn dỗi và cáu kỉnh vì cái quái gì đó không biết. Cho nên một người đàn ông thông minh chỉ cần cầu xin nàng tha thứ như một thói quen. Anh ta có thể tin tưởng nàng sẽ trao cho mình tất cả. Và ta đã đúng, nàng thấy đấy, bởi vì bây giờ nàng đã tới đây.”

“Và ta sẽ rời đi ngay lập tức.”

“Ta e là nàng không đi được đâu. Sự hiện diện của nàng vô cùng quan trọng đối với ta.”

Cầm thật chặt cái roi quất ngựa, Lavina bước lên trước một bước và kiên quyết nói: “Tránh ra cho ta đi.”

Stanislaus chỉ cười ha hả.

“Nàng mới lộng lẫy làm sao! Quá xinh đẹp! Nàng quả xứng đáng là một công nương.”

“Ta sẽ không bao giờ là công nương của người!”

“Ôi, nhưng sự thật thì ngược lại. Nàng không có lựa chọn nào khác. Ta phải có một cô dâu thuộc hoàng gia Anh quốc...”

“Ta không phải là thành viên của hoàng tộc...”

“Nữ hoàng đã thừa nhận nàng là một thành viên trong đại gia đình của Người. Khi chúng ta kết hôn, Người sẽ coi ta là một người họ hàng, và như vậy những chuyện khác cũng sẽ tốt đẹp theo. Nàng biết đấy, ta không chỉ cần sự bảo vệ của Anh quốc để chống lại người Nga xâm phạm mà ta còn cần tiền. Khi ta có mối quan hệ với hoàng tộc Anh quốc, tiền bạc sẽ chảy vào những cái kết của ta.”

“Để phục vụ thần dân của người.”

“Nhưng cái gì làm lợi cho ta thì coi như cũng làm lợi cho thần dân của ta. Đương nhiên ở xứ sở của ta, ta là người được mong đợi sẽ duy trì ngôi báu huy hoàng. Nếu là vợ của ta, nàng sẽ được

ở trong trung tâm của cuộc sống xa hoa. Nàng sẽ thích cho mà xem.”

“Người bị điên rồi. Cho dù ta có kết hôn với người - mà trên thực tế hẳn sẽ không có chuyện đó - ta cũng làm sao có thể thích những thứ xa xỉ có được do người ăn cắp từ thần dân của người chứ? Ý nghĩ đó mới khủng khiếp làm sao?”

“Nàng nghĩ vậy à? Ta thấy điều đó quá đổi bình thường mà. Ta làm gì còn cách nào khác để lo cho mấy thú vui nho nhỏ của ta? Nàng sẽ không dẫn đo mãi đâu. Khi ta trao cho nàng cả biển kim cương, nàng sẽ quên chuyện lo lắng xem ai sẽ trả tiền cho mấy món đồ đó ngay.”

Lavina rùng mình. Điều cười đếu cáng của hẳn, cái tật nói đót ẻo lả của hẳn bắt đầu làm nàng thấy buồn nôn.

“Tránh ra cho ta đi,” nàng nhắc lại. “Ta muốn về nhà.”

“Nhưng nàng không thể về được. Nàng đã tới đây thì nàng sẽ ở lại đây.”

“Cho đến khi nào? Người đang định đưa ra một mục sư và ép ta kết hôn ở đây và ngay bây giờ sao? Bởi vì nếu người...”

“Ôi Chúa ơi không!” hẳn ta nói, có vẻ choáng váng thật sự. “Một túp lều ở cái góc chẳng ai biết đến này sẽ không mang lại cho ta lợi ích gì. Vì mục đích gì đi nữa thì đám cưới của chúng ta cũng phải tổ chức sao cho cả thế giới đều thấy. Ta cần một dịp trọng đại, ở tu viện Westminster linh thiêng, có sự chứng kiến của Nữ hoàng và sứ giả của xứ Nga, có tổng giám mục của Canterbury điều hành các nghi lễ.”

“Và người định ép ta phải chịu đựng tất cả những điều đó bằng cách nào?” Nàng gắng hỏi.

“Ta sẽ giữ nàng ở đây một mình cho tới khi nàng tàn tạ đến mức sẽ không một người đàn ông nào khác muốn có nàng nữa.”

“Vậy ra người định biến ta thành một món phế phẩm,” nàng nói đầy khinh bỉ. “Như thế thì ta có thành công nương của xứ Kadratz cũng để làm gì?”

Hắn ta nhún vai.

“Đừng ngu ngốc như vậy! Nàng có tàn tạ đến đâu cũng không vấn đề gì với ta, chỉ cần nàng mang tiền bạc về cho ta là được.”

Một cơn ớn lạnh lướt qua người Lavina khi nàng nhận ra kẻ đang đứng trước mặt nàng kia nói đúng.

Không một ai biết nàng đang ở đâu.

Hắn ta có thể giữ nàng ở đây vài ngày mà không bị phát hiện.

Vậy thì sau đó còn ai muốn có nàng nữa đây?

“Nữ hoàng đáng kính sẽ không bao giờ cho phép người làm thế này,” nàng liều lĩnh nói.

“Sao lại không?” Hẳn ta hỏi, cực kỳ bối rối.

“Khi Người biết người đã bắt cóc ta thế nào... ta sẽ cầu xin Người giúp ta.”

Gã Stanislaus bật cười như tiếng gầm của một con dã thú.

“Nàng cầu xin Nữ hoàng giúp đỡ? Sau cái kiểu nàng ăn nói với Người hôm trước?”

Hắn ta lại nói đúng. Nàng đã ném đi mọi cơ hội để chiếm được cảm tình của Nữ hoàng, và bây giờ nàng không có bất kỳ một vị trí nào trong mắt Nữ hoàng để hy vọng Người cứu giúp.

Đột nhiên nàng quay người lại và bắt đầu chạy, hướng về cánh cửa phía xa. Nhưng nàng thấy cửa đã khóa, và khi quay đầu lại nàng thấy gã Stanislaus đang đi tới gần nàng. Hắn ta không vội vã, vì biết nàng đã sa bẫy.

“Hãy để ta đi,” nàng nói như hết hơi. “Ta sẽ không kết hôn với người đâu.”

“Đừng lố bịch thế,” hắn ta nói, nụ cười trên miệng biến mất, chỉ còn khuôn mặt lạnh lùng. “Tất nhiên nàng sẽ cưới ta. Ta muốn có nàng. Ta rất cần nàng cho những kế hoạch của ta. Hãy quên Elswick đi. Hắn ta không muốn có nàng nữa đâu khi nàng đã ở cùng ta vài ngày.”

“Ta sẽ không ở cùng người một phút nào hết,” nàng nói mạnh mẽ. “Ta sẽ đi ngay bây giờ.”

“Như thế nào, ta tự hỏi nàng sẽ đi như thế nào?”

“Ta tin rằng người sẽ không thể giữ ta lại đây nếu ta không muốn.”

“Cô em yêu dấu của ta, ta đã phải chịu đựng bao nhiêu rắc rối để dụ được nàng tới đây thì sẽ không dễ dàng để nàng ra đi đâu. Ta cần nàng, ta muốn có nàng, và ta luôn luôn có được những gì ta muốn.”

“Người sẽ không có được ta.”

Lavina cố gắng lên giọng thật dứt khoát, nhưng trái tim nàng đang đập phồng trong nỗi khiếp sợ.

“Tại sao, nàng nghĩ ai sẽ tới giúp nàng?”

“Vị hôn phu của ta,” nàng nói thật chắc chắn. “Hầu tước Elswick, chàng ấy mới là người mà ta sẽ lấy làm chồng.”

Gã Hoàng tử Stanislaus lại cười thật khả ố.

“Cưới nàng ư? Nàng tự lừa dối chính mình bằng ý nghĩ đó ư? Hắn ta không có ý định kết hôn cùng nàng. Cuộc đính hôn của hai người là giả mạo, một thứ đồ trang trí cho lợi ích của ta.”

“Cuộc đính ước đó hoàn toàn là thật,” nàng lắp bắp.

“Nữ hoàng nói với ta đó không phải là một cuộc đính hôn thật. Người không mong nàng kéo dài trò lừa đảo ấy tới mức này. Người nghĩ khi nàng hiểu rõ mong muốn của Người thì nàng sẽ tuân lệnh. Nhưng vì nàng quá bướng bỉnh nên cần có những biện pháp nghiêm khắc.”

“Người mong ta tin là Nữ hoàng thực sự ủng hộ người bắt cóc ta ư? Không bao giờ!”

“Ồ, ta không nói rõ điều ta định làm, nhưng nói chung Người ủng hộ cuộc hôn nhân của chúng ta.”

“Ta sẽ không kết hôn cùng người,” nàng hét lên.

“Khi hai ta ở đây cùng nhau một vài ngày, nàng sẽ phải vui vẻ lấy ta. Elswick sẽ không tha thiết gì với nàng nữa. Ôi, hắn ta muốn trả thù ta lắm, nhưng để thu lại một đồng phỉ phẩm thì chắc là

hắn ta không muốn đâu nhỉ.”

“Người nói... trả thù... nghĩa là sao?”

“Nàng không biết ư? Hấp dẫn đây. Ta sẽ rất vui lòng được kể cho nàng nghe. Ta chính là người đàn ông đã dụ dỗ cô dâu của hắn ta bỏ trốn và để hắn ta trở thành kẻ ngốc đứng đợi ở nhà thờ, là trò cười cho khách khứa.”

Lavina chăm chăm nhìn hắn ta, nàng quá kinh hoàng.

“Ta không tin người,” nàng thì thầm.

Nhưng nàng phải tin. Vì tất cả mọi chuyện đang xâu chuỗi lại trong đầu nàng, từ cách cư xử của Hầu tước trong lần đầu tiên anh ta gặp cha con nàng. Hóa ra tất cả đều có nguyên do.

Đầu tiên anh ta từ chối giúp nàng, rồi khi cha nàng nhắc tới xứ Kadratz thì anh ta quay phắt lại khi đang đứng bên cửa sổ, hỏi lại về cái tên đó.

Từ lúc đó anh ta đã quyết tâm làm hết sức mình để khiến cho mọi người tin vào cuộc hứa hôn của anh ta và nàng. Bữa tiệc tối, người đàn ông đến từ tòa soạn, bộ đồ trang sức của gia đình anh ta, nụ hôn trong màn biểu diễn pháo hoa... anh ta đã làm nhiều hơn những gì nàng đã dự tính khi cầu xin anh ta cứu giúp.

Và hóa ra đây là lý do. Anh ta làm tất cả những việc đó để cản trở người đàn ông đã hủy hoại cuộc đời anh ta.

Nàng nhắm mắt lại, cố gắng thoát khỏi dòng suy tưởng khiến nàng vô cùng đau đớn.

“Ta không tin người,” nàng lặp lại. Nàng không nói thật lòng mình, nhưng nàng nói thế vì muốn hắn ta kể tiếp. Dù điều đó thật đáng sợ, nhưng nàng phải nghe hết mọi chuyện.

Hắn ta nhún vai:

“Sao lại không? Không phải lúc nào ta cũng sống ở Kadratz. Đó là một nơi nguyên sơ đến dễ sợ, nàng sẽ nhận ra điều đó khi nào chúng ta kết hôn. Ta đã đi thăm thú khắp nơi, rồi tới Anh quốc. Đó là lúc ta gặp Anjelica. Cô nàng làm ta thích mê. Đó là một cô nàng nhỏ nhắn xinh xắn, vẻ đẹp của cô nàng khiến bất kỳ người đàn ông nào cũng phải ngoái nhìn. Khi gặp ta thì cô ta đã gần như là cô chủ của nhà Elswick, cô ta luôn nghĩ mình là người may mắn. Cái tên Hầu tước ấy say mê cô nàng như điên như dại, hắn ta yêu cô ta hơn cả mạng sống của mình. Ta nghĩ hắn sẽ hy sinh cả thế giới mà không hề tiếc nuối để đổi lấy cô nàng. Đó là thứ tình yêu mà một người đàn ông chỉ có thể cảm thấy một lần duy nhất trong đời, ai cũng nói với ta như vậy. Nhưng bản thân ta thì không bao giờ phí hoài thời gian như thế. Những người chấp nhận được mấy thứ tình yêu kiểu đó nói rằng, sau một tình yêu như vậy thì người đàn ông sẽ không bao giờ có thể yêu lại được giống như lần đầu.”

“Đúng vậy,” Lavina thì thầm, “Ôi, quả thật là như thế.”

“Đối với ta,” gã Stanislaus tiếp tục với vẻ tự mãn tột độ, “Ta nghĩ rằng vì một người đàn bà mà quan trọng hóa lên như thế thì đúng là ngu xuẩn. Cuối cùng rồi người đàn bà nào cũng như nhau cả thôi. Một số sẽ khiến ta vui hơn một tí, một số khiến ta phiền hơn một tí, nhưng chẳng thành vấn đề. Tuy nhiên, tên Elswick sẵn sàng chết vì Anjelica.”

Lavina nhìn đi chỗ khác, nàng không muốn hấn ta biết mấy lời nhận xét của hấn về Hầu tước làm nàng đau đớn thế nào. Những lời nói như dao cứa ấy gọi lên trong nàng những suy nghĩ mà nàng không thể chịu đựng nổi, những hình dung về thời trai trẻ của người đàn ông mà nàng yêu. Hồi đó anh ta trẻ trung, hào phóng, có một trái tim dễ dàng hiến; không phải luôn đắn đo, cảnh giác như bây giờ mà chỉ có yêu thương, nồng nhiệt và cháy hết mình.

“Anjelica thừa biết hấn ta yêu cô nàng đến điên cuồng,” gã Stanislaus vẫn đang nói. “Cô ta nghĩ cô ta là người chiến thắng. Cô ta không hề tính đến chuyện gia đình tên Hầu tước ruồng bỏ hấn. Tất nhiên bọn họ không thể tước đi của hấn bất kỳ thứ gì dù là một chút xíu. Và nếu mà hồi ấy cô nàng kiên nhẫn thì cuối cùng cũng đã trở thành một Hầu tước phu nhân rồi, và tất cả mọi thứ sẽ là của cô ta. Nhưng Anjelica không hiểu được những từ như ‘kiên nhẫn’ và ‘cuối cùng’. Cô ta muốn có mọi thứ ngay lập tức, và ta lại có khả năng cho cô nàng cái thứ gọi là ‘ngay lập tức’ ấy. Tất nhiên là không có hôn nhân, nhưng có tiền bạc, đồ trang sức, cuộc sống bọc trong nhung lụa. Cô ta bắt ta chờ đúng đến ngày cử hành hôn lễ. Cô ta chắc chắn rằng đến lúc đó gia đình Hầu tước sẽ rủ lòng thương, thay đổi thái độ và tới dự lễ cưới. Thậm chí cô nàng còn tới hấn nhà thờ, mặc sẵn váy cưới trắng tinh. Ta đi cùng cô ta, cưới ngựa theo sau xe ngựa. Khi cô nàng nhận ra cha của Hầu tước không có mặt ở đó thì ta đưa cô nàng cao chạy xa bay.”

Gã Stanislaus nhếch mép cười, vẻ mặt rất kỳ quái.

“Phút cuối cùng ta đã quay đầu lại và nhìn tay chú rể bị phụ tình đứng đó. Lúc đó ta thề rằng thậm chí chính bản thân hấn ta còn không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. Rồi hấn ta bắt đầu chạy theo chúng ta, vừa chạy vừa gọi tên cô nàng. Nhưng chúng ta đã chạy xa và ta đã kéo cô nàng lên lưng ngựa và để cô ấy ngồi trong lòng ta, rồi ta cho ngựa phi nước đại. Ra khỏi nhà thờ rồi hấn vẫn đuổi theo chúng ta, vẫn gọi tên cô nàng. Sau đó ta nghe tin hấn ta nằm liệt giường hàng tuần liền vì bị sốt, và gần như mất hết lý trí.”

“Ôi, Chúa ơi!” Lavina thì thầm.

“Ồ, ta phải thừa nhận với nàng rằng cô ta quả là một chiến lợi phẩm tuyệt vời. Tất cả mọi người đều ghen tỵ với ta vì đã chiếm được cô nàng. Ở xứ Kadrantz, chúng ta coi các mối quan hệ kiểu này là điều đương nhiên, chứ không khắt khe, giả bộ đoan trang kiểu cách như ở Anh quốc. Ta có thể đưa cô nàng đi khắp mọi nơi.”

“Và người hy vọng ta kết hôn cùng người, mà vẫn thừa nhận cô ta là tình nhân của người ư?” Lavina khinh miệt hỏi lại.

“Ôi Chúa ơi, không! Mấy năm rồi ta có gặp lại cô nàng đâu. Ta chán cô nàng rất nhanh. Khả năng trên giường của cô ta cực kỳ giới hạn còn những nét quyến rũ cũng phai tàn nhanh chóng. Hơn nữa, một cô ả khác đã xuất hiện trong hành trình chinh phục người đẹp của ta, cô nàng mới này xinh đẹp hơn nhiều và cũng tham lam không kém.”

“Ta có thể hiểu tại sao người lại cần tiền” Lavina nói thật chua cay, “để mua tất cả những món đồ trang sức cho họ.”

“Ôi, làm ơn đi! Hãy tin là ta cũng có chút hiểu biết về tiết kiệm chứ. Dĩ nhiên là ta lấy lại những món đồ trang sức từ Anjelica để trao cho người tiếp theo. Mấy thứ đồ đắt tiền đó không còn hợp với cô nàng nữa. Cô ta ngăm đen, thế nên đeo ngọc trai trông chẳng hợp tí nào. Hơn nữa,

một người không thể nào có đủ mọi thứ.”

Lavina chăm chăm nhìn hấn ta, nàng phần nộ không thốt nên lời.

“Vậy là người vớt cô ấy ra đường không một xu dính túi khi cô ấy không còn ích gì đối với người nữa ư?”

“Không hẳn là không một xu dính túi. Ta cũng đưa cho cô nàng ít tiền. Đó là cách duy nhất để cô nàng không gào lên như mèo và ta có thể ruồng bỏ cô nàng. Nhưng ta không tin cô nàng có thể giữ số tiền đó lâu. Ôi chao ôi, cô nàng mới tiêu hoang làm sao chứ! Tên Elswick hồi đó sẽ không bao giờ chu cấp nổi cho cô nàng. Xin nàng nhớ kỹ cho, nếu lúc ấy cô nàng biết rằng hấn ta sẽ sớm được thừa hưởng tước vị và toàn bộ gia sản của cha mình thì cô nàng đã quyết định ở lại kết hôn cùng hấn ta và chờ tới cơ hội ngon ăn của mình rồi.”

Bây giờ thì Lavina đã hiểu được lòng thù hận sâu sắc như cơn bão xé toạc bầu trời khi Hầu tước gặp tay Hoàng tử ở Balmoral. Mọi thứ không phải là do nàng tưởng tượng ra. Đó hoàn toàn là sự thật.

“Ta thì vẫn nghĩ cô nàng rất hài lòng với ta,” gã Stanislaus nói đầy tự mãn, “trong khoảng thời gian ở cùng ta.”

Đột nhiên Lavina nhớ lại những lời Hầu tước Elswick đã nói ở Balmoral. Khi đó nàng rất bối rối, nhưng bây giờ nàng đã hiểu hết được những ẩn ý của anh ta.

“Nhưng Hầu tước đã đuổi theo người,” nàng nói, giọng vẫn không che nổi sự kinh hoàng khi phát hiện ra sự thật. “Chàng đã tìm thấy người và đánh người bất tỉnh, như những lời cảnh báo chàng dành cho người hôm ở Balmoral.”

Giọng điệu nàng có một chút gì đó gần như niềm vui chiến thắng.

“Trước kia người đã từng được ném cú đấm của chàng phải không? Ý chàng là vậy khi chàng nói với người rằng người biết chàng sẽ làm được những gì.”

Gương mặt tên Stanislaus thoáng hiện lên vẻ đau đớn.

“Ta thừa nhận đã có một vụ ẩu đả không mong muốn. Ở Heidelberg chứ không phải ở Kadratz, thật là đáng tiếc. Nếu ở trên đất nước của ta thì ta đã tổng giam hấn vĩnh viễn rồi, nhưng vì lúc đó đang ở Heidelberg nên ta đành phải để các nhà chức trách xử theo luật. Một trong số các quan chức hóa ra lại là bạn nhậu của cha hấn nên sau đó hấn đã được thả ra rất nhanh. Quả thật ta rất tức giận.”

Lavina cố gắng lấy hết can đảm để cười thật to.

“Giá mà ta có thể nhìn thấy người khi chàng Hầu tước của ta đập người như tử. Hấn là trông người khủng khiếp lắm.”

“Nói với ta mấy lời đó thật sự không phải là điều khôn ngoan lắm đâu.”

“Ta sẽ nói những gì ta thích. Ta không hề bận tâm đến người. Ta không bao giờ kết hôn cùng người.”

“Không phải là nàng vẫn đang ấp ủ hy vọng kết hôn với Elswick đấy chứ? Ôi Chúa ơi, ta mong rằng hấn ta sẽ không lừa dối nàng để nàng mơ tưởng hão huyền rằng hấn ta quan tâm tới nàng.

Hắn cực kỳ giỏi mấy việc đó, để bắt nàng phải phục tùng mệnh lệnh.”

Lavina cố gắng không để nỗi đau khổ trong lòng hiện lên trên khuôn mặt. Tất cả những nụ hôn của anh ta có ý nghĩa gì? Để chắc chắn với nàng rằng anh ta đang diễn thật đạt ư? Con giận dữ của anh ta khi nàng phiêu lưu cùng những lời tán tỉnh đầy hơi men... chỉ để đảm bảo rằng anh ta không muốn trở thành kẻ ngốc thôi ư?

“Dù sao thì,” gã Stanislaus nói tiếp, “ta chắc chắn là bây giờ nàng đã bắt đầu hiểu ra sự thật trong mọi chuyện rồi. Nàng đã bị lợi dụng. Ivan Elswick trả thù ta, và nàng là công cụ của hắn. Một khi hắn biết hắn đã thua trận thì hắn không cần nàng nữa.”

Lavina thở mạnh. Tất cả đều đúng, và nỗi đau đớn làm nàng không thể chịu đựng nổi.

Rồi nàng nhận ra gã Stanislaus đang bước lại phía nàng, vẫn với cái nhìn cực kỳ đều đặn.

“Vậy tại sao nàng không cố gắng để dài một chút? Sau tất cả mọi chuyện, sau cả khoảng thời gian chúng ta đã ở đây cùng nhau.”

Hắn ta tiến đến bên cạnh nàng và nàng vung cái roi quất ngựa lên để tấn công hắn, nhưng hắn ta đã chụp lấy tay nàng.

Hai người giằng co một lúc. Nàng cực kỳ dũng cảm, nhưng hắn ta khỏe hơn, nàng có thể cảm thấy chỉ một lúc nữa thôi hắn ta sẽ đánh bại nàng.

Và rồi nàng nghe thấy một âm thanh lạ lùng.

Tiếng súng lục lên cò kêu “kích” một cái. Tiếp theo là một tiếng súng nổ.

“Người có một giây để thả nàng ra, ta thề ta sẽ bóp cò và hậu quả thế nào thì người biết rồi đấy.”

Lavina quay đầu lại, nàng suýt hét lên vì sung sướng. Đó là Hầu tước Elswick, anh ta đang chĩa khẩu súng lục vào đầu tên Hoàng tử.

“Người đang làm một chuyện ngu ngốc,” gã Stanislaus nói.

“Một giây.”

Tên Hoàng tử thả nàng ra. Lavina cố gắng chạy thật xa hắn.

“Tạ ơn Chúa!” Nàng thở hổn hển.

“Bây giờ không có thời gian để nói đâu,” anh ta nghiêng răng, khế liếc nhìn nàng. “Ivan, nhìn kia!”

Với một động tác uyển chuyển tới mức không thể tin được, căn cứ vào thân hình ục ịch của hắn, Stanislaus nhích người ra xa và rút phắt ra một con dao.

Hầu tước lên tiếng nguyên rửa và quay ngược khẩu súng rồi giáng báng súng vào đầu tên Stanislaus.

Hắn ngã lăn ra sàn và nằm đó rên rỉ, mặt hắn chảy đầy máu.

“Hắn ta sẽ không sao đâu,” Hầu tước nói và nắm lấy tay Lavina. “Ta đi thôi.”

Không cần để anh ta nói đến lần thứ hai, nàng chạy thật nhanh ra ngoài cùng anh ta. Một trận

mưa như trút nước đổ xuống xối xả khiến nàng giật lùi lại phía sau.

“Leo lên ngựa của nàng đi,” Hầu tước Elswick nói và giúp nàng lên ngựa. “Phi thật nhanh vào nhé!”

Bây giờ tất cả những gì nàng muốn là rời xa khỏi nơi này rồi được ở một mình với Hầu tước, nhìn vào đôi mắt anh ta và tìm ra sự thật.

Nhưng nàng biết nàng phải chờ đợi.

Đầu tiên những tán cây che chở cho hai người khỏi cơn mưa lớn, nhưng dần dần cánh rừng lùi xa và mất hút. Họ phi ngựa giữa đất trời rộng mở, cơn bão ầm ầm giáng những đòn mạnh nhất xuống hai người. Nước mưa tuôn xối xả như những tấm kính bằng nước làm chú ngựa hoảng sợ và không còn nhìn thấy con đường phía trước.

“Chúng ta phải tìm một nơi ẩn náu để chờ bão tan,” anh ta nói. “Ta nhớ trên đường đi ta đã thấy một quán trọ cách đây nửa dặm.”

Họ tới quán trọ, ướt đẫm và mệt lử, nhưng cũng yên lòng vì quán trọ vẫn mở cửa. Vậy là họ có chỗ trú chân.

“Quý cô đây cần một phòng riêng,” chàng Hầu tước nói ngay, ông chủ quán cúi chào rồi dẫn nàng vào một phòng nhỏ phía sau, sau đó bảo một tỳ nữ mang khăn tắm cho nàng.

Khi Lavina đã lau khô mái tóc, nàng thấy Hầu tước bước vào. Anh ta cởi chiếc áo khoác ướt sũng ra và tự mình sưởi khô.

Chiếc áo sơ mi của anh ta vẫn còn ẩm nên bám dính vào người anh ta. Mái tóc anh ta rối bù. Và anh ta đang thở rất mạnh, cứ như thể vẫn đang chiến đấu vậy.

Cảnh tượng trước mặt làm Lavina nhớ lại những gì gã Stanislaus nói với nàng. Đối với Hầu tước, đây là một trận chiến đã dai dẳng từ rất lâu, và nó vẫn chưa kết thúc.

“La vi na...”

Anh ta tới bên nàng, kéo nàng lại thật gần, vòng tay ôm lấy nàng. Lúc đó tâm hồn nàng lại reo vui trở lại, nhưng chỉ một lúc thôi. Bây giờ sự âu yếm của anh ta như liều thuốc độc đối với nàng.

Thay vì tan chảy trong lòng anh ta như nàng hằng mong ước, nàng lại trở nên cứng cáp và mạnh mẽ, nàng hỏi anh ta bằng giọng lạnh lùng.

“Sao chàng tìm được ta?”

“Nàng bỏ lại lá thư trong phòng, người tỳ nữ của nàng đã tìm thấy. Ta lập tức đoán ra người gửi lá thư ấy cho nàng là ai, và thật may trong thư có nhắc tới nơi nàng đến.”

Nàng muốn hét to lên khi nghĩ đến cảnh anh ta đã nhìn thấy lá thư và tin là tên Hoàng tử đã gửi lá thư ấy cho nàng.

Nàng vui mừng vì đã được giải thoát, nhưng tâm hồn nàng vẫn đau khổ vì những chuyện nàng đã khám phá ra. Đột nhiên nàng không thể chịu đựng được thêm nữa. Nàng lùi lại, quay mặt đi.

“Người yêu dấu của ta...” Anh ta lại bước tới bên nàng.

“Đừng,” nàng hét lên, vẫn quay lưng lại với anh ta. “Đừng gọi ta như thế. Đừng lại gần ta.”

“Thế là thế nào? Nàng đang giận ta ư? Nàng nghĩ rằng ta sẽ không đến với nàng nữa ư?”

“Ồ chắc chắn rồi, chàng phải tìm cách trả thù bằng được mới thôi mà?” Nàng khóc.

“Em yêu...”

“Đáng ra chàng phải kể cho ta hay.”

Khuôn mặt anh ta đanh lại.

“VẬY là tên Stanislaus đã nói ra mọi chuyện. Ta dám chắc hắn đã thêm mắm thêm muối cho nó thêm phần gay gắt.”

“Ta ước gì chàng tự mình kể với ta. Ta thấy mình như con ngốc khi biết được sự thật từ hắn chứ không phải từ chàng.”

“Làm sao ta có thể kể với nàng đây?” Anh ta hỏi với vẻ cay nghiệt. “Nàng đề nghị ta giúp nàng và ta đã giúp. Khi đó ta không thể nói với nàng những lý do của ta. Quá là đau đớn. Và làm sao ta biết nàng quan tâm tới chuyện đó? Nếu nàng hỏi ta sẽ nói cho nàng biết ngay.”

Nàng hít một hơi thật sâu.

“Tất nhiên rồi. Chàng nói đúng.” Nàng cố gắng ép mình nói năng cho thật hợp lý. “Ta rất biết ơn vì tất cả những điều chàng đã làm cho ta, và bây giờ thì kết thúc rồi. Ta...”

“Cái gì kết thúc rồi?”

“Mọi chuyện chắc chắn phải sớm chấm dứt đi thôi. Bây giờ gã Hoàng tử sẽ không ở lại đây nữa. Hắn sẽ phải rút lui vì đã thua cuộc, và chàng sẽ có mọi thứ chàng muốn.”

“Đó đâu phải là mọi thứ,” anh ta thì thầm.

Lavina không nghe thấy anh ta nói gì. Nàng đang lê bước quanh căn phòng, cố gắng tỏ ra bình tĩnh. Nàng hy vọng anh ta sẽ không đoán ra nàng đã bị nỗi đau khổ hành hạ ghê gớm thế nào.

“Chàng đã lợi dụng ta,” nàng hét lên.

“Lúc đầu... thì đúng là như thế, nhưng đó là khoảng thời gian trước khi chúng ta hiểu nhau. Nàng chưa từng cảm thấy những gì xảy ra giữa hai ta sao? Ta có cần nói rõ bằng lời rằng ta đã yêu nàng... yêu vô cùng, đến mức ta không bao giờ nghĩ mình lại có thể yêu được như thế không?”

Đó là những từ mà nàng vẫn ao ước được nghe, nhưng bây giờ dường như chúng chẳng có ý nghĩa gì. Trong tình trạng quần trí thế này, nàng chẳng nhận biết được rõ ràng điều gì nữa.

Trên thế giới này không có gì là thật, hay mọi thứ không nên là sự thật. Nàng đã rơi vào một chiều không gian khác do gã Hoàng tử vẽ ra trước mắt nàng, nơi đó chỉ toàn là lọc lừa và đau khổ.

Nàng cảm thấy mình như đang rơi xuống hố sâu địa ngục. Và ngay cả tiếng yêu thốt ra từ miệng người đàn ông nàng đem lòng yêu tha thiết cũng chỉ như lời giễu cợt của một chú hề ác ý vang lên bên tai nàng.

“Lavina, hãy để quá khứ lùi xa và bắt đầu lại từ đầu,” anh ta van xin nàng. “Hãy nói cho ta nghe rằng nàng cũng yêu ta.”

“Không,” nàng hét lên, giọng khản đặc, “không, hãy tránh xa ta ra. Giữa chúng ta không bao giờ có thể có gì hết.”

Anh ta dừng lại và khuôn mặt thoáng vẻ bối rối, sững sờ.

“Nàng đang nói rằng nàng không yêu ta ư? Vậy là ta đã sống trong ảo tưởng ngọt ngào ư?”

“Đúng thế,” nàng khóc, “và ta cũng vậy. Thế giới này chẳng có gì ngoài ảo tưởng và những lời dối trá.”

Nàng chưa kịp nhận ra mình đang nói gì hay làm gì thì đã thấy mình mở cánh cửa phòng từ lúc nào. Cánh cửa dẫn xuống một lối đi như thể một lối thoát rất ma quái.

Nàng giật mạnh cánh cửa và chạy như bay ra ngoài.

Bây giờ mưa gió đã ngớt dần, nàng băng qua sân, qua cổng sau, chạy ào ra ngoài miền quê rộng lớn.

Nàng không biết mình đang đi đâu. Nàng chỉ biết rằng nàng phải chạy trốn anh ta. Nàng có thể nghe thấy tiếng anh ta gọi tên nàng, nhưng nàng chỉ cố chạy nhanh hơn.

Đột nhiên xung quanh nàng vang lên một âm thanh làm nàng khiếp sợ, giống như một tiếng nổ.

Cùng lúc đó nàng thấy một tia sáng lóe lên ngay phía trên đầu.

Nàng dừng lại, không nhận biết được chuyện gì đang xảy ra. Nàng nhìn chăm chăm về phía trước và dừng mắt nơi tia sáng vừa vụt tắt. Ở đó, nàng nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng gớm guốc, tên Hoàng tử Stanislaus đang ngồi trên lưng ngựa, tay cầm khẩu súng lục vẫn còn bốc khói. Hắn nhếch mép cười khi quay ngựa và phi nước đại đi mất.

Phía sau nàng tiếng ồn ào nổi lên rõ hơn, tiếng la hét, tiếng chân chạy trong quán trọ. Trong cơn ác mộng, nàng quay lại và thấy người chủ quán trọ chạy đến bên chàng Hầu tước vừa ngã vật xuống sàn, một vết máu đỏ đáng sợ chảy dọc ngực anh ta.

CHƯƠNG MƯỜI

Suốt quãng đời còn lại Lavina không bao giờ quên vài giờ đồng hồ khủng khiếp sau đó.

Nàng vẫn nhớ lúc nàng chạy đến bên Hầu tước khi anh ta nằm trên mặt đất, máu chảy đầm đìa. Nàng ngã vật trên người anh ta kêu khóc, “Ivan, ôi tình yêu của ta, người yêu dấu! Chàng không thể chết. Chàng không thể. Đừng bỏ ta!”

Ký ức ấy đã ám ảnh những giấc mơ của nàng hàng năm trời.

Nàng vòng tay ôm anh ta và siết chặt anh ta vào lòng, nức nở.

Rồi có vài người đàn ông chạy tới, là do ông chủ tìm về. Họ nâng anh ta lên và khiêng vào phòng ngủ.

Ông chủ quán trọ đúng là một người nhạy cảm và tốt bụng, ông ta gửi một lời nhắn cho bác sĩ và một lời nhắn cho gia đình bác McEwuan.

Thật may mắn là bác sĩ ở gần đó nên tới rất nhanh, ông ta gấp viên đạn ra, và cố gắng cầm máu cho Hầu tước.

“Không đến nỗi tệ như mọi người nhìn thấy đâu,” cuối cùng ông bác sĩ nói. “Viên đạn không chạm đến các bộ phận nguy hiểm. Cũng thật may mắn, xém chút nữa là nguy rồi.”

Ngài Bá tước Ringwood bước vào đúng lúc nghe thấy bác sĩ nói vậy và thấy nhẹ cả người. Ngài ôm lấy cô con gái cưng để đỡ nàng khỏi bị ngất.

“Mạnh mẽ lên, con gái yêu của ta,” ngài nói. “Tất cả rồi sẽ ổn thôi.”

“Con yêu chàng ấy, cha ơi.”

“Ta biết, con gái yêu của ta,” ngài nhẹ nhàng nói. “Ta biết mà.”

“Nhưng con thì không biết.”

Ngài vỗ nhẹ vào tay nàng.

“Nhưng ta thì biết.”

“Có thể chuyển anh ta tới chỗ khác được không?” Bác Ian hỏi bác sĩ. Bác ấy đang ở nhà thì nhận được tin nhắn nên đã vội vàng tới quán trọ cùng ngài Bá tước Ringwood.

“Vì nhà ông rất gần,” bác sĩ trả lời, “Tôi nghĩ ông có thể đưa cậu ta về. Chỉ đi một đoạn ngắn như thế thì không sao đâu.”

Bác Ian lập tức nhờ người về báo với người nhà chuẩn bị một cỗ xe ngựa tốt nhất. Ngài Bá tước Ringwood cảm ơn ông chủ quán trọ và trả tiền cho ông ấy rồi họ bắt đầu cuộc hành trình rất ngắn trở lại lâu đài của gia đình McEwuan.

Lavina ngồi bên cạnh Hầu tước, nắm chặt bàn tay anh ta. Nhưng anh ta vẫn ngồi đó, nhắm nghiền mắt, khuôn mặt trắng bệch đầy đau đớn. Và nàng không thể nhận ra liệu anh ta có biết nàng ở bên hay không.

Nhìn mọi người khiêng anh ta vào phòng và biết rằng anh ta sẽ thấy thoải mái hơn, nàng thấy

lòng khuấy khỏa.

Khuôn phép không cho nàng được theo vào khi anh ta không mặc gì trên người. Vậy nên nàng ở lại bên ngoài cùng cha, và kể lại cho ngài Bá tước nghe mọi chuyện đã xảy ra. Ngài choáng váng, và cuối cùng khi nàng có thể vào phòng với Hầu tước, nàng để ngài đứng đó chìm trong những suy ngẫm sâu xa.

Lúc ở quán trọ chàng Hầu tước có tỉnh lại một chút, nhưng bây giờ anh ta lại chìm trong mê man.

Sự di chuyển đã ảnh hưởng đến vết thương, làm anh ta bị sốt. Bác sĩ tiêm cho anh ta một liều thuốc phiện để giúp anh ta dịu bớt phần nào cơn đau. Nhưng khi nhìn thấy đôi mắt trũng sâu và gương mặt tái nhợt như người chết của anh ta thì nàng thấy khiếp sợ vô cùng.

Khi cơn sốt tăng cao, anh ta bắt đầu mê sảng.

Nàng căng tai lên nghe xem anh ta nói gì, nhưng chỉ nghe thấy vài từ hoàn toàn vô nghĩa.

“Con quay...” Anh ta nhắc đi nhắc lại, “xinh đẹp như một con quay...”

Suốt cả một đêm dài vô cùng tận, anh ta nhắc đi nhắc lại những từ đó. Đôi khi anh ta mở mắt và nhìn thẳng vào Lavina, nhưng anh ta chẳng nhận biết được gì, rồi lại nhắm mắt.

Đến gần sáng, anh ta chìm vào giấc ngủ chập chờn.

Thân nhiệt anh ta dần dần hạ xuống, nhưng có vẻ anh ta không nhận biết được gì, cứ như một người đàn ông sống trong thế giới khác vậy.

“Giá như ta biết cách làm chàng tỉnh lại,” nàng buồn bã thì thầm.

Rồi đột nhiên nàng nghĩ ra một ý.

Nàng bước nhanh ra khỏi phòng, xuống cầu thang và đi tìm bác gái McEwuan. “Cháu phải tới để xin bác một ân huệ lớn,” nàng nói.

“Ồ cháu yêu, cháu muốn gì cũng được.”

“Trên gác có cây piano nào không ạ?”

Bác gái McEwuan nhìn nàng chằm chằm.

“Một cây đàn piano!” Bác gái kêu lên, giọng điệu bác gần như một câu hỏi. Rồi bác nhớ ra và nói. “Có một chiếc trong phòng của bọn trẻ. Hồi nhỏ mấy đứa nhà bác vẫn hay chơi đàn. Bác giữ nó cẩn thận lắm.”

“Ồi cảm ơn bác, thật là tuyệt. Bác cho cháu mang ra chơi nhé?”

“Tất nhiên là được. Cháu muốn gì thì cứ bảo với quản gia, ông ấy sẽ gọi vài người tới giúp.”

Lavina bảo bác quản gia cử hai người đàn ông tới khiêng cây đàn piano từ trong căn phòng dành cho trẻ nhỏ ra ban công phía ngoài căn phòng Hầu tước đang nằm ngủ.

Nàng rón rén trở vào phòng của anh ta. Đôi mắt anh ta vẫn lim dim và nàng không thể biết được anh ta đang thức hay đang ngủ.

Nàng lại khe khẽ ra ngoài, để ngỏ cánh cửa.

Lavina ngồi xuống bên cây đàn trên ban công. Rồi nàng bắt đầu dạo một khúc nhạc êm ái, đó là giai điệu mà lần đầu tiên nàng nghe thấy Hầu tước chơi trên du thuyền.

Nàng chơi khúc nhạc mà chính Hầu tước đã chơi rất tuyệt, và nàng biết giai điệu ấy có liên quan sâu sắc tới anh ta.

Nàng chơi đàn khoảng hai mươi phút. Rồi, rất nhẹ nhàng, nàng quay lại nhìn vào phòng ngủ.

Anh ta vẫn nằm lặng lẽ, bây giờ đôi mắt anh ta đã nhắm chặt, hơi thở có vẻ thoải mái hơn. Chẳng biết anh ta đang ngủ hay đang lắng nghe, nàng cũng không rõ nữa.

Nàng cứ đứng đó và suy nghĩ mãi. Trông anh ta rất yên bình và không phải chịu đựng sự đau đớn hay cơn sốt nữa.

Nàng quay trở lại với cây đàn và chơi tiếp một vài bản nhạc mà nàng yêu thích. Vậy là thêm một lần nữa nàng lại dạo lên những giai điệu có rất nhiều ý nghĩa đối với người đàn ông nàng yêu.

Một lúc lâu sau nàng mới quay lại nhìn vào căn phòng lần nữa, rồi nhón chân lại gần chiếc giường.

Anh ta mở mắt ra và nói thều thào, nàng gần như không thể nghe rõ:

“Cảm ơn nàng, người yêu dấu.”

Lúc đó Lavina ngạc nhiên tột độ. Nàng chỉ biết đứng đó nhìn chăm chăm vào Hầu tước và không thể cất nên lời.

Rồi khi anh ta giơ bàn tay yếu ớt về phía nàng, nàng mới đặt tay mình vào đó.

“Chàng thấy khỏe hơn chưa?” Nàng hỏi. “Chàng đau lắm phải không?”

Nàng cảm thấy những ngón tay của anh ta luồn vào những ngón tay nàng. Anh ta nói:

“Bây giờ ta không thấy đau, vì ta đang nghe thấy những gì nàng nói với ta qua tiếng đàn.”

“Chàng nghe thấy... ta nói những gì?” Nàng hỏi.

“Nàng nói nàng rất hối hận, nàng muốn xin lỗi ta, và ta cũng muốn nói với nàng như vậy.”

“Tất cả mọi người đều rất lo lắng cho chàng,” Lavina cố gắng nói. “Ta chỉ có thể nói với chàng những cảm xúc của ta bằng cách chơi piano mà thôi, ta không thể nói những điều đó bằng lời.”

“Và vì được lắng nghe những giai điệu đó nên ta bắt đầu thấy khá hơn,” chàng Hầu tước nói.

Anh ta đang nói rất nhỏ, cứ bị ngắt quãng từng từ một. Nhưng Lavina vẫn có thể nghe thấy hết, bởi vì nàng đang nghe bằng cả trái tim mình.

Nàng vẫn để tay mình trong bàn tay anh ta. Nàng cảm thấy như đang truyền cho anh ta sức mạnh mà anh ta đã đánh mất vậy.

“Ta rất lo sợ khi chàng bị như thế này,” nàng thì thầm.

“Khi ta nghe thấy tiếng nhạc, ta cảm thấy nàng đang giúp ta hồi phục, đang tiếp thêm sức mạnh cho ta, và ta sẽ sớm khỏe lại thôi.”

“Ôi đúng thế” Lavina nhẹ nhàng đáp lời. “Chàng phải khỏe lại. Nếu không có chàng, cuộc đời này sẽ thật buồn thảm.”

“Ta muốn nàng ở đây bên ta, ta muốn nàng giúp ta bình phục,” chàng Hầu tước nói. “Nàng chơi piano cho ta nghe nữa đi. Rồi ta sẽ cảm thấy đủ mạnh mẽ để nói với nàng điều ta muốn nói.”

“Hãy nói cho ta biết ngay bây giờ,” nàng cầu khẩn, gần như nghẹt thở vì hy vọng. Nhưng anh ta đã nhắm mắt lại rồi.

Nàng rút tay mình khỏi tay anh ta, nhưng lại có cảm giác kỳ lạ là anh ta không muốn thả tay nàng ra.

Nàng đi ra hành lang, rồi lại chơi những bản nhạc mà nàng yêu thích. Nàng thấy trong những giai điệu ấy chứa chan bao xúc cảm luôn ngập tràn lòng nàng mỗi khi nàng cưỡi ngựa, khiêu vũ hay chỉ là những khoảnh khắc nàng nhìn ngắm mặt trời.

Giờ đây nàng biết những thanh âm nàng dạo trên từng phím đàn đang bay bổng khắp không gian, tới thì thầm với người đàn ông nàng yêu tha thiết. Và những gì nàng gửi qua tiếng đàn đều rất có ý nghĩa đối với cả hai người, và cả tương lai nữa.

“Chàng phải bình phục, hoàn toàn bình phục,” nàng nói với anh ta bằng âm nhạc. “Ta yêu chàng nhiều vô cùng, tình yêu không thể nói hết bằng lời mà chỉ có thể gửi qua tiếng đàn. Những giai điệu yêu thương dường như là thanh âm của thiên đường chứ không thuộc về thế giới này.”

Mê mải một lúc bên cây piano, nàng nghĩ nên đến xem anh ta vẫn đang ngủ hay đã tỉnh giấc. Nàng bước vào phòng thật khẽ và thấy anh ta vẫn nhắm mắt.

Nàng quỳ xuống bên giường, nhắm mắt lại và cầu nguyện cho anh ta sớm hồi phục. Khi nàng mở mắt ra, nàng thấy anh ta đang nhìn nàng.

Khi nàng nhìn lại vào mắt anh ta, anh ta đưa tay ra. Nàng đặt bàn tay mình vào tay anh ta và cảm thấy anh ta nắm tay nàng thật chặt, gần như đang ghì siết lấy bàn tay nàng.

Rồi anh ta hỏi nhỏ.

“Nàng đang cầu nguyện cho ta đấy ư?”

“Với tất cả trái tim ta,” nàng nồng nhiệt trả lời. “Chàng phải mau khỏe lại, vì ta.”

“Việc đó có ảnh hưởng gì tới nàng đâu,” anh ta thì thầm, “dù ta có khỏe lại hay không?”

“Tất nhiên là có chứ?” nàng nói và nhìn anh ta say đắm.

“Ta tưởng nàng ghét ta.”

“Không, không phải thế. Không bao giờ ta có thể ghét chàng được.”

“Hãy hứa với ta là nàng đang nói thật.”

“Thật mà, ta xin thề.”

Nàng định nói thêm nữa nhưng có vẻ anh ta đã lại thiếp đi. Và lần này anh ta đã chìm vào giấc mộng yên bình.

Cha nàng đã bước vào phòng và đứng sau lưng nàng từ lúc nào.

“Con hãy về phòng ngủ một chút đi, con yêu của ta,” ngài Bá tước nói. “Sáng mai cậu ta sẽ khá hơn.”

Đêm đó nàng có một giấc ngủ không mộng mị, và khi tỉnh dậy nàng cảm thấy thanh thản hơn.

“Cậu ấy đã khỏe hơn,” bác Banty nói mà không cần đợi nàng phải hỏi. “Tôi đã qua chỗ cậu ta xem rồi.”

Bác Banty nhẹ nhàng làm dấu cầu phúc cho Hầu tước.

“Ta phải đến với chàng,” Lavina nói.

“Khi tiểu thư dùng xong bữa sáng,” bác Banty kiên quyết nói.

Nàng bước xuống cầu thang và được cả gia đình McEwuan chào đón nồng nhiệt. Nàng bỗng cảm thấy đói ngấu. Từ hôm qua tới giờ nàng chẳng ăn gì mấy và chỉ lên tinh thần bằng niềm hy vọng.

Đột nhiên người quản gia bước vào, vẻ mặt rất nghiêm trọng, bởi vì bác ta hiểu được tầm quan trọng của những gì mình sắp phải nói ra.

“Người đưa tin của Nữ hoàng đang ở đây. ông ta tới tìm ngài Bá tước Ringwood.”

“Cha!” Lavina vụt đưa tay lên che miệng.

“Mọi việc sẽ ổn thôi, con gái yêu của ta. Chắc là Nữ hoàng trả lời bức thư ta viết cho Người ngay sau khi ta biết mọi việc tên Hoàng tử Stanislaus đã gây ra.”

“Nhưng cha nói gì với Nữ hoàng vậy?”

“Ta xin từ bỏ vị trí của mình ở cung điện, và ta có giải thích lý do với Người.”

Nàng chưa kịp nói gì thì người đưa tin đã xuất hiện. Lại là ngài Richard Peyton, và thái độ của ông ta chỉ có thể được miêu tả bằng từ căng thẳng.

“Nữ hoàng đã nhận được lá thư của ngài,” ông ta nói, “và Người trả lời ngay. Ta đã phải đi suốt đêm tới đây, và ta được lệnh của Nữ hoàng tới nói với ngài rằng Người hy vọng ngài sẽ đọc thư trả lời của Người thật nghiêm túc.”

Trước đôi mắt lo lắng của tất cả mọi người, ngài Bá tước Ringwood mở bì thư.

Trong thư là lời yêu cầu khẩn thiết của Nữ hoàng. Người muốn ngài Bá tước Ringwood xem xét lại quyết định rời bỏ cung điện, vì Người không thể làm mọi việc nếu không có ngài.

Thêm nữa, Nữ hoàng đáng kính còn gửi lời chúc mừng hôn ước của tiểu thư Lavina Ringwood và Hầu tước Elswick. Người hy vọng hạnh phúc sẽ đến với đôi trẻ trong tương lai tươi đẹp. Người nghĩ rằng ngài Bá tước Ringwood hẳn sẽ rất vui khi biết Hoàng tử Stanislaus đã rời khỏi Anh quốc và không trở lại nữa.

“Chúng ta đã thắng rồi, con gái yêu của ta,” ngài nói với Lavina, đôi mắt rơm rớm những giọt nước mắt vui sướng.

“Ôi, cha ơi!”

Nàng ôm chặt lấy cha mình, trong lòng hoàn toàn thanh thản. Nàng thấy cha mình như được giải thoát và chính nàng cũng vậy.

“Cha sẽ vẫn trở lại cung điện chứ?” Nàng hỏi.

“Ta nghĩ vậy, con gái yêu của ta ạ.”

“Con phải tới nói cho chàng biết,” nàng nói và chạy như bay lên gác.

Nàng thấy Hầu tước vẫn nằm im, nhưng trông anh ta khá hơn hôm qua. Đôi má anh ta đã hồng hào trở lại.

“Chúng ta thắng rồi,” nàng nói và kể cho anh ta nghe về lá thư.

“Đúng vậy,” anh ta nói, “nhưng ta vẫn tự hỏi thật ra ta đã chiến thắng cái gì... hay ta chẳng đánh bại được gì hết. Nàng sẽ phải nói cho ta biết.”

“Chàng không biết ư?” Nàng hỏi và ngồi xuống mép giường.

“Tiếng nhạc không nói cho chàng nghe sao?”

“Tiếng nhạc làm ta thêm hy vọng. Nhưng chẳng phải nàng vẫn rất giận ta ư? Nàng hết giận ta chưa?”

“Ta thật ngu ngốc vì đã nói những điều đó khi hai ta ở quán trọ. Lúc đó ta như bị quẫn trí. Đó chỉ là cơn choáng váng vì ta vừa mới nghe gã Stanislaus nói lý do tại sao chàng muốn trả thù hắn. Tất nhiên ta luôn luôn cảm nhận được có điều gì đó mà ta chưa biết. Ta nhớ là khi cha ta và ta tới gặp chàng, đầu tiên chàng từ chối không giúp, nhưng sau đó khi nghe đến cái tên Stanislaus thì chàng thay đổi ý định. Và chàng luôn bảo ta rằng chàng có những lý do của riêng mình.”

“Đúng vậy, ta muốn trả thù hắn vì những gì hắn đã gây ra cho ta,” chàng Hầu tước nói. “Nhưng không phải vì riêng bản thân ta. Ta cũng muốn trả thù cho cô ta nữa.”

“Cô ta ư? Ý chàng là...”

“Anjelica, người con gái ta đã từng yêu. Bây giờ ta đã hiểu rõ con người cô ta. Một con người tham lam chỉ biết lợi dụng người khác, cô ta muốn có ta chỉ vì ta được thừa hưởng sự giàu sang và tước vị quyền quý. Vì cô ta, ta đã bị gia đình ruồng bỏ, nhưng đó không phải là những thứ cô ta muốn. Nếu lấy ta nghĩa là phải chờ đợi, có thể phải chờ hàng năm trời thì ta mới được thừa kế. Còn cô ta muốn có cuộc sống nhưng lựa ngay lập tức. Gã Stanislaus đã cám dỗ cô ta bỏ đi bằng vàng bạc và những bộ đồ lộng lẫy. Hắn không thể kết hôn cùng cô ta, nhưng cô ta cũng chẳng thèm để tâm, chỉ cần cuộc sống xa xỉ là được. Nhưng rồi tất cả chỉ kéo dài một vài tháng trời. Hắn đã ném cô ta ra đường không thương tiếc.”

“Đúng vậy, hắn cũng kể với ta như thế,” Lavina nói. “Hắn gần như rất tự hào về mấy chuyện đó.”

“Cô ta rơi vào sự nghèo túng và sống một cuộc sống khốn khổ đến nỗi cuối cùng bị tâm thần. Khi ta tìm lại được cô ta thì cô ta đã trở nên như vậy rồi.”

“Chàng tìm cô ta ư?” Lavina hoảng hốt hỏi.

“Đúng vậy, cũng rất tình cờ thôi. Khi đó cô ta rất yếu đuối, và không còn nhận ra ta nữa. Ta chỉ có thể đưa cô ta đi và nhờ những người tốt bụng chăm sóc, họ sẽ trông nom cô ta cho đến khi cô ta chết.”

“Chàng đã làm những điều đó cho cô ta ư?” Lavina ngạc nhiên hỏi. “Sau tất cả những gì cô ta đã gây ra cho chàng sao?”

“Mọi việc không hoàn toàn là lỗi của cô ta. Cô ta không thông minh cho lắm, và dễ dàng trở thành con mồi của những lời dối trá mộng mơ của hắn. Vậy nên ta trả thù cho cô ta cũng như trả thù cho chính bản thân ta.”

“Vậy mà xã hội lại gọi chàng là người thô lỗ, căm ghét phụ nữ,” nàng nói trong sự ngỡ ngàng.

Anh ta cố gượng cười.

“Mọi người nói đúng. Nhưng ta không chỉ căm ghét phụ nữ mà ta căm thù cả thế giới này, sao lại tàn bạo bắt ta trả giá như vậy. Ta kết tội tất cả phụ nữ là những kẻ lật lọng và ngu ngốc, còn tất cả đàn ông là một lũ cục mịch và tàn nhẫn. Ta tự giam chặt bản thân mình trong nỗi buồn đau và niềm cay đắng, không cho phép bất kỳ một tia sáng lành mạnh tốt đẹp nào chiếu rọi tới ta. Trong những năm dài như vậy ta nhớ chỉ có một thứ duy nhất có thể mang tới cho ta niềm vui. Đó là cái đêm ta bước vào một ngôi nhà ở London và nhìn thấy một cô gái trẻ đang khiêu vũ, nàng tỏa sáng như ánh mặt trời.”

Anh ta mỉm cười dịu dàng.

“Bây giờ ta vẫn có thể nhớ rất rõ hình ảnh ấy như thể đang thấy cô gái ấy trước mắt, xoay tròn theo tiếng nhạc như một con quay, mái tóc đen tung bay khi cô ấy chìm đắm trong điệu vũ. Cô ấy giống như hiện thân của chính cuộc sống này; trẻ trung, xinh đẹp, không sợ hãi một điều gì cả.”

“Ta lại cứ nghĩ lúc ấy chàng khinh thường ta,” nàng nói.

“Ta quay lưng lại phía nàng vì ta sợ cái song sắt nhà tù mà ta đã giam mình trong đó. Ta tự nói với mình rằng nàng vẫn chỉ là một đứa trẻ... lúc đó thì đúng là vậy, nhưng đó không phải là lý do thật sự. Ta hành động như vậy bởi vì ta không dám đón nhận những món quà của cuộc sống và niềm vui nàng mang trên mình. Ta sợ hãi những thứ đó. Nhưng ta không bao giờ quên được nàng. Từ đó tới nay đã mấy năm trôi qua rồi, nhưng hình ảnh nàng xoay tròn vẫn ám ảnh từng giấc mơ của ta và nhảy nhót trước mắt ta, không bao giờ cho phép ta quên rằng ta đã chọn một con đường thậm tệ quá chừng. Hình ảnh của nàng nhắc nhở ta rằng còn có một con đường khác, giá như ta có thể chọn đi con đường ấy. Và rồi đến một ngày nàng trở lại, đã thật sự trưởng thành, rực rỡ, lộng lẫy. Nàng đến để nhờ ta giúp đỡ. Nhưng lúc đó ta chưa hiểu rõ nàng. Nếu nàng không bước vào cuộc đời ta như thế, thì mọi thứ đối với ta sẽ sớm chấm dứt. Rồi nàng có vẻ phần nộ với ta, giận dữ với ta. Ta đã tìm mọi cách để chống lại nàng. Nàng sẽ không bao giờ biết ta đã phải khổ sở thế nào để chống lại sự ảnh hưởng của nàng đâu. Ta không muốn sự ảm áp và luồng sinh khí mà nàng luôn mang theo mình. Ta đã sống cách xa những thứ đó quá lâu đến nỗi chúng tỏa ra trên người nàng như những ánh hào quang làm ta chói mắt. Nhưng rồi trong khi một mặt ta cố chống lại nàng thì mặt khác ta lại bị nàng lôi cuốn. Ta cố tạo ra những vật cản và trì hoãn cuộc đính ước của hai ta, ta cố làm tất cả để giữ nàng bên ta... và

lúc nào ta cũng phải tự nói với mình rằng chính ý định muốn trả thù gã Stanislaus đã thúc đẩy ta làm thế. Không còn lý do nào khác nữa. Nhưng sự thật là càng ngày ta càng yêu nàng tha thiết. Ta không muốn thừa nhận điều đó với chính mình, nhưng trái tim của ta thì biết rõ. Và rồi, khi ta nghĩ ta sắp chết, ta biết mình phải nói với nàng rằng ta yêu nàng, và muốn nàng cũng dành tình yêu cho ta.”

Đôi mắt anh ta nhìn nàng đắm đuối. Nàng cảm thấy đôi mắt ấy đang nói gì đó với nàng mà nàng không sao hiểu được, điều gì đó nhiều hơn là những lời anh ta vừa thốt lên.

Rồi anh ta nói rất khẽ:

“Ta yêu nàng. Ta đã yêu nàng lâu lắm rồi. Ta chỉ sợ ta có thể sẽ mất nàng.”

Từng lời từng lời từ đôi môi anh ta có vẻ như chậm dần. Nhưng bàn tay anh ta thì siết chặt và chẳng hiểu sao nàng thấy chính mình đang cúi xuống thật gần cho tới khi đôi môi anh ta chạm vào bờ môi nàng.

Nàng yêu anh ta như chưa bao giờ được yêu.

“Ta yêu nàng! Ta yêu nàng!” Anh ta nói.

Rồi đôi môi anh ta lại tìm bờ môi nàng say đắm.

Nàng nghĩ đây là điều kỳ diệu nhất và tuyệt vời nhất mà nàng từng biết.

“Em yêu chàng! Em cũng yêu chàng!” Nàng muốn nói nhưng không thể cất lời bởi bờ môi chàng Hầu tước đang bịt chặt miệng nàng.

Anh ta vòng cả hai tay kéo nàng lại thật gần và ôm nàng thật chặt.

Một lúc lâu sau Lavina nhận ra mình đang nằm bên cạnh anh ta. Đầu nàng tựa vào bờ vai anh ta.

“Hãy nói với ta là nàng yêu ta đi,” anh ta khẩn cầu.

“Em yêu chàng!” Lavina thì thầm. “Điều đó tuyệt diệu đến mức em không thể tìm được từ nào để diễn tả.”

“Tất cả những gì ta muốn,” chàng Hầu tước nói, “là đôi môi của nàng. Hãy hôn ta nữa đi, để ta biết đây là sự thật chứ không phải ta đang mơ.”

Nàng lại hôn anh ta, dịu dàng và dè dặt, để không chạm tới vết thương của anh ta.

“Bao giờ chúng ta có thể làm đám cưới?” Anh ta hỏi.

“Chàng thực sự muốn kết hôn cùng em ư?” Lavina hỏi lại.

“Ta muốn chắc chắn là nàng thuộc về ta, và ta không bao giờ mất nàng,” anh ta nói. “Nàng là của ta và nàng phải thề với ta, với tất cả những gì mà nàng hằng sùng kính, rằng nàng sẽ không bao giờ rời bỏ ta.”

“Em hứa sẽ không bao giờ làm thế,” Lavina trả lời. “Em nghĩ em bắt đầu yêu chàng từ khi nghe chàng chơi piano, và tiếng đàn như thì thầm về một tình yêu mà em không hề biết, và không bao giờ cảm nhận được cho tới khi gặp chàng.”

“Ta thì luôn biết rằng nàng rất khác biệt so với bất kỳ người phụ nữ nào mà ta từng gặp,” anh ta trầm ngâm, “nhưng ta sợ làm nàng hoảng sợ, và cha con nàng sẽ không còn cần đến ta nữa khi tới được Scotland.”

“Ngay cả khi em nghĩ chàng làm em khó chịu thì chàng vẫn ở trong trái tim em. Chàng cũng rất khác biệt so với những người đàn ông mà em từng gặp.”

“Và tất cả những người đàn ông mà nàng sẽ gặp trong tương lai nữa,” anh ta nhẹ nhàng nói. “Nàng là người yêu dấu của ta, và ta sẽ không bao giờ để nàng nhìn bất kỳ người đàn ông nào khác.”

“Em sẽ không bao giờ muốn như vậy. Em chỉ muốn ở bên chàng, gần gũi chàng và được chàng yêu, chỉ có tiếng đàn nói với em về tình yêu. Đó là cảm giác của em lúc này.”

“Ta có rất nhiều cách hay hơn cả âm nhạc để nói cho nàng về tình yêu,” chàng Hầu tước nói. “Nàng là tất cả những gì ta từng mong muốn và ước ao có được ở một người phụ nữ. Ta thề với nàng, hỡi người yêu dấu, ta sẽ làm tất cả để khiến nàng hạnh phúc!”

“Và em cũng sẽ làm chàng hạnh phúc,” nàng cũng hứa với anh ta, “hạnh phúc đến mức chàng sẽ quên hết những năm tháng buồn đau. Chúng ta có thể cùng nhau làm rất nhiều điều tuyệt diệu.”

“Ta yêu nàng, yêu từ đỉnh đầu đến gót chân nàng,” anh ta nói. “Ta sẽ yêu nàng cho tới khi thời gian dành cho cuộc sống của ta cạn hết.”

“Vào thời khắc đó,” Lavina nói, “thì cuộc đời em cũng sẽ chấm hết. Trên thế giới này em không muốn gì ngoài chàng.”

Nàng không thể nói thêm gì nữa vì đôi môi của Hầu tước đã ngăn nàng lại. Khi anh ta hôn nàng, nàng cảm thấy hai người như đang bay lên bầu trời để Chúa trời ban hạnh phúc cho họ.

Nàng biết rằng trong tâm trí và trong trái tim nàng, nàng đã tìm thấy tình yêu. Và nàng sẽ trung thành với tình yêu ấy mãi mãi.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>